

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Thorn

Twisted Youth #2

CHLOE WALSH

Thorn

Carter KidS R2

CHL'CE WALSH

Thorn
Carter
Çocukları #2
Chloe Walsh tarafından
yayınlanmıştır Copyright 2016
by Chloe Walsh Tüm hakları
saklıdır. ©

Chloe Walsh'un eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 2000 tarihli Telif Hakkı ve İlgili Haklar Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı biçimden başka bir biçimde veya ciltte veya kapakta ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın başka bir şekilde dağıtılamaz. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her okuyucu için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu kitabın hazırlanmasındaki emeğe saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yazar.

Thorn,
İlk yayın tarihi, Şubat 2016 Tüm
hakları saklıdır.

Author's Note

Diken, Carter çocukları serisinin üçüncü romanıdır, ancak karakterlerin çoğu kırık seriden gelmektedir ve bazı okuyucular okumaktan hoşlanabilir

tüm hikaye.

Dedication

Bu kitap Julie Phelan'a adanmıştır - nam-ı diğer Teyze.

Ömür boyu desteği ve dostluğu için,

Ve ne olmak istersem olabileceğime dair şaşmaz inancı için.

Ve tabii ki, Kyle Carter'la ilgili her şeyi çok sevdiği için.

Seni seviyorum, teyze.

Table of Contents

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

[Bölüm Yirmi Dört](#)
[Bölüm Yirmi Beş](#)
[Bölüm Yirmi Altı](#)
[Bölüm Yirmi Yedi](#)
[Bölüm Yirmi Sekiz](#)
[Bölüm Yirmi Dokuz](#)
[Bölüm Otuz Bölüm](#)
[Otuz Bir Bölüm Otuz](#)
[İki Bölüm Otuz Üç](#)
[Bölüm Otuz Dört](#)
[Bölüm Otuz Beş](#)
[Bölüm Otuz Altı](#)
[Bölüm](#)

[Sonraki Kitap](#)
[Chloe Walsh'un Diğer Kitapları](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Çalma Listesi](#)
[Teşekkür Chloe Walsh'tan](#)
[Gelecek Kitaplar](#)

Preface

Beni seven adam bir savaşçıydı.

Ellerinde kan vardı.

Tehlikeliydi, hain ve bana Dikenim derdi.

Ben onun hem gücü hem de zayıflığıydım.

Şiddet ve yıkımdan oluşan bir yeraltı dünyasında önemli bir rol oynamak
üzere eğitildi - yetiştirildi.

Asıl soru, hayatım için oluşturduğu tehlikeye rağmen onu sevebilir miydim?

Ruhum için temsil ettiği tehlikeye rağmen onu sevebilir miydim?

Chapter 1

Noah

Yedi Yıl Önce - Şubat

TEAGAN GÜVENDEYDİ.

O güvende olduğu, hayatta olduğu ve nefes aldığı sürece tüm dünyanın başıma yıkılmasına dayanabilirdim. Küçük Thorn'um iyiydi ve bu da tüm bu karmaşaya değdi.

Taş ocağındaki rolüm nedeniyle hapis cezasıyla karşı karşıya olduğumu biliyordum. Bir süreliğine hapse gireceğimi biliyordum - yaralama suçundan beş yıla kadar.

Eğer yine çuvallamazsam üç, Kyle'ın takım elbisesi bana bu gece karakolda güvence vermişti. Bu bana o kadar da kötü gelmedi. Günde üç öğün yemek ve uzun bir dinlenme bedenime cennet gibi geliyordu. Şansım yaver gider ve kendime ait bir hücre bile bulabilirdim.

Dürüst olmak gerekirse, bunu bu kadar sakın karşılamamın tek nedeni Teagan'ın yanımda olmasıydı. Onun çılgın kıcını ne kadar çok sevdiğimi fark ettiğini sanmıyordum. O kız benim her şeyimdi ve bunu hafife alarak söylemiyorum.

Benim en kötü halimi gördü ve buna rağmen beni sevdi.

Lanet olsun, Gerome Javi'yi öldürdüğümü düşündüğümüzde bile beni tutmaya hazırды.

Tanrım, bu kız bu gece benim için ne yaptı?

Bir erkeğin kalbinin bu kadar sert sevebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu delice bir aşktı.

Sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Kahretsin, bu gece tüm dünyam yanıp kül olmuştu. Sabah her şeyin çok daha farklı olacağını biliyordum.

Artık bir ailem vardı.

Kyle benim kardeşim, Lee benim baldızım, üçüzler ve Hope ise yeğenlerimdi.

Kyle beni kurtarmıştı. O adam ve onun kocaman kalbi sayesinde On Üçüncü Cadde'ye geri dönmüştüm. Buna içerelemezdim. Ayrıca, ağabeyimin nasıl bir terbiye aldığıını biliyordum ve bu hiç de hoş değildi. Adam kendi kendini yetiştirmişti. Sadece bir gün onun gibi olmayı arzulayabilirdim. Belki de bu yüzden Carter'ların evinde kendimi hep çok rahat hissetmiştim.

Çünkü ben de onlardan biriydim.

Lanet olsun.

Sadece birkaç saat önce, öldürölmüş eski bir mahkûm ve şizofrenik bir eroin bağımlısının tek çocuğuydum. Peki ya şimdi? Artık kardeşlerim ve hayal bile edemeyeceğim kadar çok ailem vardı.

Şu anda kendimi kaybetmiş olmam gerekirdi ama kan dolaşıma karışan ilaçlar beni oldukça sakinleştirdi ve aşırı derecede uykulu hale getirdi.

Vücudum paramparçaydı. Her yerim acıyordu. Sırtım, yüzüm, göğsüm; lanet olsun, aletim bile zonkluyordu. Ama hayattaydım, nefes alıyordum ve kimseyi öldürmemiştim.

Acı duygularımı boğuyordu, kaburgalarım açık bir yaraya sızan sirke gibi yanıyordu ama bu gece rahat uyuyacağımı biliyordum.

Çünkü özgürdüm.

George Dennis'ten kurtuldum ve hayatımı yaşamakta özgürüm.

Teagan'la birlikte olmak için özgürüm.

Yavaşça nefes alarak göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim ve Thorn'umun yan taraftaki yatağında güvenle uyuduğunu bilerek rahatladım.

Kahretsin, parlak bir gelecek benim gibi bir adam için gerçekten ulaşılabilirdi. "Mmm...Evet!" Bir kadın sesi miyavlayarak beni uyandırdı.

Leğen kemiğime çarpan ani ağırlık muhteşemdi.

"Thorn?" Sesim sersemlemiş ve bulanık çıkıyordu.

Çok tatlı, yumuşak ve sıcak.

Çok rahat ve sıkı.

Omurgamda gergin bir karıncalanma hissettim ve zevkle inlediğimi duydum. "Şşşt," bilinçsizlik beni ele geçirmeden önce duyduğum son şeydi.

Kendime geldiğimde yatağında yalnızdım, çıplaktım ve günlerdir hissetmediğim kadar tatmin olmuş hissediyordum.

Bir gece öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor olsam da, yatağın üzerindeki ıslak yama, bu kadar doygun hissetmemin nedeninin kız arkadaşımın gece geç saatlerde yaptığı bir ziyaret olduğunu gösteriyordu.

Biraz sersemlemiş ve sanki bir yük treni beni biçmiş gibi hissederek eşofman altımı silktim, dengesiz bir şekilde ayağa kalktım ve yatak odamın penceresine doğru ilerledim.

Gözlerim hemen ön verandasında duran Teagan'a takıldı ve kalbim göğsümün içinde yerinden fırladı.

Güzel yüzünü incelerken kendi kendime, *ona bir camın arkasından bakmaya alışmam gerektiğini* düşündüm. *Ağlayan yüzünü mü?*

Şaşkınlık ve endişe karışımı bir duyguyla kız arkadaşımın elinde bir bavulla taksiye doğru yürümesini izledim.

Bu da ne...

Pencere camına vurup dikkatini çekmeye çalıştım ama dönüp bakmadı.

Bu da içimdeki endişenin hızla katlanmasına neden oldu.

"Teagan!"

Yanımdaki acıdan zar zor nefes alabiliyordum ama Teagan'ın, ardından da Hope'un taksiye binişini izlerken göğsümde oluşan kesik elli milyon kat daha kötüydü.

Kahretsin, bunu hissetmektense bir bıçak almayı tercih ederim. "Teagan!"

Parmak eklemlerimi cama daha sert vurdum.

"Thorn!"

Ve sonra araba uzaklaştı.

Olamaz.

Cevap bulma telaşıyla komodinin üzerinden telefonumu aldım ve başparmağımı ekranda kaydırdım. Hemen bir mesaj dizisi açıldı.

Sana bir şey göstermem lazım. Ön kapı kilitli değil. Ben yataktayım. Doğruca yukarı gel.

Teagan: 2 dakika içinde orada ol.

"Bu da ne..." Şaşkınlık içinde telefonumun ekranına bakarken, göndermediğimi bildiğim mesajları anlamlandırmaya çalışırken nefesimin altında mesajları yavaşça kelimelere döktüm.

Bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak, beceriksizce yatak odamdan çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Koridorun duvarına yaslandığımda

Alt basamakta, ağrı kesicilerin etkisiyle hâlâ sersemlemiş bir halde başımı salladım ve görüşümü netleştirmeye çalıştım.

Çiğ endişe içimi kemiriyordu. Ne haltlar dönüyordu? "Günaydın, seksi şey."

Gözlerim mutfağımın kapısında, elinde bir fincan kahveyle, üzerinde benim kan lekeli tişörtümden başka bir şey olmayan Reese'e takıldığı anda tüm vücudum dondu.

"Ne oluyor lan?" Bu bir soru değildi. Cevabı zaten biliyordum - aletimin her yerine bulaşmıştı. Teagan'ın o taksiyle cehennemden çıkmış bir yarasadan daha hızlı gitmesinin sebebinin bu olduğuna şüphe yoktu.

Yüce İsa.

İçimde milyonlarca farklı duygu dolaşıyordu. Düzgün düşünemiyordum. Gözlerime inanamıyordum. "Seni lanet olası tecavüzcü," diye hırladım, kendimi ihlal edilmiş ve öfkeli hissediyordum.

"Sakin ol," diye mırıldandı Reese, kupayı almam için bana uzatırken.

Elinden aldım ve karşı duvara yapıştırdım. Parçalandığında ve her yere kahve sıçradığında çığlık attı.

"Bana tecavüz ettin." Ağzımdan çıkacağını hiç düşünmediğim üç kelime, ama işte oradaydılar. "Bana zorla sahip oldun, değil mi?"

İnkâr etmediğinde kükredim. "Teagan'a o mesajı benim telefonumdan gönderdin, değil mi?"

Reese başını sallarken gözleri yaşlarla doldu.

Kalbim sıkıştı. "Gördü mü?" Boğulacak gibi oldum. "Kız arkadaşım beni becerdiğini gördü mü?"

"Noah lütfen," diye itiraz etti Reese. "Açıklamama izin ver -"

"Sakın bana *Noah demeye kalkma*," diye kükredim yüzüne. "Benden faydalandın." Sesim bana bile tuhaf geliyordu. "Ve şimdi Teagan senin yüzünden gitti!" Şiddetli ve tamamen öfkeliydi. "Onu o kamera görüntüleriyle utandırmak senin için yeterli değil miydi?" "*Bunu* yapmak zorunda mıydın?" diye sordum.

"Özür dilerim, tamam mı?" Reese çaresizlik içinde başını salladı. "Böyle davranmanı beklemiyordum. Böyle davranacağını düşünmüştüm -" demeye başladı ama sözünü kestim.

"Ne?" Onun yanından geçip ön kapıya doğru yürüdüm. "Tecavüze uğramış gibi hissetmemi beklemiyor muydun?" Ön kapı açıkken, tişörtümün içindeki kıza bir kez daha baktım. "İyi bir avukat tutsan iyi edersin," diye uyardım onu. "Eyalet hapishanesinde senin gibi kadınlar için özel bir yer var. Aleti olan benim diye bundan paçayı sıyracağını sanma."

Dışarı çıktığımda hava buz gibiydi, üzerimde sadece siyah bir eşofman vardı ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Çılgına dönmüş bir adam gibiydim.

Teagan'ın beni terk etmesini engellemem

gerekiyordu. Ona *ihtiyacım vardı*, nokta.

Onsuz önümüzdeki birkaç yılı atlatamazdım.

Bahçeyi sendeleyerek geçtim, verandanın basamaklarını tökezleyerek çıktım ve dirseğimi amcasının ön kapısının cam paneline dayadım.

Evin alarminin sesi beni neredeyse sağır edecek şekilde çaldı ve kendimi başka bir davanın altına gömdüğümü biliyordum ama çaresizdim.

Cam kırıldı, kırılacağını biliyordum ve elimi içine soktum, jilet gibi keskin parçaların derimi keserken oluşturduğu çentikleri hissettim.

Kapı kolunu çevirerek kendimi içeri attım ve fuayedeki masadan Teagan'ın arabasının anahtarlarını aldım.

Dışarı koşarken, Reese'in ev hapsinde olduğumu ve dışarı çıkamayacağımı haykıran itirazlarına aldırmadan küçük kırmızı Honda Civic'inin kilidini açıp içine tırmanmak için iki kez düşünmedim. Ayaklarımı yere vurarak taksinin gittiği yöne doğru araba yolundan hızla çıktım.

Kırmızı ve mavi sirenler beni misafirim olduğu konusunda uyardığında The Hill'e bir milden daha az bir mesafedeydim.

Bir denizci gibi küfrederek arabayı beşinci vitese attım ve gaza bastım. Bir mucize olması için dua ederek ama en kötüsüne hazırlanarak deli gibi sürmeye devam ettim; çaresizlikten - lanet olası aşktan.

Sonunda, yoldan çıkmama neden olanın ilaçlar mı yoksa gerçek ağrı mı olduğundan emin değildim, ama hayatım boyunca arabanın kontrolünü elimde tutamadım.

Virajı çok keskin aldım ve yakındaki hendeğe saplandım. Araba tavanının üzerine yerleşmeden önce iki kez takla attı.

Oyun bitti.

Chapter 2

Teagan

Gidecek hiçbir yerim yokken İrlanda'ya kaçmanın en parlak fikrim olmadığını kabul etmek zorundaydım ama eski erkek arkadaşımın ailesi geçen Cumartesi sabahın köründe kapılarına vardığımızda bizi kabul etmişti. Her şey düşünüldüğünde, misafirperverlikten çok daha fazlasını yaptılar.

"İyi misin, tatlım?" Sheila Harte bana tuvaletin kapısından son bir saat içinde on ikinci kez sordu ve ben de alt kattaki banyosunun klozetine kendi kişisel cankurtaran halatımmış gibi tutunurken on ikinci kez 'Ben büyüğüm Sheila' sözlerini tekrarlamak zorunda kaldım.

Tüm uçuş boyunca tek yapabildiğim ağlamak, kusmak, çığlık atmak ve içimde ölmektir. Öngörülebilir bir gelecekte bir daha Aer Lingus uçuşuna kabul edilmeyeceğimden oldukça emindim. Harte'ların evine neredeyse bir hafta önce varmış olmamıza rağmen hâlâ kusuyordum ve Liam'ın annesinin dün gece bana önerdiği valium'u almayı ciddi ciddi düşünüyordum.

Noah hiçbir zaman benim
olmamıştı. Bunu artık
biliyordum.

Bana sadık *olduğundan* nasıl emin olabilirdim ki? Emin
olamazdım.

Hiçbir şeye inanamadım.

Tüm ilişkimiz bir yalandı.

Kalbimi ve bekaretimi bir gangster fahiŒe için harcamıŒtım. Lanet olsun.
Bu, on sekiz yaŒımda hissettiğim en büyük acıydı.
lyordum.

Bundan emindim.

Ve bunu benden almak için kimsenin yapabileceği bir Œey yoktu.

Kızgınlık hafif kalırdı. Öfke ceketimi tutmazdı. Kızgındım ve kalbim kırılmıŒtı. Duygusal olarak dengesiz bir genç için çirkin bir kombinasyon.

Sonunda kuru kusmayı bitirip ağzımı alkaladığımda Hope oturma odasındaıydı ve telefonu elindeıydi. Liam onun karŒısındaki koltukta oturmuŒ, rahatsız ama meraklı görünüyordu.

"Bunun için zgnm," diye tekrarladım yanlarına vardığımda, Hope'un oturduğu sandalyenin koluna çökerek. "Gidecek baŒka bir yerimiz olsaydı orada olurduk," diye ekledim. *Bana güvenin.*

"Sorun değil Teegs," diye yanıtladı Liam. Sandalyesinden kalkarak kollarını iki yana açıp bana doğru ilerledi. "Bana gelmene sevindim."

Aslında annesine gelmiŒtim ama onu dzeltmemeye karar verdim. Yapılacak en kaba Œey bu gibi görünüyordu. "Doğru," diye mırıldandım ve ona garip bir Œekilde yarı sarıldım. "Tekrar teŒekkrler."

Hope'un telefonu elinde titremeye devam ederken o boŒ gözlerle yanan ekrana bakıyordu. Öte yandan benimkinde mesaj ve arama yoktu.

PeŒime dŒlmyor ya da endiŒelenilmiyordu çünkü tüm yumurtalarımı Noah Messina'nın sepetine koymak gibi aptalca bir karar vermiŒtim ve o piç kurusu bana en kötü Œekilde ihanet etmiŒti.

Max Amca ile kprlerimi yaktım.

Beni affedeceğini hiç dŒnmemiŒtim.

Ve onu sulamadım.

Noah'ı ona, kendi kanımdan ve canımdan olana tercih ettim. Boktan bir yeğendim.

Elimde sadece Hope vardı ve içten içe babasının her an gelip onu da alıp Colorado'ya götürmesinden korkuyordum. O zaman tamamen yalnız kalacaktım çünkü bir daha asla On Üçüncü Cadde'ye bakmamın imkânı yoktu.

"Buna cevap verecek misin?" Liam beni onun elinden kurtararak Hope'a sordu. "Önemli olabilir."

Hope gözlerini telefonunun ekranından ayırmadan, soğuk bir ifadeyle, "Değil," diye cevap verdi.

"Ona cevap verip bu işi bitirmelisin Hope," dedim bıkkınlıkla. Arayanın babası olduğunu biliyordum. Bunun üzerine yere yatmayacaktı. "Sen onunla konuşana kadar aramayı kesmeyecek," diye ekledim bir süre durakladıktan sonra.

Hope'un kendi kendine düşünmesini ve sonunda başparmağını ekranda kaydırıp telefonu kulağına götürmesini izledim. "Baba," diye onayladı duygudan yoksun bir ses tonuyla. "Ne var ne yok?"

Bizden birkaç adım geri çekilen Liam, oturma odasının kapısının yanında garip bir şekilde durdu. Göz göze geldiğimizde başını eğdi ve odadan çıkmadan önce onu takip etmemi işaret etti.

On Üçüncü Sokak hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordum, bununla başa çıkamazdım, bu yüzden Liam'ın bana sunduğu kaçıştan memnundum.

Sandalyenin kolundan kayarak Liam'ı bungalovlarının koridorunda takip ettim ve koridorun sonunda sağdaki son kapıya ulaştığımızda durdum.

Yatak odasına adımımı attığımda, yıllar süren anılar beni bombardımana tuttu. Hayatımın çoğunu bu odada geçirmiştım. Annem öldükten sonra burası benim için bir sığınak olmuştu.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Liam yatağına uzandığında sordu. İlk oral seksimi yaptığım yatakta.

Yatağı okşayarak beni çağırdı. "Haydi Teegs. Tyson'la on raunt yapmış gibi görünüyorsun."

Rauntlar, ringler ve lanet olası dövüşçüler düşüncesiyle boğazımı zorlayan çığlığı bastırdım.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim, yanındaki yatağa uzanarak. "Bu konu hakkında konuşmak," diye yineledim. "Her şey çok berbat durumda Liam." Kendimi geriye atarak hareketsiz bir şekilde uzandım ve tavana baktım. "Başım çok büyük belada."

Liam arkasına yaslandı ve ağır bir iç çekmeden önce dirseklerine dayandı. "Sanırım bunun arkasında bir adam var."

Ona bakmak için yüzümü çevirdim. "Sana bunu düşündüren ne?" Haklıydı. Yüzde yüz. Ama bunu ona söyleyecek değildim. "Eee?"

Şimdi sırtüstü yatan Liam'dı. "Çünkü son bir saattir banyoda bağırsaklarını kusuyorsun." Liam gözlerini kapattı ve ben de boynundaki bir damarın tıkanışını izledim. "Ne kadar ileri gittin?"

"Ne?" Gözlerimi tiksintiyle devirdim, midemdeki gergin dalgalanmayı görmezden geldim. "Hamile olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözlerini hızla kırıştırdı. "Sen değil misin?"

"Liam, ben kırık bir kalbe bakıyorum," diye boğuldum, "lanet bir bebeğe değil." Noah Messina'nın beni hamile bırakmış olmasına imkân yoktu. Son on gündür gelmesini beklediğim regl döneminin stresten başka bir şeye bağlı olduğuna inanmayı reddediyordum.

"Oh." Liam bir an için bunu düşünmüş gibiydi. "Arkadaşın hamile mi?"

"Ciddi misin?" Yataktan kalkarak eski aşkıma ters ters baktım. Bir dakikalığına da olsa bebekler hakkında konuşmayı kesebilseydi. "Kimse hamile değil Liam. Tanrım!"

"Özür dilerim, tamam." Ellerini savunmak için kaldırdı. "Sadece tahmin ettim..."

"Erkek arkadaşımı beni okulun sürtüğüyle aldatırken yakaladım, tamam mı?" Öfkeyle tısladım. "Ve şimdi yasadışı bir dövüş ringinde neredeyse bir adamı öldürdüğü için hapse girecek."

Liam'ın yanakları kızardı ve ağzı açık kaldı. "Yan komşu mu?" diye sordu, geçen yıl ona gönderdiğim e-postaları hatırladığı için büyük bir brownie puanı kazanmıştı. "Dövmeli dövüşçü adam - adı neydi?"

"Noah," diye fısıldadım, başımı salladım, adını söylediğimde fiziksel bir acı hissettim.

Liam bir şey söylemek için ağzını açtı ama yatak odasının kapısı içeri doğru sallanınca durakladı.

İkimiz de Umut'a bakmak için başımızı çevirdik.

"Arayan babamdı," diye açıkladı telefonunu kot pantolonunun cebine sokarken. Yüzü solgundu ve kapı çerçevesine yaslanırken gözleri kan çanağına dönmüştü. "Şu anda havaalanında."

"Ne?" Kestirip attım. "Amerika'da mı?"

"Shannon'da, ama bunun bir önemi yok çünkü geri dönmeyeceğim."

"Umut, gerçekçi ol," diye mırıldandım. Ağlayacak gibi hissediyordum.

Kyle İrlanda'daydı

Beni öldürecekti, sonra da Hope'u alıp götürecekti.

İçten içe anılarımı da alıp alamayacağını merak ediyordum.

Adam milyonerdi, beynimi açıp Noah Messina'yı dışarı atabilecek birilerini tanıyor muydu?

"Öyleyim," diye karşılık verdi Hope. "Oraya geri dönmeyeceğim Teagan ve babamın bana bunu yaptırmasının tek yolu beni bir ceset torbasında eve götürmesi."

ANNEM ŞİZOFRENİKTİ ve zihnimin küçük bir bölümünde -dinlememeye çalıştığım bölümünde- onun başına gelenlerin eninde sonunda benim de başıma geleceğinden korkuyordum.

Annemin suçu değildi.

Hastalığı öyleydi ve bunu anlıyordum, ama onun gibi olmaktan korkuyordum.

Onu.

Hayır, boş ver onu. Taş kesilmiştim.

Her ne kadar uyuşturucu alışkanlığı beni ondan nefret *edemezdim*.

Benim için hiçbir zaman bir anne olmamıştı - gerçekten. Ona karşı hissettiğim şey sevgiden çok acımaydı çünkü gerçekte, on beş yaşımdan beri Lee Carter bana kendi annemden daha fazla annelik yapmıştı. Her zaman yanımda olmuş, kesiklerimi ve kırık kemiklerimi temizlemiş ve ne zaman kan kaybından ölmek üzere olsam beni hastaneye götürmüştü.

Hapishaneye gelen onca insan arasından Lee'nin geleceğini tahmin etmeliydim.

Kendimi bok gibi hissettim - onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Pisliğin tekiydim, bunu hep biliyordum ama şimdi Lee de biliyordu ve bu beni utançla dolduruyordu.

Bir memur onu benim tutulduğum odaya sokarken Kyle'ın karısını bir şahin gibi izledim.

Yalnız kaldığımızda Lee, "Oh Noah," diye fısıldadı.

Karşımdaki sandalyeye oturdu, masanın öbür ucuna uzandı ve elimi iki eliyle birden kavradı. Tenini tenimde hissetmek beni neredeyse mahvediyordu ve kendimi bir kedi gibi ağlamaktan alıkoymak için başka tarafa bakmak ve çenemi sıkmak zorunda kaldım. "Özür dilerim," diyebildim, gözlerim ondan başka bir yere bakmıyordu. "Kefaletimi berbat ettiğim için," diye ekledim, "Kyle'a borcumu ödeyeceğim... bir gün."

Lee yumuşak güneyli aksanıyla, "Parayı unut," dedi. "Para benim umurumda değil, Kyle'ın da değil. Biz seni önemsiyoruz."

"Neden?" Soru alaycılıkla doluydu ve ben daha düşünmeden ağzımdan çıkıverdi.

"Çünkü seni seviyoruz," diye cevap verdi Lee hızlıca ve en ufak bir tereddüt göstermeden. "Sen benim ve Kyle'ın oğlu gibisin," dedi bana. "Sana yardım etmek istiyoruz."

"Ama ben onun oğlu değilim, değil mi?" Çenemi tekrar sıkarak söyledim. "Ben onun lanet olası *kardeşi*yim."

"Doğru," diye karşılık verdi Lee, hiç vakit kaybetmeden. "Sana yardım etmemize izin vermen için bir neden daha. Noah, bana bak. Lütfen."

Keskin bir nefes alarak ona baktım. Gözlerinde gördüğüm sıcaklık ve anne sevgisi içimde bir yerlere dokundu. "Max Jones'un haneye tecavüz ve oto hırsızlığı suçlarından sana dava açtığını biliyoruz."

"Evet." Ağır bir iç geçirdim. Teagan'ın amcası buna bayılırdı. "Pislik herif suç duyurusunda bulunmak için sabırsızlanıyordu."

Lee bana "Kyle senin için eyaletteki en iyi savunma avukatını ayarladı" dedi. "Senin adına çoktan bir anlaşma yaptılar,

Savcılık da bunu kabul etti ve cezanız on iki yıldan beş buçuk yıla indirildi."

Hapis yatacağımı hep biliyordum.

Yapmıştım, suç işlemiştim. Gerome Javi'yi hayatının son anına kadar ezdim. Max Jone'un evine girdim. Teagan'ın arabasını çaldım.

Hepsi benim yüzümdendi.

Hastalıklı bir şekilde, tüm hayatımı bu an için hazırlanarak geçirmiştım. Bu kaçınılmazdı. O kadar uzun zamandır sınırda yaşıyordum ki; bir gangsterin dünyasında bir piyon, bir anlamda rahatlamıştım.

Ama sadece on sekiz yaşındaydım; parmaklıklar ardında geçirdiğim beş buçuk yıl benim için bir ömürdü.

Lee öne doğru eğilerek elimi sıktı ve "Umudunu kaybetme tatlım," dedi. Büyük gri gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. "Beş yıl sonsuza kadar sürmez. Sana söz veriyorum. Bunu da atlatacaksın, Noah."

"Teagan gitti," diye inledim, benim için önemli olan tek şeye seslenerek. Elimi ondan çekerken sesim çatallaşınca başımı öne eğdim. "Beni yüzüstü bıraktı Lee." Gözlerimi kapattım, nemin göz kapaklarımın arkasında kalmasını zorladım.

Sandalyemde gerçekten fiziksel bir acı içinde dönüp dururken, kendimi kaybetme dürtüsüyle savaştım. İçimde bir şeyler kırılıyordu ve bu süreçte kendimi kaybediyordum. "Bu gezegendeki her lanet ruhtan daha çok sevdiğim kız onu becerdiğimi düşünüyor. Ve daha da kötüsü, bunu izlemesi için onu davet ettiğimi düşünüyor!" Beynim bozuk bir projektör gibiydi ve kız arkadaşımın o taksiye bindiğinde yüzünde beliren kalbi kırık ifadenin görüntüleriyle bana işkence ediyordu.

"Noah," diye fısıldadı Lee endişeli bir ses tonuyla. "Sen neden bahsediyorsun? 'Olayları izlemesi için onu davet ettiğini düşünüyor' da ne demek?"

"Önemli değil Lee," diye boğuldum. "Artık değil." Dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin arasına aldım ve telaşla saçlarımın uçlarını çekiştirdim. "Ben buradayım ve o... gitti." Teagan tanıdığım en sinir bozucu derecede inatçı kızdı. Şu anda benim hakkımda ne düşündüğünü düşünmek bile istemiyordum. "Teagan kolay kolay güvenmez - onu kazanmam aylarımı aldı. Onu görüp açıklama şansı bulsam bile hakkımda en kötüsünü düşünecektir." *Her zaman öyle yapar.*

"Konus benimle, Noah," diye yalvardı. "Sana yardım edebilirim."

Reese'in o gece bana yaptıklarını yüzüm kızarmadan nasıl açıklayabilirdim?

Reese gibi sıska, küçük bir şeyin beni herhangi bir şeye zorlayabileceğine kim inanırdı ki?

Söylediğim polisin söylemediğine eminim. O gece bana ne yaptığını anlatmaya çalıştığımda gülmekten bir tarafını kırdı. Tepkisi bana bilmem gereken her şeyi anlatmıştı, bu yüzden o noktadan sonra ağzımı kapalı tuttum.

O sırada memur odaya geri geldi ve bize ziyaret süresinin bittiğini bildirdi.

Sandalyesini geriye iten Lee ayağa kalktı ve yüzünde kararlı bir ifadeyle, "Sana yardım edeceğim, Noah Messina. Kocamın kardeşi ya da çocuklarımın arkadaşı olduğun için değil. Sana yardım edeceğim çünkü yardım edilmeyi *hak ediyorsun*. Zorlandığın bu hayattan daha *iyisini hak ediyorsun*. İnançlı ol," diye ekledi odadan çıkarılmadan önce.

Teagan

KYLE CARTER BİR HURRİKAN GİBİYDİ, diye karar verdim Harte'ın mutfağının zeminini adımlamasını, odaya hâkim olmasını ve havanın elektrikle çatırdamasına neden olmasını izlerken.

Dürüst olmak gerekirse, mutfağındaki iki iri Amerikalı adamın etrafında tedirgin bir şekilde dolanıp çay ve kek ikram ederken kalbim Sheila'ya gitti - tipik bir İrlandalı anne.

Teagan'ın babasıyla birlikte gelen sarı saçlı çekici adamı tanımıyordum ama Hope ona Mike Amca diyordu.

Görünüşe göre Hope'un büyükbabasının çocuklarından biriydi, ancak Henderson soyadını taşıyan ve sahiplenilen oydu.

Anlayabildiğim kadarıyla Mike Henderson Londra'da yaşıyordu ve Kyle ona Shannon'da buluşmasını söylediğinde ailenin en yeni üyesini görüşmek üzere Amerika'ya geri dönecekti.

"Bu saçmalık Hope," diye kükredi Bay Carter, kravatını çekiştirdi ve sonra boştaki eliyle saçlarını karıştırdı. "Burada kalmayacaksın. Bunu yasaklıyorum... oh teşekkürler Sheila," diye ekledi Liam'ın annesinden küçük bir porselen çay fincanı alarak.

Sheila kıpkırmızı kesilerek mutfaktan çıktı ve bizi Bay Carter ve kardeşiyle baş başa bıraktı.

"Bana hiçbir şeyi yasaklayamazsın baba, ben on sekiz yaşıdayım," diye hatırlattı Hope kapı çerçevesine yaslanırken. "Ve sen de beni bir şey yapmaya zorlayamazsın." Kollarını kavuşturdu ve gözlerini babasına dikti. "Ben anne değilim."

Bu yorum, kardeşinden çok daha sakin olan amcanın kıkırdamasına neden oldu.

"Bana yardım et Mike," diye yalvardı Bay Carter, açıkça perişan bir halde.

"Teknik olarak haklı kardeşim," diye açıkladı Mike onun omzuna vurarak. "Hope yasal olarak bir yetişkin."

Bay Carter homurdanarak Mike'ın elini silkti ve volta atmaya devam etti. "Derek'i getirmem gerektiğini biliyordum. Benim için hiçbir işe yaramıyorsun."

Mike homurdandı ve Hope çığlık attı.

"Sakın buna cüret etme," diye tersledi, gözleri kocaman ve öfkeyle parlıyordu. "Porter soyadını taşıyan herkesi benden uzak tut."

"Aferin kızırıma," diye araya girdi Mike. "O hamallar kötü haber."

"Kapa çenenı, dangalak," diye homurdandı Bay Carter, dikkatini kızına çevirmeden önce kardeşine ters ters baktı. "O küçük pislik sana ne yaptı böyle?"

Hope'un yanakları pembeleşti. "Bir şey yok."

"Peki ya annen?" diye suçladı, elleri ince kalçalarında, onun üzerinde yükselirken. "Sence annemin hayatında bu tür bir strese ihtiyacı var mı; özellikle de içinde bulunduğu koşullar düşünıldüğünde."

Hope gözlerini kıstı. "Hangi koşullar?"

"Şey..." diye mırıldandı gömleğinin kollarını sıvarken. Geri adım atmaya başladığında yanakları kızarmıştı. "Bu şekilde öğrenmeni istemedim." "Neyi öğrenmemi baba?" Umut sordu. Kanı çekilmiş gibiydi "Bana yapmadığını söyle!" diye kükredi.

"Ben yaptım," diye mırıldandı babası sırtarak ve Umut'un çığlık atmasına neden oldu. "Annem hamile."

"Yine mi?" Mike kıkırdayarak kardeşinin omzunu sıvazladı. "Tebrikler, dostum."

"Teşekkürler," dedi Kyle gururla, "Üç aylık oldu." Dikkatini kızına çevirerek, "Tüm çocukları oturtup *birlikte* anlatmak istedik" dedi.

"Ugh, seni ucube," diye feryat etti, dehşet içinde elleriyle başını tutuyordu. "Siz yeniden ebeveyn olmak için çok yaşlısınız," diye inledi. "Bu iğrenç bir şey."

"Ben kırk bir yaşındayım, Hope," diye karşılık verdi Kyle, yaralanmış bir halde. "Annen sadece otuz sekiz yaşında. Tepeyi zor aştık."

"Sterilize edilmeniz gerekiyor!" Hope öfkeyle karşılık verdi. "Bu sefer kaç tane?" diye alaycı bir şekilde ekledi. "Çünkü hepimiz senin tekleri vurmadığını biliyoruz baba."

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı ve onu öksürükle bastırmak zorunda kaldım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, bana ters ters bakınca elimle ağzımı kapattım. Hope'un kötü tarafına geçmemin imkânı yoktu, hele o bu ruh halindeyken.

"Angel. Sadece benimle eve gel," dedi babası, sesinde ani bir kırılganlıkla - Hope'un irkilmesine neden olan bir kırılganlıkla. "Ve sana söz veriyorum, *her şeyi* düzelteceğim. Sadece eve gel. *Lütfen*," diye ekledi çaresiz bir ses tonuyla.

"Oraya geri dönemem baba," diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen anla."

Kyle Carter dikkatini bana çevirmeden önce sonsuza kadar kızına bakmış gibi hissetti. "Peki ya sen sarışın?"

Derin derin yutkundum. "Peki ya ben?"

"Çocuğu öylece çürümeye mi bırakacaksın?" diye sordu ve sesindeki suçlayıcı ton tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Yaşadığı onca şeyden sonra mı?"

"Alınmayın Bay Carter," diye homurdandım dişlerimi gıcırdatarak. "Ama hayatımda ne yaptığım kesinlikle sizi ilgilendirmez."

"Noah benim kardeşim," dedi gururla. "Çocuk seni seviyor, Teagan. Senin için endişelenmekten aklını kaçırarak."

"O zaman onunla sen ilgilen," diye tısladım, irkilmemek için kendimi zor tutarak. "O artık benim sorunum değil." Sikini Reese Tanner'a soktuğundan beri değil. İçimden dökülmek üzere olan safrayı zorla bastırdım. "Ve kardeşine benim işimin bittiğini söyleyebilirsin!"

Noah beni sevmedi.

Beni hiç umursamadı.

Bilseydi, hızlı bir sikiş için her şeyimizi bir kenara atmazdı.

"Yani böyle mi?" Bay Carter tiksintiyle karışık bir ses tonuyla sordu. "Hayatına devam edecek ve erkek arkadaşın şu anda bir hapisane hücrelerinde oturmuyormuş gibi mi davranacaksın?" Başını salladı ve omuz silkti. "İlk engelde kaçmaktan daha sert bir yapıya sahip olduğunu sanıyordum."

"O benim erkek arkadaşım *değil*," diye boğulmayı başardım, kendimi soluk soluğa ve tamamen kırılmış hissediyordum. "Kendimi zaten incinmiş olduğumdan daha da fazla incinmekten koruyorum Bay Carter. Bu yüzden yanlış bir şey yapmadığım için kendimi kötü hissettirmeye çalışmayı bırakın."

Yenilgiyle başını salladı. "Hata yapıyorsun Teagan," dedi bana bitkin bir şekilde. "İkinizin arasında ne olduğunu tam olarak bilmiyor olabilirim ama eğer çocuğu seviyor olsaydın şimdi onun yanında olurdun ve bir korkak gibi burada saklanmazdın."

"Bir konuda haklısınız Bay Carter. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz!" Odadan çıkmadan önce tısladım. Kapının önünde durup döndüm ve ona ters ters baktım. "Aramızda ne olduğunu bilmiyorsunuz ama gidip Reese Tanner'a sorarsanız, eminim size her şeyi anlatmaktan mutluluk duyacaktır."

Etrafımda dönerek mutfaktan fırladım ve Liam'ın odasına girene kadar hareket etmeyi bırakmadım.

Kapıyı çarparak kapattım, koştum ve kendimi yatağa attım. Gözyaşlarım göz kapaklarımı yakıyordu ama düşmelerine izin vermeyi reddettim.

Ya Noah hakkında yanılıyorsam? İçimden bir ses bunu sordu ama o kaltağı hemen susturdum.

Bu doğru değildi.

Beni aptal yerine koyuyorlardı.

Noah'nın Reese ile yattığı gerçeğinin yanı sıra, bana yalan da söylemişti. O gece taş ocağına gitmek için beni terk etti.

Ben onun için her şeyden vazgeçtim, o ise bir kavga ve sikiş için her şeyi bir kenara attı.

Asansörde düz ekran televizyonda sikişirkenki halimiz, Nuh'un masumiyetimi elimden alışı gözümün önüne geldi.

Tam bir aptaldım.

Tüm bildiğim, Ellie'yle birlikte her şeyi planladıklarıydı - beni ona aşık edecek, böylece beni kıracak ve sonra da yere düştüğümde tekmeleyecekti.

Ani bir ağrı, şiddetli ve zonklayıcı, doğrudan karnımın alt kısmına vurdu ve banyoya gitmek için koridora dalmak zorunda kaldım. İç çamaşırdaki kan lekesini gördüğümde aynı anda hem güldüm hem de ağladım.

Tüm o endişeler boşunaydı. Gelecek kaygısı ve korkusuyla geçen tüm o uykusuz geceler boşa gitmişti. Adet gecikmemin nedeni strestir. Hamile değildim ve hepsi bu kadardı. Aramızda bitmemiş bir iş kalmayacaktı. Dokuz ay içinde dağınık yüzleşmeler ya da isteksiz telefon görüşmeleri olmayacaktı.

Noah gerçekten benden gitmişti.

Üstümü başımı temizledikten sonra Liam'ın odasına geri döndüm ve yatağında top gibi kıvrılıp zihnimin o geceye geri dönmesine izin verdim...

Noah'nın merdivenlerini tırmanarak doğruca yatak odasına gittim ve kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra tokmağı çevirip kapıyı içeri doğru ittim.

Onu orada yatarken gördüğüm an kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Midem çalkalandı ve acı dolu bir çığlık boğazımı yırttı.

Ten - çıplak ten - uzuvlar ve uzun kıvıll saçlar görüşümü işgal etti. Görebildiğim tek şey buydu.

Kan beynime o kadar hızlı hücum etti ki her şey bulanıklaştı ve sonunda odaklanabildiğimde, önümde duran görüntü midemin çalkalanmasına neden oldu.

Noah ve Reese gözlerimin önünde tavşan gibi sikişiyorlardı.

Reese, Noah'nın üzerine binmiş, onu Duracell tavşanı gibi beceriyor, aşağı yukarı zıplıyor, çıplak vücudunu çıplak erkek arkadaşımın üzerine sürtüyordu.

"Noah," diye bağırdım içimdeki tiksinti çalkalanırken.

Yüzünü bana doğru eğmedi bile. Gözlerini kapalı tutuyor, Reese onu sikerken usulca homurdanıyordu.

"Gidiyorum," diye bağırdım, çılgına dönmüş bir halde. "Yapamam... Ben... Ben... Bunu bana nasıl yaparsın?" Kontrolümü kaybediyordum.

Gözlerimden yaşlar dökülüyordu, kendimi toparlamam gerekiyordu ama ne zaman mantıklı bir şeyin kenarına tutunmaya çalışsam, terden sıvıslık olmuş çıplak bedenleri birbirine yapışıyor ve kendimi alevler içinde kalmış gibi hissediyordum.

Pek çok şeyi affedebilirdim ve belki de önceliklerimi yanlış belirlemişim ama bunu affedemezdim.

Bunu asla affedemem.

Noah cevap vermedi.

Ama o yaptı.

Reese başını iki yana çevirip sırtarak bana baktı. Ağzını indirip Noah'inkini almadan önce "Hoşça kal," diye alay etti.

"Piç kurusu!" Yumruğumu yatağa vurarak çığlık attım. Boğazım sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum. "Her şeyi mahvettin," diye kükredim yorgana doğru, nefes nefese kalmıştım. "*Beni* mahvettin..."

Kapının gıcırdayarak açıldığını ve hızla kapandığını duydum ama başımı kaldırıp bakmadım. Orada kimin olduğu umurumda değildi. Yatağın yanımda alçaldığını ve ardından sıcak ellerin beni bir kucağa çektiğini hissettim.

Liam'ın kucağında, kulağıma teselli sözleri fısıldadığını duyduğumda fark ettim - bana tekrar iyi olacağımı söylüyordu.

Ama teselli edilmemiştım ve iyi değildim. Doğrusu, bir daha asla *iyi* olabileceğimi düşünmüyordum.

Chapter 3

Teagan

DÜN HAYATIMIN EN DÜŞÜK NOKTALARINDAN BİRİYDİ.

Kyle Carter'ın bir oda dolusu insanın önünde özel hayatımı didik didik etmesi, bir daha *asla* yaşamak istemediğim bir şeydi.

Küçük bir parçam onun nereden geldiğini anlasa da, yine de incinmiş ve son derece kırgın hissediyordum.

Bu sabah tıkalı bir burun ve şiş göz kapaklarıyla uyandığımda hayatımın kontrolünü elime almam gerektiğine karar vermiştim. Dün gece içimden taşan duygular yüzünden kendimi yüzüstü uzanmış, bir dövmececinin vücuduma iğnelerle çizdiği resimleri yaparken buldum.

İğne etime battığında zonklayan yanmayı memnuniyetle karşıladım. Bu dövme özgürlüğümün bir sembolü ve yıkıma ne kadar yaklaştığıma dair bir uyarıydı.

Noah Messina benim için kötüydü, hain biriydi.

Bunu hatırlamaya ihtiyacım vardı ve bu dövme mükemmel bir hatırlatma olacaktı.

Onun için bir daha

ağlamayacaktım. Bu acınası

bir durumdu ve ben *değildim*.

Bir damla daha gözyaşı dökmem.

O akşam Harte'ların evine döndüğümde, yirmi dakika boyunca banyo aynasının önünde durup sırtıma baktım.

Dövme yaptırmak hiç bana göre değildi. Gerçeküstü hissettirdi.

"Vücuduna ne yaptın böyle?" Hope'un öfke dolu çığlığı, daha yakından incelemek için banyoya koştuğunda hızla heyecan dolu bir çığlığa dönüştü. "Aman Tanrım, Teegs, bu çok büyük." Parmaklarını sırtımın tüm uzunluğu boyunca dikey bir çizgi halinde uzanan siyah yazının üzerinde gezdirdi.

"Ah, Hope, dokunma ona," diye inledim, Hope'un dokunuşundan irkilerek.

"Bunu neden yaptın Teegs?" Hope endişe dolu bir sesle bana sordu.

Bol tişörtümün aşağıya inip sırtımı örtmesine izin vererek döndüm ve arkadaşım ile yüzleştirdim. "Bir hatırlatıcıya ihtiyacım vardı," diye cevap verdim ve bu doğrudur.

"Nuh'un," dedi sessizce.

"Evet," diye mırıldandım, dışarı taşmakla tehdit eden duygu çalkantısını bastırmaya çalışarak. "Noah'ın."

Chapter 4

Noah

Yargıç cezamı verdiğinde şaşırmadım.

Gözümü bile kırpmadım.

Ellerim zincirli bir şekilde yavaşça durdum ve memurların beni götürmesine izin verdim.

Mahkeme salonundaki herkesi bilerek görmezden geldim.

Artık umurumda değildi.

Dış dünyaya karşı duygusuzdum. İçimde
ise ölüydüm.

Tek tesellim George Dennis'in öldüğünü bilmektir. Herif üç gün önce felç geçirdi ve bir türlü iyileşemedi.

Bu haber, geçen günkü ziyareti sırasında kızının ağzından çıkan tek iyi şeydi. Ellie'nin övünmek ya da babasından bir mesaj iletmek için ziyarete geldiğini düşünmüştüm. Ölen babasının ardından ağlayıp özür diledikten sonra biraz daha ağladığında içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Sanki yıllardır beni tutan prangalar kopup gitmişti.

George'un oğlu ve sağ kolu JD hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. O gece tutuklanmaktan kurtulmayı başarmıştı ama babasının ölümü ve çetesinin ya hapiste ya da saklanıyor olması onu zayıflatmıştı. JD'nin o geceyi unutmayacağını biliyordum.

Ama şu anda her seferinde küçük bir zafer kazanıyordum.

Bu gece rahat uyuyacaktım çünkü George'un beslediğinden korktuğum kin de onunla birlikte ölmüştü.

Zayıflığımlı bilen adam ölmüştü. Ve
Thorn'um güvendeydi.

BAHARIN KALANI puslu bir bulanıklık içinde geçti ve yaz geldiğinde Hope ve ben İrlanda kültürüne ve yaşam tarzına geri dönüyorduk. Kendimize Salt Hill'e yakın, son üç aydır mutlu mesut yaşadığımız küçük ve güzel bir ev bulmuştuk ama Hope'un ailesi geçen hafta bizi ziyaret ettiğinde, yaşadığımız yerin tek kızları için yeterince iyi olmadığına karar verildi.

Bay Carter birkaç telefon görüşmesi yaptı ve bir gece toplanıp dört saatlik bir yolculuktan sonra kendimizi Rebel County'deki en gösterişli bekârlığa *veda evinde* bulduk.

Hope'la para için arkadaş olmamıştım ama babasının nakit parayla dolu olması beni incitmemişti. Şahsen ben Galway'de kalmayı tercih ederdim ama evsizdim ve Carter'larda para vardı, yani karar onlarını.

"Buranın gerçekten senin olduğuna inanamıyorum," dedim en iyi arkadaşıma bir kutu havluyu açarken. "Bu çılgınlık." Çok büyük bir daire değildi - iki yatak odası, bir banyo ve bir mutfak/salon - ama çok güzeldi

ve şehrin gerçekten güvenli bir yerinde. Burası bizim yatakhaneyi inek ahır gibi gösterdi. "On dokuz yaşındaki kızların çoğu doğum günlerinde saç düzleştirici alır Hope. *Sen* bir mülk alıyorsun."

"Babamın ne dediğini biliyorsun," diye homurdandı Hope, devasa bir kutuyu kalçasına yaslayıp yepyeni L şeklindeki kanepemize uyan yepyeni sehpanızın üzerine indirirken. "Kira parası ölü paradır." Kutuyu masanın üzerine bırakan Hope sırtını gerdi ve bir iç çekti. "Bu bedava bir şey değil Teegs, burayı bir doğum günü hediyesi olarak da kabul etmiyorum. Ona geri ödeyeceğim."

"Aldırdığını sanmıyorum, Hope," diye güvence verdim ona, iğnelemeden geri durarak. Babasına borçlu olmak Hope için hassas bir konuydu. Sadaka almaktan nefret ederdi. Bir baba kızına göre, alışılmadık derecede bağımsız ve inanılmaz derecede kendi kendine yeten biriydi.

"Ben önemsiyorum Teagan," diye karşılık verdi Hope, "Ben..."

Hope'un telefonu çaldı ve yaptığı her şeyi bırakıp koridordan yatak odasına doğru koşmaya başladı.

Tabii ki neden telefona yetişmek için acele ettiğini biliyordum. Bay ve Bayan Carter'ın taşınmamıza yardım etmek yerine Amerika'ya geri dönmelerinin nedeni de buydu.

Noah bugün mahkum ediliyordu.

Nuh'un dünyanın öbür ucundaki boktan bir hapishaneye kapatıldığını düşündüğümde göğsüm o kadar daraldı ki zorlukla nefes alabildim.

Büyük bir parçam sırf onun yanında olmak, ona destek olmak ve onu sevmek için bir sonraki uçağa binmek istedi; ama sonra bana yaptıklarını hatırladım ve bu duyguları bastırdım. Onun için üzülemezdim, bu beni kırırdı ve onun için ağlayamazdım çünkü ağlarsam, yas tutmama izin verirsem, asla duramazdım.

"TEAGAN, BANA BAK. Bana bak." Noah'nın gözleri kıpkırmızı ve acıydı. "Bu senin hatan değil. Beni anlıyor musun? Bu benim hatam bebeğim ve sen bunun için batmayacaksın."

Siren sesleri kulaklarımda patladı ve panik içimi parçaladı.

Noah keskin bir nefesle tısladı. "Bu kayış koptuğu anda arabadan inip kaçmanı istiyorum." Çenemi parmaklarının arasına aldı. "Koşmayı bırakma. Beni bekleme."

Nefesim kesilene kadar koştum, koştum - daha fazla koşamayana kadar.

Toprak yolun kenarındaki bir kayanın arkasına saklanarak dizlerimin üzerine çöktüm ve ağladım.

Noah.

Ona ne olacaktı?

Tanrım, onu orada bırakmamalıydım. Korkunç bir insandım.

Varlığımın her zerresi oraya geri dönmemi ve ona yardım etmemi, bir şeyler yapmamı, herhangi bir şey yapmamı istiyordu... ama hareket edemiyordum.

Korkudan donup

kalmıştım. Şok

içinde.

Mutfağımızda yarım saat boyunca donmuş bir şekilde durmuş olmalıyım; bekledim, diledim, umut ettim ve sonunda daha fazla dayanamayana kadar dua ettim.

Kısa koridorumuzda yürürken sağdaki ilk kapıyı açtım ve kendimi içeri attım. Hope yatağında oturmuş, benim hissettiğim gibi uyuşmuş görünüyordu. Varlığımı fark ettiğinde gözlerini sildi ve ılık ılık gülümsedi. "Selam bebeğim," diye fısıldadı yatağını okşayarak.

Hope'un yatağına doğru yürüdüm, tırmandım ve yüzümü ona dönerek bağdaş kurup oturdum. Ve sonra kendime bilmem gerekmediğini söylediğim soruyu sordum. "Ne kadar süre yattı?"

Hope uzun bir süre bana baktı, düşüncelere dalmış bir halde dudağını çiğnedi ve sonunda cevap verdi. "Beş buçuk yıl."

Yemin ederim, bu sözler Hope'un ağzından çıktığı anda kalbim buruştu ve göğsümde öldü.

"O kadar uzun mu?" Nefesim kısa ve hızlı nefesler halinde gelirken ağzımdan kaçırmayı başardım. "Ama ben avukatların..."

"İşler o şekilde yürümedi," diye hemen araya girdi. Elimi avuçlarının içine alan Hope hüznle gülümsedi. "Noah başını biraz daha belaya soktu ve kefalet koşullarını ihlal etti," dedi. "Buraya geldiğimizden beri gözaltında."

"O iyi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum Teagan," diye yanıtladı Hope. "Bir ay önce ailemle tüm iletişimini kesti - böylesinin daha kolay olduğunu söylüyor. Bugün mahkemeye gittiler ama babamla görüşmeyecek. Logan'ın ziyaret etmesine bile izin vermiyor, oysa onlar çok iyi arkadaşlardı."

"Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. "Onun yanında olmak istiyorum. Tüm bunları tek başına yaşamasını istemiyorum. Onu istiyorum. Ama gördüklerimi atlatamıyorum," diye itiraf ettim, kelimelerim ancak bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Rüyalarımda hâlâ aklımdan çıkmıyor Hope. Çıplak, terden sıırılsıklam olmuş bedeninin erkek arkadaşımı pompalaması, amını onun her yerine sürmesi, onu bedenine alması... Tanrım, bu kelimeleri yüksek sesle söylemek beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor."

"Yapma," diye emretti Hope, uzanıp elimi tutarak. "Kendine böyle işkence etmeye cüret etme."

"Ona hâlâ aşığım Hope... benim için tehlikeli ve yanlış biri olmasına ve kalbimi tekmelerle kırmasına rağmen," diye boğuldum. "O benim hayatımın aşkı." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. "O benim her şeyim ve onu her zaman seviyorum. Bir türlü geçmiyor. Onu sevmek, onu kaybetmek, onu özlemek, ondan nefret etmek, onun yasını tutmak, onu beklemek ve onu önemsemek gibi hiç bitmeyen bir döngünün içinde sıkışıp kaldım. Bu döngü durmuyor ve ben de bir çıkış yolu bulamıyorum. Ölüyormuşum gibi hissediyorum."

Ve sonra en iyi arkadaşıma en karanlık düşüncemi itiraf ettim - kendimden ondan nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeme neden olan düşünce. "Bazen onu terk ettiğim için pişman oluyorum." Ellerimle başımın arkasını sıkarak nefesimi tutmaya çalıştım. "Bazen Noah'la kalsaydım ve bana böyle davranmasına izin verseydim, beni aldatmasına izin verseydim daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Çünkü en azından o zaman hayatımdaki bu lanet olası boşluğa değil, ona *sahip* olurdum." Kendimden nefret ederek başımı salladım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Bu beni ne kadar zavallı yapıyor?"

"Lanet olası Noah Messina," diye mırıldandı Hope uzun bir aradan sonra. "Evet," dedim yarı gülerek, yarı ağlayarak, "Noah Messina'yı sikeyim."

Chapter 5

Noah

HAPİSHANEDE ZAMAN ÇOK FARKLI GEÇTİ; uzun, lanet olası zor günler. Teselli bulduğum tek şey öfkemdi ve bana arkadaşlık eden tek şey intikam susuzluğumdu.

Bugün, beş buçuk yıllık hapis cezamın birinci ayını ve kefalet koşullarını ihlal ettiğim için gözaltında tutulduğum üçüncü ayı geride bıraktım.

Bu yılların dördü Ateş Çemberi'ne katıldığım için aldığım cezaydı. Geriye kalan on sekiz ay ise, gerçek bir pislik gibi, haneye tecavüz suçlamasıyla hakkımda suç duyurusunda bulunan karşımdaki adam sayesindeydi.

"Söylemeliyim ki Messina, turuncu tulum sana çok yakışmış."

Yumruklarımı sıktım ve Teagan'ın amcasının boğazını parçalamak için masaya atılma dürtüsüyle savaştım.

O piç buna bayıldı.

"Burada ne yapıyorsun Max?" Sıkılmış dişlerimin arasından haykırdım. Adamla ilgili her şey beni sinirlendiriyordu. Gıcır gıcır gri takım elbisesi. Yüzü. Lanet olası tavrı.

Geçen ayki cezamdan beri dış dünyadan kimseyi görmemiştim. Onları buraya gelmemeleri konusunda uyarmıştım. Yeni hayatıma alışmam gerekiyordu.

Carter'ların beni ziyaret etmesi çok acı vericiydi. Bana acımlarını istemiyordum.

Bu salağın burada olması yaralarımın tuz basmaktan başka bir işe yaramadı. Aptalca iddialarıyla cezama on sekiz ay daha eklemiş olması beni öfkeliendirdi.

"Parmaklıklar ardında olduğun gerçeğinin tadını çıkarmanın dışında mı?" Max sandalyesinde arkasına yaslanıp gülümserken alay etti. "Buraya yeğenim hakkında konuşmaya geldim."

"Peki ya o?" Kendimi koltuğumda doğrulurken, öne doğru eğilirken ve canlanırken buldum. "O iyi mi?" Teagan'ı umursamıyormuş gibi davranamazdım. Son üç aydır aklımdan çıkmıyordu ve onun adını duymak beni mahvediyordu. Tanrım, onu çok özlemiştim. Burada ölüyordum. Onsuz ölüyordum. Ama verdiğim tepki Max'e tam da istediği şeyi verdi.

Benim üzerimde güç.

"Onun için hiçbir zaman yeterince iyi olmadın," dedi Max, bir yığın zarfı bana doğru itmeden önce masanın üzerine koydu. "Ve asla da olamayacaksın."

Her zarfın üzerindeki kötü yazılmış karalamaları biliyordum. Kız arkadaşımınla iletişim kurmak için yaptığım acınası girişimlerdi.

Ellerimin titremesini engellemeye çalışarak yumruklarımı sıkıp açtım ve ileriye uzanıp yarım düzine mektubu aldım.

Onları On Üçüncü Cadde'ye postaladığım için kendimi aptal gibi hissediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Onun için bildiğim tek adres buydu ve sanırım içten içe Teagan'ın bir şekilde onları alacağını, gerçeğimi okuyacağını ve bana geri döneceğini ummuştum.

Yüzüstü bırakılmaya, kurtların önüne atılmaya alışkındım ama Teagan'la durum farklıydı. Beni burada çürümeye bırakmazdı. Bırakacaktı.

geri dönecekti. Onun geri döneceğine inanmak zorundaydım; inanmazsam, bundan sağ çıkamazdım.

"Onu benden uzak tutamazsın," dedim şiddetle, zarfları elimde toplarken umutsuzca. Lee bana inançlı olmamı söylemişti. Ben de deniyordum. Sorun şu ki, tüm inancım Teagan Connolly'nin benimle ilgili fikrini değiştirmesine bağlıydı. "Fikrini değiştirecek," diye tısladım içimdeki öfke kabarırken. "Aramızdaki şey gerçek."

"*Sahip olduğun şey,*" diye düzeltti Max sırtarak. "Peki onu herhangi bir yerde görüyor musun? Hayır, tabii ki görmüyorsun. Çünkü senin gerçek yüzünü gördü ve aklı başına geldi." Gülümseyerek ekledi, "Yeğenimi unut, Noah. Sen buradan çıktığında o evli ve çocuklu olacak."

Max'in sandalyesini geriye itip ayağa kalkmasını uyuşmuş bir halde izledim. "İyi eğlenceler," dedi ceketinin kollarını sıvazlarken. "Senin gibi bir hayvan tam da ait olduğu yerdesin. Bir kafeste."

MAX Teagan'ı KAYBETTİĞİMİ ve sonsuza dek benden uzaklaştığını söyledi ama ben buna inanmayı reddettim.

Bizim için bir geri dönüş yolu olmalıydı.

Hücreme döndüğümde, masamın üzerindeki kötü yazılmış mektupları büyük bir güçle fırlattım ve yere saçılmalarını izledim. Sonra yatağımdaki şilteyi alıp duvara doğru sürüklemeye başladım.

Bok parçasını hücremdeki soğuk taşa dayayarak, o pisliğin suratını yeniden düzenliyormuşum gibi hassas darbeler indirdim.

O piçten nefret
ediyordum. Ondan
nefret ediyordum.

Max bir konuda haklıydı - ben lanet bir hayvandım.

Ama olmak zorunda değildim.

Yolumu değiştirebilir, işleri yoluna koyabilirdim. Eğitim alabilir ve bir meslek edinebilirdim. Asla doktor olamayacaktım ama hayatımda bir şeyler yapabilirdim. Bir inşaat işçisi ya da tesisatçı - ellerimle bir şeyler.

Buradan tek parça halinde çıkmam gerekiyordu.

"Bazı insanların yastıklarını kabartmaktan hoşlandığını duymuştum ama bence sen bunu abartıyorsun Messina."

Hücre arkadaşımın sesi zihnime sızdığında arkamı döndüm.

Lucky Casarazzi, dağınık sarı saçları, ağzından sarkan sigarası ve dövme kaplı kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde hücremizin kapısında duruyordu. Dikkatli buz mavisi gözleriyle beni incelerken yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi vardı. Doğrusu, bu adam benimle birlikte bir hapisane hücresinde pineklemektense, bir yerlerde sahneye çıkıp rock konserinde assolistlik yapmalıymış gibi görünüyordu.

Ama geldiğimden beri yaptığımız sınırlı konuşmalardan, onu görünüşüne bakarak yargılamaktan daha iyisini biliyordum. O da benim gibi bir adamın kanını dökmüştü ve yirmi üç yaşında beş buçuk yıllık cezamanın tamamını çekmişti. Adam böyle bir yerde bulabileceğiniz en iyi kötü türüydü.

"Burada bir şeyler üzerinde çalışıyorum dostum," diye hırladım ve dikkatimi hedefime geri çevirerek saldırıma devam ettim. "Bana sadece bir dakika ver."

Lucky ellerini havaya kaldırarak başını salladı ve "Al bakalım, dostum" diye mırıldandı. Etrafımda dolanarak kendini üst ranzaya çekti ve sırt üstü uzandı. Kollarını başının arkasında kavuşturarak memnun bir iç geçirdi. "Peki, sarışın mı esmer mi?"

Yaptığım işi bırakıp yüzümü ona döndüm. "Ne?"

"Uğruna kendini kaybettiğin kız," diye cevap verdi sakin bir şekilde, gözlerini tavana dikerek. "Sarışın mı esmer mi?"

Birdenbire içimdeki tüm mücadele kayboldu. Yatağımı tekrar ranzanın üzerine sürükleyerek kenarına çöktüm ve derin bir iç çektim. "Sarışın."

Lucky kıkırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Bacaklarını üst ranzadan sallayarak aşağı atladı ve yanıma oturdu. "Esmerler insanın aklını başından alır," diye devam etti ve bana önce bir sigara, sonra da kabul ettiğimde bir çakmak uzattı. "Kırmızılar yatağını bozar." Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra büyük bir duman bulutu çıkardı. "Ama sarışınlar? Sarışınlar seni böyle bir yere sokar." Lucky başını salladı. "Sarışınlar ruhunu çalar, Messina."

Yanıt olarak homurdandım ve derin bir nefes aldım. "Bir sarışın tarafından sikildin falan mı Lucky?" Külümü yere savurduktan sonra çizmelerimi üzerine sürttüm ve lekeledim.

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdi, gözleri kararmış, dümdüz önüne bakıyordu.

Chapter 6

Teagan

"TEKRAR SÖYLER MISİN?" Umut'a sordum, yalvardım. "Lütfen, bir daha söyle ve bana şaka yapmadığını söyle."

"George Dennis öldü, Teegs," diye tekrarladı. "Geçen ay felç geçirdi ve kurtulamadı. Anlaşılan babam bundan *bahsetmeyi* unutmuş. Bilirsin, bebek hazırlıkları falan derken," diye ürperdi.

Bir gümbürtüyle yatağa çöktüm ve bir süre öylece oturup her şeyi içime çektim.

İlk aklıma gelen Noah oldu.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadım sonunda, sesim beni bulduğunda. Rahatlama bedenime doldu, baskın, keskin ve inanılmaz derecede hoş karşılayıcıydı.

Artık güvendeydi.

Onların pençesinden
kurtulmuştu. Büyük kötü kurt
ölmüştü.

En iyi arkadaşşıma baktığımda gözlerinde parlayan yaşları fark ettim ve bunun onu da etkilediğini anladım. Ne de olsa Noah onun amcasıydı ve ona değer veriyordu.

Kollarımı karnıma sararak, "O artık özgür," diye boğulmayı başardım. "Artık onu kontrol edemiyorlar."

"Biliyorum," diye cevap verdi, yanımdaki yatağa oturarak. "Sen de öylesin."

"Ne demek ben de öyleyim?" Yüzümü çevirip ona bakarak sordum.

"Onlar hakkında endişelenmiyor musun, bilirsin, peşine düşmelerinden?"

rahatsız bir şekilde kıvrınarak sordu.

"Hayır," diye soluk soluğa yataktan atlayıp yatak odasının zemininde yürümeye başladım. "Ama şimdi öyleyim!"

"Sorun yok Teegs," diyerek beni takip etmek için ayağa kalktı. "Ateş çemberi gitti. Sorun çözüldü." Omuzlarımdan tutarak beni hareketsiz durmaya ve ona bakmaya zorladı. "Kimse seni aramaya gelmeyecek," dedi. "George öldü, Teegs, *öldü*; yani vamoose, puf, artık yok. Her şey bitti."

"Ama oğlu ölmedi." Noah'nın kötü üvey kardeşinin o gece bizi kovalayıp kaza yapmamıza neden olduğunu düşündüğümde korku içimi kemirdi. O kötü bir adamdı - babasından bile daha kötü.

Tanrım, J.D. Dennis'in dışarıda bir yerlerde olduğunu düşünmek istemiyordum - bu gezegendeki herhangi bir yer rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Buna inanmak *istemiyordum* ama ya bizi bekliyorsa? İntikamını almak için bekliyordu. Ödünç alınmış bir zamanda mı yaşıyordum?

Kollarını sıkıca kavrayarak fısıldadım, "J.D o gece tutuklanmadı Hope. Ya dışarıda bir yerde bekliyorsa?"

"Seni aramaya asla gelmeyecek," diye güvence verdi Hope. "Babam o pisliğin peşinde ülkedeki en iyi özel dedektiflerden birine sahip," diye ekledi, "polisi ve kendi düşmanlarını saymıyorum bile."

"Öyle mi?" Bunu hiç bilmiyordum. "Vay canına, babanı şimdi daha çok sevmeye başladım Hope."

"Sen J.D. için hiçbir şeysin," dedi kolunu omuzlarıma dolayarak. "Sadece bir çocuk. Başka bir sarışın. Hepsi bu."

"Tanrım, teşekkürler," diye mırıldandım.

Hope gülerek oturmadan önce bizi yatağa götürdü. "Demek istediğim, J.D sırf Noah'dan intikam almak için saklandığı yerden çıkma riskini *asla* almaz. Bu en yüksek mertebeden bir delilik olurdu," diye ekledi bir süre durakladıktan sonra.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Yanına çökerek sessizce sordum.

"Kesinlikle." Hope başını salladı. "Tahminime göre J.D uzaklarda bir yerde,

Polislerden ve bulaştığı çetelerden kaçıp saklanıyordu." "Evet..."

Fısıldadım, sözlerinin içime işlemesine izin verdim. "Sanırım haklısın."

"Ben her zaman haklıyım," diye sırtarak karşılık verdi. "Ayrıca, Gonzalez ve adamlarının hak ettikleri cezayı almadan çekip gideceklerini mi sanıyorsun? Tabii ki hayır! O küçük pisliği dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacaklar."

Gonzalez'in yüzü zihnime girdiğinde "Aman Tanrım," diye inledim. "Sarı dişleri tamamen unutmuşum." Gonzalez o gece tutuklanmaktan kurtulmuştu ama duyduğuma göre George kendi kışını kurtarmak için Gonzalez'in adamlarından birkaçını satmıştı.

Hope, "Sen daha fazla telaşlanmadan söyleyeyim, Gonzalez'in Noah'yla hiçbir sorunu olmadı," dedi. "Aralarında bir sorun yok, o yüzden endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Hope bu konuda haklıydı. Gonzalez o tuhaf gangster tavrıyla Noah'ya hep biraz düşkün olmuştu. Bana o kadar değil ama Noah'ya karşı hep bir zaafı vardı.

"Noah iyi," diye devam etti. "Sen iyisin. Herkes iyi amına koyayım. Söz veriyorum." Ayağa fırladı, gerindi ve "Şimdi korkmayı bırak çünkü seni izlerken biraz huzursuz oluyorum. Hadi gidip bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

"Peki," diye cevap verdim, ayağa kalktım ve onu odadan çıkarken takip ettim. Ama J.D.'nin bizimle işinin bitmediği hissinden kurtulamıyordum. Çok uzak bir ihtimal değil.

Chapter 7

Teagan

Annemin cenazesinden bu yana BABAMI SADECE birkaç kez ZİYARET ETMİŞTİM.

Onu en son bir yıl önce, Max Amca beni Amerika'ya gitmeden önce hapishanede ziyarete götürdüğünde görmüştüm. O zamanlar darmadağınık bir haldeydi ve bazı açılardan ona inanılmaz derecede acımıştım; ancak içimde büyük bir parça hala acı çekmesinin adil olduğunu düşünüyordu.

Ne de olsa risk almaya ve alkollü araç kullanmaya karar veren oydu. Annemi benden alan oydu. Bu kısmı atlatamadım ve dört yıllık hapis cezası annemi geri getirmeyecekti.

Şimdi burada, kalabalık bir kafenin ortasında otururken ve karşımdaki sarsılmış adama bakarken, onun hâlâ aynı kişi olduğu açıktı.

"Seni özledim Teagan," dedi babam, sesi bulanıklaşarak. Babam geçen hafta hapisten çıkmıştı ve buluşma davetini kabul ettiğim için şimdiden pişmanlık duyuyordum.

Seyrelmiş gri saçları darmadağınıktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve üzerinden yayılan alkol kokusu o kadar güçlüydü ki başımın dönmesine neden oluyordu.

Sanırım bazı şeylerin hiç değişmediği açıktı.

"Nasılsın?" diye ekledi ve elimi tutmak için uzandı.

"Peki," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, elimi onunkinden çekerek. Onun dokunuşunu istemiyordum ve benden bir şey beklemeye hakkı yoktu. Hele de yaptıklarından sonra. "Sen mi?"

"Beni bilirsin," diye kıkırdadı babam. "Ben her zamanki gibiyim."

"Evet," diye mırıldandım, kâğıttan bir poşet şekeri kurcalarken. "Kesinlikle öyle kokuyor."

"Bırakıyorum," dedi bana. "Sadece... bugünü atlatmam için küçük bir şeye ihtiyacım vardı. Hollanda cesareti."

"Hep pes ediyorsun baba," diye karşılık verdim, hem hayal kırıklığına uğramış hem de şaşırmamış bir şekilde. "Sen bırakmayana kadar."

"Bu hiç adil değil," diye mırıldandı, solgun, benekli teni ölümün daha da beyaz bir tonuna dönüşmüştü. "Cehennemi yaşadım ve geri döndüm."

"Ve ben yapmadım mı?" Sandalyemde doğrulurken, kahvemi karıştırmak için kullandığım çay kaşığına bıraktım ve karşımdaki zavallı yaratığa ters ters baktım. "Benden ne istiyorsun baba?" Ona soğuk bir şekilde sordum. "Neden buluşmak istedin?"

Babam yüksek sesle geçirmeden önce "Ben gidiyorum," diye gevelemeyi başardı. "Galway'e dönüyorum."

"Ve?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona kayıtsızca baktım. "Bunu bana söylüyorsun çünkü?"

"Benimle gelmek istersin diye düşünmüştüm?" "Hayır, teşekkürler," diye tiksintiyle homurdandım. "Hepsi bu mu?"

"Beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım." Babam ona karşı olan soğukluğumu tam olarak anlayamamış gibi başını salladı. "Teagan, ben senin babanım ve ben..."

"On dört yaşından beri benim babam değilsin," diye tersledim, bu adamın cüretine öfkeliydim. "Annemi öldürdün - neredeyse

Beni öldürdün! Bir babaya ihtiyacım olduğunda yanımda değildin, şimdi de sana ihtiyacım olmadığına eminim." Sandalyemi arkaya atarak çantamı aldım ve ayağa kalktım. "İyi bir hayatın olsun Patrick."

İçimde çalkalanan öfkeden kurtulmak için çaresizce eve kadar olabildiğince hızlı koştum.

Babam benden ne yapmamı bekliyordu?

Her şeyi bırakıp onunla birlikte eve dönmek ve tekrar istikrarsız bir ortamda yaşamak mı?

Gerçekten yaptıklarını unutabileceğimi mi sanıyordu?

Belki kalpsiz bir sürtüktüm ama bunu unutamıyordum ve asla peşini bırakmayacağımı tüm kalbimle biliyordum.

Onu *asla* affetmezdim.

Eve döndüğümde kanepemizde Hope'un yanında kimin oturduğunu gördüğümde ağlayabilirdim. Büyük, şişman, yağmur damlası büyüklüğünde gözyaşları gibi.

"Senin için havamda değilim," diye onu uyardım ve daire kapısını arkamdan kapattım. "Gerçekten kötü bir gün geçiriyorum, bu yüzden hakaret etmekten kaçınırsan memnun olurum," diye ekledim ve bir bardak su almak için mutfığa doğru ilerledim.

Bay Carter ayağa kalktı ve tek başına varlığıyla odaya hükmediyor gibiydi. "Ben de seni gördüğüme sevindim Teagan," dedi soğukkanlılıkla.

"Elbette öyle." Gözlerimi devirdim ve ona dil çıkarma isteğimle savaştım. Kyle benden hoşlanmıyordu ve bunu iyi saklayamıyordu. Kızının iyiliği için medeni olmaya çalışıyordu ama birden fazla kez beni boğazlamayı düşündüğünden oldukça emindim. Ziyarete geldiğinde birbirimizin yolundan uzak durma eğilimindeydik. Hâlâ o saçmalığı atlatmaya çalışıyordum.

Harte'ların evine geldiği o gece kusmuştu, ya Bay Carter? Sanırım kızının neden yurtdışında yaşadığını hatırlatan koca bir şişmandım.

Kyle dikkatini tekrar Hope'a çevirerek, "Noel'de eve gelmeyi düşündün mü?" diye sordu.

Başını salladı ve yorgun bir şekilde iç çekti. "Bunu zaten konuşmuştuk baba. Ben burada Teegs'le kalıyorum."

"Biliyorum," diye homurdandı Bay Carter. "Ama Noel ailenizle birlikte olma zamanıdır. Ve ikizler henüz ablalarıyla tanışmadılar."

"Ufaklıklar nasıl?" Hope sevinçten havalara uçtu ve ben de sırtımdan kendimi alamadım. Anne ve babasının başka bir çocuk sahibi olmasına karşı çıkmıştı ama üç ay önce ikiz kardeşleri doğduğunda hemen gidip onların bir fotoğrafını çektirmişti. O fotoğraf şimdi salonumuzun duvarında gururla duruyordu.

"Kız kardeşleriyle tanışmalar çok daha iyi olurlar," diye homurdandı Kyle. Bakışları bana kaydı ve utanç içinde kızardım. Üzerinden dalga dalga yayılan öfkenin bana yöneldiğini hissedebiliyordum.

"Hey, bana öyle bakma," derken buldum kendimi, ellerimi savunmak için kaldırmadan önce bardağımı lavaboya düşürdüm. "Bunun için Jordan 'sik kafalı' Porter'ı suçlayabilirsin."

Bay Carter'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı ve sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Aslında gülümsedi.

"Sik kafalı Jordan Porter," diye kıs kıs güldü, "Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum, Sarışın."

Kyle Carter'ın bana iltifat etmesi garip bir duyguydu. Yine de aptal değildim. Bana laf atmamasının ya da sümüklü yorumlar yapmamasının tek nedeninin Jordan Porter'a duyduğumuz nefret olduğunu çok iyi biliyordum.

Hope'un eski erkek arkadaşı Kyle'ın boktan listesinde bir numaraydı. Ben de ikinci sıradaydım.

"Teşekkürler... Sanırım?" Dikkatimi sandviç yapmaya vermeden önce rahatsız bir şekilde cevap verdim.

"Bu sefer ne kadar kalacaksın baba?" Hope sordu ve ben de en az onun kadar bu sorunun cevabını öğrenmek istiyordum.

Kyle saatine baktı ve içini çekti. "Bu akşam geç saatlerde uçuyorum." "O kadar çabuk mu?" Sesimde belirgin bir alaycılıkla söze girdim.

Benim yorumumu kasıtlı olarak görmezden gelerek Umut'a odaklandı. Oturma odasında volta atarken konuşmaya başladı. "Kardeşin beni aradı," dediğini duydum kısık bir sesle, "Logan, Noah'nın ruh halinden endişeleniyor. Ziyaretini reddetti - yine."

Oradan ayrıldım.

Onları Noah hakkında konuşmaları için bırakarak, el değmemiş sandviçimi tezgahın üzerine bıraktım ve kısa koridordan yatak odama doğru yöneldim.

Bunu dinleyemezdim.

Onunla uğraşamazdım.

"Bunu sen de duymalısın Teagan," diye seslendi Kyle ve beni olduğum yerde durdurdu. "Bekle, unuttum, artık Noah umurunda bile değil."

İşte bu yüzden Hope'un babası ziyarete geldiğinde etrafta takılmadım.

Bana karşı kin besliyordu.

"Bunu bir daha yapmayacağım," diye uyardım onu. "Sana milyonlarca kez söyledim, Noah'yla olanlar beni ilgilendirmez."

"Hope bana o gece ne gördüğünü anlattı; gördüğünü sandığın şeyi," diye kararlı bir şekilde karşı çıktı. "Ama yanıldığına dair her kuruşuma bahse girerim."

Kyle'in az önce bana ne söylediğini fark ettiğimde gözümü kırpmadan donup kaldım. "Bana yalancı mı diyorsunuz Bay Carter?"

Kyle kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. "Hayır Teagan, sana yalancı demiyorum. Sana onun hakkında yanıldığını söylüyorum."

"Baba, kapa çeneni," diye tersledi Hope, sesi saf bir tiksinti tonundaydı, koltuktan fırlayıp babasının önünde dururken. "Bunu ona yapma. Zaten yeterince şey yaşadı."

"Bunu duyması gerek Hope," diye cevap verdi babası sert bir sesle. "Lee cezadan önce onu görmeye gitti - onu önemseyen herkesi lanet hapisneden kovmadan önce - ve çocuk tam bir karmaşa içindeydi." Kyle omurgasını dikleştirerek Hope'un başının üzerinden doğrudan gözlerimin içine baktı. "Tahminimce o Tanner denen kız bir şekilde ikinizi de kandırdı ve siz de buna kandınız."

Bir histeri dalgası yüzeye fırladı ve mizahi bir şekilde gülmeme neden oldu. "Hayatımı mahvetmeye mi çalışıyorsun?" Öfke ve kalp kırıklığının öfkeli bir karışımıyla sayıklayarak talep ettim.

Tüm vücudum şiddetle sarsıldı.

Duracak gibi değildim.

"Tango için iki kişi gerekir Kyle ve hatırladığım kadarıyla Noah istekli bir katılımcıdan daha fazlasıydı," diye hırladım, ağzından dökülen saçmalıklara inanmayı reddederek. "Onu becerdi. Hem de benim gözümün önünde."

"Nasıl görüldüğünü biliyorum Teagan," diye karşılık verdi Kyle hararetle. "Kulağa nasıl geldiğini de biliyorum ama hadi ama. Bu Noah değil. Onu *tanıyorsun*. O sana bunu yapmaz."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Soluk soluğa fısıldadım. "Dokuz ay oldu. Neden tüm bunları tekrar gündeme getiriyorsun?"

"Bak," diye iç geçirdi Kyle, eliyle yüzünü ovuşturarak. "Burada kasıtlı olarak seni üzmeye çalışmıyorum. Ama eğer o adamı ziyaret edebilirsen."

onunla konuş."

"Hayır," diye reddettim ve kısa koridordan yatak odama kadar geri geri gittim. "Bunu yapmayacağım."

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz kendimi yatağıma attım ve bir bebek gibi ağladım.

DAHA SONRA, BAY CARTER Bay CARTER uçağı binmek için ayrıldığında, Hope odama geldi.

"Sana iyi olup olmadığını sormayacağım," dedi yatağımin kenarına gelip oturarak. "Çünkü iyi olmadığın apaçık ortadayken bu aptalca bir soru." Hope başımı okşayarak derin bir iç çekti. "Babam için çok üzgünüm Teegs."

Yatağımdan sıçrayarak yürümeye başladım. Kıpırdamadan oturup onun merhametine katlanamazdım. Bu acının üzerine oturamazdım. Dönüp Hope'un yüzüne bakarak, "Lütfen bana doğru şeyi yaptığımı söyle," diye yalvardım.

Gözlerimi kapattım ve içimde onun hakkında yanıldığımı söyleyen sesle savaştım. Hayatımdan kopmayı hiç bu kadar istememiştim.

Hatalı olduğumu hissettiren acıma duygusu muydu?

Onu dinlemeden sonuca atladığım için hatalı mıyım?

Gözlerimin beni aldattığını düşündüğüm için bile büyük bir aptal mıydım?

Kafam çok karışmıştı.

"Bana durumu yanlış değerdendirmediğimi söyle," diye ağzımdan kaçırdım, içimde çalkalanan duygularla başa çıkamıyordum. "Lütfen Hope, bana babanın yanıldığını söyle."

"Bilmiyorum Teagan," diye inledi. Ayağa kalkarak yatak odasının penceresine doğru yürüdü ve perdelerin arasından dışarı baktı. "Onu yanlış değerlendirdiğine inanmak istiyorum," dedi uzun bir aradan sonra. "Kalbim bana öyle olduğunu söylüyor..."

"Ama?" Çok büyük bir "ama"nın geleceğini hissederek teklif ettim.

"Çok karanlık," diye itiraf etti. Dönüp bana bakarken Hope burnunu buruşturdu. "Onu ve Reese'i kendi gözlerinle gördün ve daha önce pek çok kez birlikte olmamışlar gibi değil."

"Aynen öyle," diye haykırdım bitkin bir halde. "Onları *gördüm*. Bunu ben uydurmadım." Uydurmuş olmayı dilemiş olsam da.

Hope iç çekti. "Bak, Jordan'ı hayatım *boyunca* tanıdım," dedi bana. "Ve eğer bana yaptığını yapabiliyorsa, kalbimi parçalayıp bana ihanet edebiliyorsa, üzgünüm Teagan, ama erkek nüfusunun geri kalanından pek umutlu değilim."

"Evet," diye fısıldadım, sözlerini içime çekerken kalbimin yeniden kırıldığını hissettim. "Ben de öyle."

Chapter 8

Noah

Işıklar saatler önce sönmüştü ve o zamandan beri karanlıkta yatıyor, iki yanımızdaki hücrelerden gelen gürültüleri dinliyordum. Sol tarafımızdaki pislikler kayıp bir paket sigara için tartışıyorlardı. Sağımızdakiler ise yapabildikleri için kavga ediyorlardı; çünkü burada yapacak başka bir şey yoktu.

Ranzamda kıpırdamadan durdum, bir fare kadar sessizdim, beynimi yokladım ve beni burada öldürtmeyecek bir plan bulmaya çalıştım. Bu sabah bir dövüşe davet edilmişim. Ben reddettim.

Şimdi, burada yumruklarımı nasıl kullanmak zorunda kalmayacağımı anlamaya çalışarak zamanımı bekliyordum. Etrafım pisliklerle çevriliydi ve birçoğu sokak dövüşçüsü olarak geçmişimi biliyordu. Bu onları meraklandırıyordu. Beni bir iki adım aşağı çekmek istiyorlardı. Burada hiçbir pislikten korkmuyordum ama bela da istemiyordum. Çok yorgundum.

"Nasıl biriydi Messina?" Lucky ürkütücü sessizliği bozarak sordu ve bu soru beni şaşırttı. Adamın uyuduğunu sanmışım.

Sırt üstü dönerek kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve başımın üzerindeki metal parmaklıklara baktım. "Kim?"

"Senin kızın." Üstümdeki ranzada dönüp durduğunu duydum. "Bana onun adını hiç söylemedin." Bir kibritin çakılma sesi sessizliği doldurdu.

Ardından nikotin kokusu havaya karışıyor.

"Teagan," diye fısıldadım, adını yüksek sesle söylemenin göğsümde yarattığı yanmayı hissederek. "Ve o... farklıydı." Teagan beni tanıyan tek kişiydi - gerçekten tanıyan. Derinlere inme zahmetine katlanmış, içimdeki berbatlığı bulmuş ve beni yine de sevmişti. Bu normal değildi. *O* normal değildi. "Tam bir baş belasıydı," diye ekledim sırtarak, Thorn'un başıma beladan başka bir şey açmadığı sayısız zamanı düşünerek.

"Seni seviyor mu?"

"Yeterince değil."

"Onu hala seviyor musun?"

"Artık bir önemi yok," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından. Kahretsin evet, onu hâlâ seviyordum ama duygularım hakkında açıkça konuşan biri değildim. Tanrım, Thorn'dan önce konuşacak duygularım olduğunu düşünmezdim. "Geçmişte kaldı."

"Önemli olan tek şey bu," diye düzeltti. "Ve geçmiş asla geçmişte kalmaz. Her zaman kanatlarda bekler, içeri dalmaya ve şimdiki zamanı mahvetmeye hazırdır," diye mırıldandı ve bir duraksamadan sonra ekledi, "Son sigaram üzerine bahse girerim ki bu harika müessesede bulunmanızın sebebi o."

"Bu onun suçu değil," diye savunmaya geçtim ve gerildim. "Onunla tanışmadan çok önce de berbat biriydim." Başımı sallayarak iç geçirdim ve "Neden bu konuyu açıyorsun dostum?" diye sordum.

"Çünkü sana baktığımda sanki on sekiz yaşındaki halime bakıyor gibiyim."

İşimden bahsettiği için ona çok kızmış olsam da ağzımı açıp bunu söylemeye cesaret edemedim. Lucky de benim gibi içine kapanıktı. Adamın kendisi hakkında konuşması her gün olan bir şey değildi ve söyleyeceklerini duymak istiyordum.

Aşağı indiğinde ranza gıcırdayarak protesto etti. "Sana küçük bir hikâye anlatacağım Messina," diye duyurdu, "aşk acısı çeken bir aptaldan diğerine."

Hücremizdeki barla kaplı küçük pencereden içeri dolan ay ışığı profilini aydınlatıyordu ve küçük masamıza doğru yürüdüğünü ve sigarasından derin bir nefes çekip ağır bir şekilde nefes vermeden önce kendini masanın üzerine kaldırdığını izledim. "Memleketimden bir hatuna aşık oldum," diye anlatmaya başladı. "Gerçekten çok fena aşık oldum. Babası bir polisti, iyi adamlardan biriydi. O zamanlar *ben de* iyi adamlardan biriydim," diye kıkırdadı ve bir nefes daha çekmeden önce sigarasının külünü savurdu. "Bütün lise boyunca çıktık ve ben çok derindeydim Messina. Hem de çok derine..." Gözleri buğulandı ve sesi kesildi.

Derin bir nefes alarak doğruldum ve yastığımın altından sigaralarımı aldım. "Bana bir bok anlatmak zorunda değilsin Lucky," dedim ona sigaramı yakarken. "Sorun değil dostum. Anlıyorum."

"Tutuklandığım gece yüzük kot pantolonumun cebindeydi," dedi sessiz bir tonda, sözlerimi duymazdan gelerek. "Onu yurdundan almaya gidiyordum - Hayley o zamanlar birinci sınıftaydı..." Sesi o anda kesildi, ilk kez onun titrediğini duyuyordum ve tekrar konuştuğunda göğsüme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

"Kendimi onun odasına bıraktığımda duyabildiğim tek şey onun zayıf bir şekilde ağlama sesiydi... merhamet için yalvarıyor ve adımı söylüyordu. Kanı," diye fısıldadı. "Her yerdeydi. Çarşafların her yerine bulaşmıştı. Duvarlara. Kahrolası halıya. Kıyafetleri vücudundan sökülmüştü... üzerinde duran piç kurusu pantolonunun fermuarını çekmişti."

Ne diyeceğimi bilemeden, "Tanrım," dedim.

"O gece bir adam öldürdüm, Messina. Kendi ellerimle," diye hırladı. "Ve bunu yaparken, sahip olabileceğim son anları boşa harcadım."

onunla birlikte."

"O öldü mü?"

"Onu katletti," diye soğuk bir şekilde onayladı. "Ve ben de kızım bu dünyada son nefesini verirken onu doğradım."

"Lucky," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim."

"On bir yıl yedim," dedi bir süre sonra. "Çok daha fazla olabilirdi ama babası çekiciydi ve onun yerine kasıtsız adam öldürmekten hüküm giydim. Ve o zamandan beri buradayım. Var oluyorum."

Bir elimi yüzümde gezdirerek her şeyi anlamaya çalıştım. "Bütün bunları bana neden anlattın, dostum?"

Sigarasının izmaritini lavaboya bıraktıktan sonra masadan aşağı atladı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Çünkü benim kızım öldü Messina ve onu asla geri alamayacağım. Ama *senin* için her şey bitmedi," dedi tutkuyla. "Bak, burada altı yılım daha var, bu yüzden bu işi birlikte göreceğiz gibi görünüyor. Bir müttefike sahip olmak güzel olurdu."

"Beni müttefik olarak mı istiyorsun?" Ranzasına geri tırmanışını izlerken sordum.

"Seninle ilgili içimde iyi bir his var, Noah Messina," diye kıkırdadı. "Şimdi kapa çeneni ve biraz uyu."

O gece gözümü bile kırpmadım.

Bunun yerine, güneş doğana ve ışıklar tekrar açılana kadar Lucky'nin itirafını tekrar tekrar düşündüm.

Senin için her şey bitmedi, demişti bana ve Tanrım, ona inanmak istemiştim.

Her şeyden çok.

Chapter 9

Noah

BURASI YAŞAYAN, NEFES ALAN BİR CEHENNEMDİ.

Şimdi bile, on iki ay sonra, çevreme alışamamıştım; dürüst olmak gerekirse, alışabileceğimi de hiç sanmıyordum. Zaman akıp gidiyordu. Düşünmek için çok fazla zamanım vardı - ya olursa diye kendime işkence etmek için. Mesela ya Teagan'la o uçağa binseydim ve taş ocağına hiç gitmeseydim? Şu anda İrlanda'da olurduk ve ben dört beton duvar arasında değil, onun yanında yatıyor olurduk.

Sahip olduğum tek şey kendimdim.

Üzerinde çalışabileceğim tek şey vücudumdur. Onu büyütme.

Güçlendirmek.

Her lanet köşenin ardında gizlendiğini bildiğim belaya hazırlanıyordum.

Kan dökme konusunda bakir değildim ama bu yerde kaç kez kaburgamın kırıldığının sayısını unutmuştum. Dış fırçamda bıçak bulundurmamın sebebi lanet olası akbabalardı.

Ama zamanım tükeniyordu.

Gardiyanlar bizi bir araya toplayıp lanet olası bir sığır sürüsü gibi ziyaret odasına götürürken mahkûmların sırasını takip ettim. Duygusuzca izledim,

Önümdeki çocuklar ziyaret odasına girerken, onları seven insanlarla dolu masaları talep ediyorlardı.

Burada beni bekleyen bir ailem yoktu. Hayal kırıklığına uğramış bir babam ya da her Perşembe öğleden sonra görmeyi dört gözle beklediğim kalbi kırık bir annem yoktu. Yarım düzine çocuğumla baş başa kalmış azgın bir karım da yoktu.

Bugünlerde görmeye tahammül edebildiğim tek kişiyi bulmak için odayı taradım ve onu odanın uzak köşesinde tek başına otururken bulduğumda doğruca ona gittim.

"Bir şey var mı?" Oturur oturmaz sordum; ellerim önümdeki masanın üzerinde seğiriyor ve dizlerimin altı huzursuzca titriyordu.

Tommy Moyet uzun bir süre bana baktıktan sonra derin bir iç çekti. "Üzgünüm dostum," diye mırıldandı. "Elliden fazla e-posta gönderdim ama Hope yanıt vermiyor."

Öfkeli duygularımı dizginlemeye çalışırken başımı öne eğdim, çenem neredeyse göğsüme degecekti. Ziyaret odası benim yıkıldığımı görmeye ihtiyacı olmayan piçlerle doluydu. Lanet olsun, buradaki zayıf bir an hayatıma mal olabilirdi.

"Tommy, benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedim kısık bir sesle, tek arkadaşımdan isteyeceğim şeyden nefret ediyordum.

"Her şeyi yaparım dostum, bunu biliyorsun," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Öne doğru eğilerek sesimi yeterince alçak tuttum, böylece beni duyabilen tek kişi Tommy olacaktı - yan masadaki piç kurusu değil. "Low'a bir mesaj iletmeni istiyorum."

Tommy kaşlarını çattı. "Tamam... ama ona telefon edemez misin?"

Başımı iki yana salladım. "Burada çok fazla göz ve kulak var," diye mırıldandım. "Güvenli değil."

Mavi gözleri korkuyla irileşti. "Ona ne söylememi istiyorsun?"

Öne doğru eğildim ve konuşurken yüzümü aşağıda tuttum, böylece konuşmamız dudaktan okunmuyordu. "Ona Angelo Javi'nin geçen hafta benim bloguma nakledildiğini ve kim olduğumu, kardeşine ne yaptığımı bildiğini söyle."

Lucky'nin arkamı kollayacağına güvenebileceğimi biliyordum ve ona Javi ve çetesinden bahsedersem, bir saniye bile tereddüt etmeden beni destekleyecekti, ama onu saçmalıklarına dahil etmeyecektim.

Hayatta olmaz.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım ve belki de son kez en iyi arkadaşıma baktım. "Ona Teagan'ı aramasını, onu sevdiğimi ve üzgün olduğumu söylemesini istediğimi söyle. Ve ona... ona ölü bir adam olduğumu söyle."

"Noah!" Ben ondan uzaklaşırken Tommy seslendi ama arkamı dönmedim.

Yapamadım.

Angelo Javi'nin burada sözü geçiyordu ve ben kolay hedeftim.

Ziyaret saati bitmeden hücreme geri dönmem gerekiyordu ve o adamlarla lanet olası bir koridorda köşeye sıkışmıştım.

Bir mucizeye ihtiyacım vardı.

Chapter 10

Teagan

Hope'un dizüstü bilgisayarının kapağını açıp aile üyelerinden gelen e-postalara göz atarken TAM BİR HIRSIZ GİBİ HİSSEDİYORDUM - umutsuzca haber bekliyordum. Bugün dizüstü bilgisayarını üniversiteye götürmek yerine evde bıraktığı nadir günlerden biriydi.

Bugün Hope'un evden *çıktığı* nadir günlerden biriydi.

Çoğu gün yatak odasına kapanırdı.

Gerçek dünyadan kaçma nedenleri her zaman aynı eski bahanelerdi; ya yazdığı bir hikaye üzerinde çalışıyordu ya da yorgundu. Ama ben daha iyi biliyordum.

Hope, Jordan'dan ayrılmasıyla ilgilenmiyordu.

Aradan bir yıl geçmişti ve her zamankinden daha içine kapanıktı ve herkesle iletişim kurmaktan kaçınıyordu. Başlangıçta, İrlanda'ya ilk geldiğimizde Hope benim dayanağım olmuştu. Ama şimdi, dışarı *çıktığı* tek zaman dersi olduğu zamanlardı.

Okulda hiç yeni arkadaş edinmemişti ve yerel PLC'deki Spor, Fitness ve Beslenme sınıfımda edindiğim arkadaşlarım, hepimiz takıldığımızda onu sohbet etmeye zorlamak zorunda kalıyordu.

Geçtiğimiz Eylül ayında benimle birlikte SF&N okumak için Cork'a taşınan Liam bile onu kendine getiremedi. Hayali karakterleri ve Jordan'la ilgili anıları dışında kimseyle vakit geçirmeye ilgi duymuyordu.

Önemsiz klasöründe Tommy Moyet'den gelen okunmamış bir e-posta bulana kadar gelen kutusunu ve çöp kutusunu karıştırdım.

Bingo.

E-postayı tıkladığımda, okumak üzere olduğum şey için kendimi hazırladım.

Kime: Hope Carter

Konu:

MERHABA!!!

Gönderen: Tommy Moyet

Muhtemelen gelen kutunu patlatmamdan bıktığını biliyorum Umut, ama cevapsız mailler göndermekten oldukça sıkıldım. Merak etme, bu benden duyacağın son şey. Söylediğim her şeyi unut. Artık bir önemi yok. İyi bir hayatın olsun.

"Neyin peşindesin?" diye seslendi tanıdık bir ses, şaşkınlıkla irkildim ve internetten çıkmak için çabalarken Hope'un masasındaki bir yığın kâğıdı devirmek zorunda kaldım.

"Liam." Kelimeler beni tekrar bulduğunda tısladım. Hope'un yatak odasının kapısında durmuş, elinde bir dizi anahtar sallarken eski aşkıma ters ters baktım. "Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sırtarak. "Oda arkadaşının eşyalarını mı karıştırıyorsun?"

Hope'un dizüstü bilgisayarının kapağını kapattıktan sonra yerden kâğıtları aldım ve Liam'la birlikte dışarı çıkmadan önce onları eski yerlerine koydum.

tow. "Beni burada hiç görmedin."

Mutfağa doğru ilerledim ve su ısıtıcısını çalıştırdım. "Burada ne yapıyorsun?" Saatimi kontrol ettim. "En az bir saat daha işe gitmemize gerek yok."

Liam ve ben her hafta sonu kuzeninin şehrin karşısındaki spor salonunda birkaç vardiya çalışıyorduk. Ücret kötünün de kötüsüydü ama bizim için iyi bir iş deneyimiydi. Ayrıca, geçen yaz Grand Parade'deki Griffin's Coffee Dock'ta bulduğum yarı zamanlı işten de iyi para kazanmıştım. Sahipleri John ve Andrea'nın yanında çalışmak çok güzeldi ama işin en güzel yanı, mekânın evimize sadece on dakikalık yürüme mesafesinde olmasıydı.

Liam ellerini eşofmanının ceplerine sokarak, "Öncesinde bir şeyler atıştırabiliriz diye düşündüm," dedi.

Kuşkuyla gözlerimi ona diktim. "Neden?"

"Çünkü ben büyüyen bir çocuğum," diye güldü, beceriksizce ayaklarını sürüyerek. "Peki akşam yemeği önemli mi?"

Uzun bir süre Liam'ın yüzünü inceledim, tüm bu olanları anlamaya çalışıyordum. Bir süredir Liam biraz daha eski Liam gibi davranıyordu - *erkek arkadaşı Liam gibi*.

Tekrar bir araya gelmek ilgimi çeken bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse, bir daha başka bir erkeğe güvenilebileceğimi sanmıyordum. Hem de *hiç*.

"Bu sadece bir akşam yemeği Teegs," diye hatırlattı Liam, ifadesindeki tüm mizah kaybolmuştu. "İki arkadaşın bir yemeği paylaşması ve sonrasında ayrı ayrı ödeme yapması gibi."

"Doğru," diye mırıldandım, kendimi aşırı tepki veren bir alet gibi hissediyordum. "O zaman kesinlikle seninle yemeğe çıkacağım..."

Dairenin ön kapısı içeri doğru uçtu ve duvara çarptı.

"Buna inanamıyorum!" Hope telefonunu göğsüne bastırmış bir halde kapıda belirdiğinde neredeyse çığlık atıyordu. Gözleri bana takıldı ve genişledi.

"Teagan," diye ağzından kaçırdı, bana doğru koşarak. "Logan telefonda. Noah'nın hapishanede yine bir tür olaya karıştığını söylüyor-"

"Yapma," diye uyardım onu, elimi yüzümün önünde sallayarak. "Onun hakkında bir şey duymak istemiyorum Hope. Tamam mı?" Hill'den ayrılmamın üzerinden bir yıl geçmişti ve ben her şeyi unutmaya çalışıyordum; tüm düşüncelerimi, onunla ilgili anılarımı, hayatının bu hale gelmesinden duyduğum suçluluk duygusunu. Oraya varıyordum. Hayatımı yeniden inşa ediyordum, Noah Messina'yı içermeyen bir hayat. Ama içinde onun adının geçtiği bir cümleyi daha kaldıramazdım. Yeterince güçlü değildim. "Beni aile işlerine karıştırma."

"Kahretsin, Teagan," diye homurdandı Hope, dairenin içinde bana doğru ilerleyip iPhone'unu elime tutuştururken. "Bunu duyman gerek."

"Yapamam," diye uyardım onu, gözlerimi sıkıca kapatarak. Çok acı veriyordu ve kendimi güçsüz hissediyordum.

"Neler oluyor?" Liam'ın sorduğunu duydum ama sorusu cevapsız kaldı.

"Logan'la konuş," diye ısrar etti Hope. "Tanrı aşkına, Noah bıçaklandı, kadın."

"Ne?" Kestirip attım.

Dehşet beni yuttu.

Korku kalbimi ele geçirdi.

Titreyen ellerimle telefonu kulağıma götürdüm. "Yaşıyor mu?" Benimkine benzemeyen tiz bir sesle sorduğumu duydum. "Logan," diye daha yüksek sesle bağırdığımı duydum. "Yaşıyor mu?"

Lütfen Tanrım, iyi olmasına izin ver.

Lütfen, Tanrım, lütfen.

"Evet."

Bu şimdiye kadar duyduğum en mükemmel 'evet'ti.

"Ne oldu?" Kendimi sorarken buldum. Bacaklarımın bağı çözüldü ve telefonu kulağıma götürerek rahatlamış bir şekilde yere yığıldım.

"Teagan?" Liam yere çökerek beni teselli etmeye çalıştı ama ben onu ittim.

Şu anda onu yanımda tutamazdım.

Hope'un onu, "Liam, git," diye uyardığını duydum. "Seni sonra arayacak."

Konuşmalarını dinlemedim ya da Liam'ın gerçekten gidip gitmediğini kontrol etmedim. Hayatımın altımdan çekilip alınmasıyla o kadar meşguldüm ki. "Geçen gün bahçede Angelo Javi ile kavga etti," diye açıkladı Logan, doğrudan konuya girerek. "Herif ve çetesi Noah'ı beklemişler ve o gün düş alırken üzerine atlayıp bıçakla iki yerinden yaralamışlar."

"Angelo Javi? Yani..."

"Gerome Javi'nin kardeşi," dedi Logan, en kötü korkularımı doğrulayarak.

"Aman Tanrım." İçimde bir duygu tsunamisi patladı, beni ezdi ve akıl sağlığımı elimden almaya çalıştı. "O şimdi nerede?"

"Hastaneye gönderildi, dikişleri falan atıldı." Logan'ın iç çektiğini duydum. "Onu oraya geri gönderdiler, Teagan."

"Bunu yapabilirler mi?" Çılgınca talep ettim. Ayağa kalkarak daireyi adımlamaya başladım. "Bu güvenli değil. Tanrım, onu oraya geri gönderemezler!"

"Yapabilirler ve yaptılar da," diye yanıtladı Logan, "Bu bir şaka." "Ne yapabilirim ki?" Kendi kendime sorduğumu duydum.

"Başlangıç olarak ona bir mektup yaz," diye karşılık verdi Logan. "Ve eğer çok fazla sorun olmayacaksa, belki bir uçağa atlayıp adamı görmeye gelebilirsin."

Ses tonundaki zehri duyduğumda irkildim.

Logan agresif biri değildi ve biz arkadaşlık; ya da ben öyle sanıyordum. Görünüşe göre artık değil.

"İçeride cehennemi yaşıyor Teagan," diye ekledi Logan. "Ve sen onu terk ettin. Onun nasıl hissettiğini bir düşünün."

"Logan, beni aldattı," diye savunmaya geçtim. "O kızı gözümün önünde becerdi ve bunu yaparken gözünü bile kırpmadı. Ne yapmam gerekiyordu? Ona geri dönüp tekrar olmasını mı bekleyeyim?" Başımı salladım ve boştaki elimle yanaklarımı sildim. "Beni kırdı Logan."

"Onun için geldiklerini biliyordu," diye tısladı Logan saf bir tiksinti tonuyla. "Ve Noah'ın endişelendiği tek kişi kim biliyor musun? *Senin için*. Orada öldürülebilirdi ve onu endişelendiren tek şey sana lanet bir mesaj ulaştırmaktı. Onu hak etmiyorsun Teagan," diye tısladı Logan ve ben soluklaştım.

Kendimi savunmak için kelimeler bulmaya çalıştım ama Umut'un küçük kardeşi ben fırsat bulamadan devam etti.

"Bu senin suçun," diye ekledi ölümcül soğuk bir sesle. "Eğer sen gelip onun kafasını karıştırmasaydın, Noah bugün olduğu yerde olmazdı. O gece seni JD ve George'dan korumak için seni koruyordu ve sen ona ihanet ettin Teagan. Onu gömdün ve işler zorlaşınca da kaçtın."

"Pekâlâ Logan, bu kadar yeter," diye uyardı telefonunu elimden kapıp alan Hope en küçük kardeşini. "Suçu Teagan'ın üzerine atmayı aklından bile geçirme."

Logan'ın cevabını duymadım ama Hope'un yüzünün kızarmasından ve sesinin yükselmesinden bunun hoş bir şey olmadığını tahmin ettim.

Logan haklı mıydı?

Bunun sorumlusu ben miydim - Noah'ın hapiste olmasının sorumlusu?

Hope düşüncelerimi okuyarak, "Bunun sorumlusu sen *değilsin*," diye homurdandı. Telefonunu kanepeye fırlatıp yere diz çöktü ve beni kollarına çekti. "Bunların hiçbiri senin suçun değil bebeğim."

Başımı sallayıp kabul ettim ve bir yandan Noah'nın da beni suçlayıp suçlamadığını merak ederken, bir yandan da Hope'a sımsıkı sarıldım.

Benim için mi battı?

Benden nefret mi etti?

Angelo Javi, yanında adamları olduğu halde duş odasına girdiğinde, "SİZE BİR MESAJIM VAR," diye anons etti. "JD Dennis'ten."

"O pisliğe söyle, beni istiyorsa buradayım," diye karşılık verdim, gözlerimi ondan ayırmadan. Yaklaşmalarını izlerken içimi bir endişe kapladı. Ellerim kendiliğinden yumruk oldu. "Gel ve kendi pis işlerini yap."

"Seni unutmadığını bilmeni istiyor," diye alay ederek aramızdaki boşluğu kapattı ve beni çevreledi. "Bilmeni istiyor ki, ömrünün sonuna kadar da sürse, yaptıklarını sana ödetmenin bir yolunu bulacak."

"Dediğim gibi," diye hırladım. "O bok parçasına burada olduğumu söyleyebilirsin, Chico."

"Bu kardeşim için," diye tısladı Javi bıçağı yan tarafıma saplamadan birkaç saniye önce. Yere yığılırken ciğerlerime hava çekebilmek için mücadele ettim.

iki küçük yardımcısı beni tutarken. "Ve bunu küçük bir örnek olarak düşünün," diye ekledi beni tekrar bıçaklamadan önce, "dışarıda neleri dört gözle beklemeniz gerektiğine dair - eğer buradan çıkabilecek kadar uzun yaşarsanız."

Yanımda çömelen Javi, katlanmış bir kâğıt parçasını göğsüme yapıştırdı ve sırttı. "Kaderin mühürlendi, Messina."

Saatler sonra ranzamda yatarken, dikiş atılmış ve sarılmış halde, hala kendi kanıma bulanmış notu tutuyordum. Kâğıt parçasını yüzümün önünde tutarken, iki kelimenin ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar aptal değildim.

Ben de geliyorum.

JD'nin Ateş Çemberi'nin çökertilmesindeki rolünden dolayı beni yakalamaya çalışması kaçınılmazdı. Suçlu bir mafya prensinin düşük yerlerde bağlantıları olması kaçınılmazdı ve Angelo Javi mükemmel bir elçiydi çünkü JD'nin istediği şeyin aynısını istiyordu.

Benim kanım.

Dürüst olmak gerekirse, Angelo Javi'yi beni bıçakladığı için suçlamıyordum. Kardeşi benim yüzümden altı ayını bir tüpe işeyerek geçirmişti ve ben kötü bir şekilde yaralanmamıştım bile - sadece yan tarafımda iki inçten daha az derinlikte birkaç çentik vardı. Yaptığı şey için adama hastalıklı bir şekilde saygı duyabilirdim. Benim Low'a, Cam'e ya da Colt'a yaptığımı o da yapsaydı, ben de aynı tepkiyi verirdim. Ama ondan daha iyi bir iş çıkarırdım. Onu bir ceset torbasına koyardım.

Ama JD'nin notunun beni tedirgin etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum ve adamın babasının ölümü ve aile şirketlerinin çöküşü için beni suçlamadığına inanırsam tam bir aptal olurum. JD artık zayıftı ama her zaman öyle olmayacaktı ve onun dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmek, ilk kez Thorn'un bir okyanus uzakta olduğu için Tanrı'ya şükretmeme neden oldu.

Ben ondan kurtulamamış olabilirdim ama o kurtulmuştu ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Thorn'u düşünmek yan tarafımdaki yakıcı ağrının göğsüme yayılmasına neden oldu.

İçten içe bana gelmeyeceğini, aramayacağını ve umursamayacağını biliyordum. Ama ne kadar zaman geçerse geçsin ya da beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattırsa uğratsın sönmeyecek olan küçük bir umut ışığı vardı. Dünyama girmiş ve onu altüst etmişti, her şeyi mahvetmiş ve aynı anda düzeltmişti.

Hayal kırıklığı içimde çiçek açtı. Bıçaklanmak beklediğim işaretti ve şimdi bittiği gerçeğini kabul etmek zorundaydım.

Geri gelmeyecekti. Beni istemedi.

Dikenim gitmişti.

Ve içim dışıma çıkıyordu.

Hayatım boyunca yaptığım ve pişman olduğum pek çok şey vardı.

Anı yaşayan bir insandım.

Tutkuluydum ve duygularımın hayatım boyunca bana rehberlik etmesine izin verdim. Pişmanlık duymadım - hiç duymadım.

Ama o gece Noah'ya gitmediğime, onu yaralarıyla baş etmesi için yalnız bıraktığıma pişman oldum.

Öğrendiğim gece hapishaneyi aradım ama sonuç alamadım. Onun hakkında bana hiçbir şey söylenmedi, ki ben de öyle olmasını bekliyordum.

Her neyse. Onu görmek istiyordum, o çocuğu görmeyi ne kadar çok istediğimi kimse anlayamazdı ama bir yıl boyunca görüşmedikten sonra nasıl ortaya çıkabilirdim? Ya beni görmeyi reddederse?

Tanrım, aklım karmakarışıkta, olası olasılıklar üzerinde takıntı yapıyor ve çıldırıyordum - gerçekleşmemiş konuşmalar hakkında kendimi yordum.

Eğer o gece beni dinleseydi. Bana güvenip benimle gelseydi bunların hiçbirisi olmayacaktı. Beni aldatmazdı, hapiste olmazdı ve ben de onun için endişelenerek aklımı kaçırmazdım.

Ama o gece beni dinlemedi. Bana güvenmedi.

Ve şimdi sıkışmıştım.

Onun aşkına
hapse olmuşum.

Acılarımın içinde kayboldum.

Bunu atlatamadım.

Chapter 11

Noah

ÇOCUKKEN HIÇ İSTIKRARLI BİR EV HAYATIM OLMADI.

Ailem tam bir felaketti ve doğduğum günden itibaren beni hapishane hayatına doğru yönlendirmişlerdi. Yaptığım her kötü şey hem onlar için hem de onlar yüzünden olmuştu. Hiçbir zaman normal olma şansım olmamıştı.

Büyürken çok fazla okula gitmediğim için doğru düzgün okuyamıyordum. Yedi yaşına kadar normal bir okula bile gönderilmedim ve o zaman bile o kadar çok taşındık ki hiçbir zaman bir yere yerleşme şansım olmadı - ailem bunu umursamıyordu.

Aklımla neler yapabileceğimle ilgilenmiyorlardı, sadece yumruklarım ile neler yapabileceğimle ilgileniyorlardı. İlk kez ringe çıktığım zamanı hatırladım. Altı yaşındaydım ve dokuz yaşında bir çocuğa karşıydım. O çocuk beni o kadar kötü dövmüştü ki ağlamıştım. Zayıflık göstermenin bir hata olduğunu çabucak öğrenmiştim ve babamdan dayağımı yedikten sonra tekrar ringe atılmış ve *dövüş ya da öl demiştim*.

Savaş ya da öl.

Yatmadan önce dua ettiğim üç kelime.

O günden sonra bir daha hiç ağlamadım. Sertleştım. Hissetmeyi bıraktım. Ama aileme teşekkür etmek için bir nedenim olduğunu biliyordum.

Onların berbatlığı beni temiz tuttu.

Büyürken yaşadıklarımı tecrübe etmek, bu yerde kafamı rahat tutabilmemin sebebiydi. Uyuşturucuya ulaşmak bir bardak su kadar kolaydı ve cazibesine kapılmadığımı söylersem lanet olası bir yalancı olurum.

Kahretsin, buradaki diğer her pislik gibi ben de her şeyi unutmak istiyordum ama aileme benzememeyi daha çok istiyordum.

Bu yüzden en iyi özelliğimi kullandım ve bulduğum her boş fırsatta ağırlık odasına olabildiğince sert girdim; kendimi lanet olası kemiklerime kadar çalıştırdım.

Burada bana meydan okunan her dövüşü kabul ettim ve her rakibimi yok ettim. Acımasızdım çünkü hiçbir şeyden korkmuyordum ve yenilmezdim çünkü kaybedecek *hiçbir şeyim yoktu*.

Kaybetmek benim için
önemli değildi. Ölmek
daha da az önemliydi.

Beni kim ele geçirdiyse ya ceset torbasına koyacaktı ya da bir kaltak gibi işi bırakacaktı çünkü ne acı hissettim *ne de* pişmanlık gösterdim.

Son iki yılda hatırlayabildiğimden daha fazla kavga etmişim - daha fazla kemik kırmış ve daha fazla kan dökmüştüm - ve bu içimdeki öfkeyi durdurmak *için* kesinlikle *hiçbir şey yapmamıştı*.

Terk edilmenin öfkesi.

Güvendiğim tek kişi tarafından hayal kırıklığına uğratılmaktan nefret ediyorum.

içi
nd Thorn.

e. Bazı geceler, zihnimi o hiç var olmamış gibi davranmaya zorladım. İlk etapta. İnkâr ederek yaşamak, ihanet, acı ve lanet olası işkenceyle yaşamaktan daha kolaydı.

Ama sonra başka geceler de oldu.

Kız arkadaşımı öpmeyi hayal ettiğim geceler; vücudunu benimkine karşı hissetmeyi, tene karşı teni, hiçbir engel olmadan. O gecelerin anıları

Onun içinde olmak bana arkadaşlık ediyordu. Çıplak ve altımda açılmış olan Thorn'un düşünceleri geceleri bana eşlik ediyordu.

Aletimi yumruklayarak, her gece hapisane hücremden onu vücudundaki her delikten becerdiğimi hayal ederdim. Sessizliğe hapsolmuşken, zihnimde onun resmini hücremdaki tavana çizerdim.

Ela gözleri.

O dolgun etli dudaklar.

O uzun sarı saçlarına ve arsız ruhuna bayılıyordum.

Bir zamanlar o kız için her şeyi yapardım. Her şeyi. Sırf onu güvende tutmak için başka bir adamın derisini yüzebilirdim. Ama o bana en kötü şekilde ihanet etti - ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etti.

Hayal kırıklığına uğramaya ve ihanete uğramaya alışık değildim. Alışıkтым.

Kahretsin, tüm hayatım hayal kırıklığı üzerine hayal kırıklığından oluşuyordu, ama Teagan ile her zaman kemiklerimin derinliklerinde farklı - özel bir şey bulduğumu biliyordum.

Kalıcı bir şey.

Tanıdığım tüm kadınların tam tersiydi. Beni asla aletim, yumruklarım ya da mahallenin kötü çocuğuyla birlikte olmanın getirdiği popülerlik için istemedi. Teagan bunların hiçbirisiyle ilgilenmemişti. O bunları gördü - gerçek beni gördü.

Bu yüzden çok acıyordu. Yemin ederim, hiçbir şey beni onun kadar incitmemişti.

Artık tek sahip olduğum şey öfkemdi.

Öfkem ve intikama olan açlığım.

Lucky o öğleden sonra hücremize girdiğinde, "Burada DAĞLARI YERİNDEN OYNATIYORSUN Messina," dedi.

Yatağında uzandığım yere doğru yürüdü, yarım düzine sigara paketini kucağıma atmadan önce elini pantolonunun içine soktu. "Campbell'ı fena benzetmişsin," dedi sırtarak. "Zavallı herif hâlâ kan işiyor."

"Duygularını dizginlemeyi öğrenmesi gerekiyor," dedim hücre arkadaşıma. "Adam duygularıyla savaşıyor. Bu asla iyi bir şey değil."

"Bu bizim için iyi bir şey," diye karşılık verdi Lucky, yüzünde boktan bir sırıtişla, çömelip çorabından küçük kehribar rengi sıvı şişesini çıkarırken. "Bu bizim için harika bir şey."

"Ağırlık odasında olacağım," dedim ona, Lucky bana bir yudum teklif ettiğinde şişeyi reddettim. Paketleri kaptığım gibi yatağımın kenarındaki deliğe soktum ve ayağa kalkıp koridorda ihtiyacım olan tek rahatlamaya doğru ilerledim.

Chapter 12

Teagan

NOAH t e p e m d e durmuş bana gülümserken, "SEN DE S Ö Y L E D İ N , " diye fısıldadı. "Bana aşık olduğunu söyledin."

Yanaklarım kızardı. "Evet, yani?"

"En önemli kelime bu." Noah başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ve ne olursa olsun, içim sana ait," diye fısıldadı. "Öyle mi?"

Kalbim göğsümde küt küt atarken zorlukla nefes alarak sordum.

"Elbette." Noah kalbimin tam ortasında bir delik açan ateşi tutuşturan bir öpücükle beni kavurdu. "Sen benim Thorn'umsun," dedi öpücükler arasında. "Eğer beni terk edersen, kan kaybından ölürüm."

Max Amca'nın evindeki yatağında uzanıyorduk. Noah kolunu omuzlarıma dolamıştı ve kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Yan dönerek ona doğru kıvrıldım ve gülümsedim. "Böyle hissetmene sevindim," diye itiraf ettim, deli gibi sırıtmamak için dudağımı ısırdım. Elimde değildi. Beni bu kadar mutlu etmişti. Komşunun haydut çocuğu beni gerçekten de kazanmıştı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum. Noah Messina sonsuza dek bana sahip olacaktı. Kalbim ve ruhumla. "Bana ihtiyacın olmasını istiyorum." Uzanarak dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Seni darmadağın eden kişi olmak istiyorum - o sert dış görünüşünün çatırdayarak açılmasını istiyorum."

"Görev tamamlandı," diye homurdanarak yanağımlı avuçladı. Boştaki elini kullanarak beni üzerine çekti. "Bana sahipsın," diye ekledi, beni tekrar öperek. "Benimle ne yapacaksın?"

"Seni sonsuza dek saklayacağım," diye fısıldadım dudaklarına.

Bip... bip... bip...

Tiz ses beni aylardır gördüğüm en güzel rüyadan uyandırdı ve ağlayabilirdim. Yatağımda uzanarak ayak parmaklarımı kıvrıp açtım ve yastığımın altından telefonuma uzandım. Kimin aradığını görmek için ekranımı kontrol ettiğimde sesim kalın ve uykulu bir şekilde "Ne oluyor be!" diye mırıldandım.

Telefonumu kulağımla omzum arasında tutarak esnememi bastırmak için ağzımı kapattım. "Sanki..." Telefonumun ekranına kısa bir süre baktım. "Saat sabahın bir buçuğu Sean, hadi."

Bunu hep yapıyordu. Alt katımızda oturmasına rağmen gecenin bir vakti beni arardı.

Sean Hennessy ile bir gün koridordan geçerken sohbet etmeye başlamıştık ve apartmanımıza taşınmasından bu yana geçen iki ay içinde onu çok sevimli - ve çok eşcinsel - biri olarak tanımaya başlamıştım. Sean benim için bir tür vekil Umut olarak devreye girmişti. Geçen yıl kitaplarından biriyle NYT'nin en çok satanlar listesine girdiğinden beri, hafta sonları şehre akın ediyor, yeni bulduğu arkadaşlarıyla partilere katılıyor ve anılarını yudumluyordu. Hafta boyunca odasından neredeyse hiç çıkmıyordu.

Sean eğlenceliydi ve hayatımda buna ihtiyacım vardı.

Onun cinsel tercihini öğrendiğim gece - doğum günümde son derece beceriksizce ve şaşırtıcı derecede dostane bir sessiz sinema oyunu sırasında - üzüntülerimi üç şişe içki ile boğmak için daireme koşmuştum.

şarap ve bir kutu After Eights. Bunu kimseye itiraf etmeyeceğimden değil.

Noah'dan ayrılmak için kendimi zorluyordum. Kendimi çok yalnız hissediyordum ve sarhoş halimle Sean'ın mükemmel bir aday olduğunu düşünmüştüm. O, Noah'ın tam zıttıydı - zayıf, bebek mavisii gözleri ve dalgalı açık kahverengi saçları vardı, mutlu ve dışa dönüktü. Noah bir savaşıçıyken, Sean bir kuafördü. İşe yaramalıydı. Ama olmadı çünkü ben Noah'ı unutamamıştım ve Sean da erkek arkadaşlığı tercih ediyordu.

Ah, kendimi muhteşem eşcinsel komşuma zorlamanın utancı sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı. Kalbim hala hatırladıkça biraz acıyor...

"O sıska kışını yataktan kaldırma vaktin geldi," diye kıkırdadığını duydum Sean'ın. "Dışarıdayım bebeğim ve *Foxy Dan* türünden hediyeler getirdim."

"İyi bir viski olsa iyi olur," diye homurdanarak yorganı bacaklarımın üzerinden attım ve ayağa kalktım.

"Biraz kızarmış görünüyorsun, Teegs," dedi Sean, kaşları çatık bir şekilde yüzümü incelerken, onu içeri aldığımda. "Odanda benim bilmediğim bir adam mı saklıyorsun?"

"Ah evet," diye mırıldandım, gözlerimi devirerek. "Şu anda dolapta saklanıyor." Elinden Jameson şişesini kaptığım gibi kanepeye doğru ilerledim, kapağını açıp bir ağız dolusu viskiyi yutarken bir top gibi kıvrıldım. "Yapayalnızım Sean," dedim ona alkolü zorla içtikten sonra, boğazımı yaktığı için yüzümü buruşturarak. "Her zamanki gibi."

"Bebeğim," diye cevap verdi hüznle. Yanımdaki kanepeye çökerek kalçamı okşadı. "Hadi gel."

"Doğru," diye hıçkırdım ve şişeyi ona uzattım. "Artık bir erkekle ne yapacağımı bilemezdim."

"O zaman ikimiz de içmiş olduk." Sean arkasına yaslandı ve şişeden derin bir nefes çekti. "Ciddi bir kuraklık döneminden geçiyorum Teagan. Altı aydır."

"Ha," diye homurdandım, Sean için hiç üzölmüyordum. "Bu bir şey değil." Eğer altı ay kurak bir dönem olarak sınıflandırılıyorsa, o zaman ben bir kuraklık içinde yaşıyordum. "İki yıl boyunca hiç içmeden yaşamayı dene ve sonra bana geri dön."

Sean bir an sonra kahkahayı patlatmadan önce, "Liam'ı her zaman alabilirsin," diye teklif etti.

"Komik," diye karşılık verdim huysuzca. "Ama hayır, yine de teşekkürler."

"Neden olmasın?" Kanepede dönerek bana baktı. "Senin için çıldırıyor Teagan - söylenenlere bakılırsa hep öyleymiş. Ve ikiniz ortaokuldayken aranızda bir şeyler vardı."

"Liam ve ben sadece arkadaşız," dedim, bundan daha fazlası olma düşüncesi beni telaşlandırmıştı. "Ciddiyim Sean," dedim kaşlarını bana doğru salladığında. "Biz sadece arkadaşız."

"O zaman bunu ona söylemek isteyebilirsin," diye alay etti Sean. "O adamın sana karşı zaafı var."

"Hayır değil," diye homurdandım, bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmamıştım. "Artık konuyu değiştirebilir miyiz? *Lütfen*?"

"Peki. Sen bilirsin," diye yanıtladı ellerini havaya kaldırarak. "Ama bence bu adama gerçekten bir şans vermelisin."

"Liam'a bir şans veremem Sean, çünkü en son şans verdiğim adamı hâlâ unutamadım," diye tersledim. "O yüzden geri çekil. Tamam mı?"

Sean'ın ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Demek öyle," diye fısıldadı, sanki tüm dünya birdenbire mükemmel bir anlam kazanmış gibi. "Yanmışsın."

"Sanırım kalbinizin yok edilmesine yanmak diyorsanız, evet, daha önce yandım," diye homurdandım. "Hâlâ yanıyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Sarhoş olmak ister misin?"

"Kesinlikle."

Chapter 13

Noah

ZAMAN GEÇTİKÇE ve kalbim sertleştikçe, büzüştükçe ve göğsümde öldükçe, JD Dennis'i ve o geceki tehdidini tamamen unutmama izin verdim. Hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Şu anda tek önemsedığım şey savaşmaktı... yani savaşmak ve önümdeki ranzada oturan sadistti.

"Kıpırdamayı kes dostum, lanet olsun!" Lucky tısladı ve avucunun içiyle beni geriye doğru itti.

"Deniyorum," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından, ellerimi metal ranzanın etrafına sarıp kendimi acıya hazırlarken. "Lanet olsun Lucky, ne yaptığını bildiğini söylediğini sanıyordum?"

Bu bok çukurundaki tek arkadaşım göğüs kafesimin yan tarafını mürekkeplerken "Evet," diye cevap verdi. "O yüzden bir sürtük gibi ağlamayı kes ve ustanın sihrini konuşurmasına izin ver."

"Bana bak," diye hırladım, kaburgalarımı kesecekmiş gibi hissettiğimde ranzanın parmaklıklarını sıktım. "Burada kan kaybediyorum."

Acıya yabancı değildim ama Lucky'nin o berbat mürekkep karışımıyla beni dövmesine izin vermek neredeyse dayanılmazdı. "Siktir!" Beni ellinci kez çentiklediğinde tısladım. Bir kolumu ileri atarak

dudaklarının arasında dengede duran sigarayı ağızıma götürüp derin derin içime çektim.

"İşte," diye mırıldandı, "Bitti."

Son bir nefes çekerek Lucky'nin dumanını geçtim ve yataktan kalktım. "Tanrım," diye homurdandım, yumuşak, kan lekeli tenime bakarak. "Beni katlettin dostum."

Lucky en alt ranzada tünediği yerden arkasına yaslanarak, "Başına bir bela açılmasını istiyordun Messina," diye söylendi. Kıkırdayarak, yüzünde bok yiyen bir sırıtişla yaptığı işi hayranlıkla izledi. "Ve görünüşe göre bir tane bulmuşsun."

BUGÜN NOAH'IN DOĞUM GÜNÜYDÜ ve ben kendimi, bundan önceki her doğum gününde olduğu gibi, sokağımın sonundaki posta kutusunun önünde, elimde buruşuk bir zarfla dururken buldum. Ona kaç kez mektup yazdığımı sayısını unutmuştum ama postalamadan önce korkup vazgeçmişim.

İnsan kalabalığı yanımdan geçip gidiyor, içimde çalkalanan kargaşadan habersiz günlük hayatlarına devam ediyorlardı.

Belki çok gururluydum, belki de korkağın tekiydim ama günler haftalara, haftalar aylara ve sonra da yıllara dönüştükçe kendimi o lanet mektubu göndermeye korkar buldum. İstiyordum ama ne diyeceğinden ya da daha kötüsü, başlangıçta benim yaptığım gibi davranmayı seçerse ne demeyeceğinden korkuyordum.

Benim hayatım Not Defteri'ndeki gibi değildi. Noah'ım savaşta değildi, ciddi bir suçtan hapis yatan bir suçluydu ve ben de kimsenin Allie'si değildim.

Param ya da zengin bir nişanlım yoktu.

Hayır, sahip olduğum tek şey iki kolumdan daha uzun bir fatura yığını ve duygusal olarak benden daha berbat ve kapalı olan en iyi arkadaşımdı.

Zarfı ceketimin cebine geri koyarken gözlerimi kapattım ve "Mutlu yıllar Noah" diye fısıldadım.

Chapter 14

Teagan

"ŞİMDİ ÖLDÜR BENİ."

Hope'un yatak odasından gelen yarı hırıltı, yarı kükreme, belaya dair ilk uyarımdı.

Geceleri birlikte uyuduğu, odasından benim odama doğru sahanlığın yarısına kadar fırlatılan büyük pelüş goril benim ikincimdi.

"Sorun nedir?" Gerçekten bilmek isteyip istemediğimden emin olmadan sormaya cesaret ettim.

"Altmış bin kelime kaybettim," diye tıslayarak yatak odama girdi, saçları düğümlenmiş ve kırk farklı yöne doğru kalkmış bir şekilde biraz dengesiz görünüyordu. "Gitti, kayboldu. Sonsuza kadar. Sorun bu işte."

Hope umutsuz bir çığlık atarak kendini yanımdaki yatağa attı ve yastığımı kaptı. "O boktan bilgisayar *yine* çöktü ve tüm çalışmalarımı *yine* sildi. Yetişemeyeceğim bir teslim tarihim var, yerine getiremeyeceğim yükümlülüklerim var ve şimdi resmen mahvoldum," diye inledi ve sırt üstü yatarken yüzünü yastığımla kapattı. "Onca emek boşa gitti. Beni burada çürümeye bırakın. Benden bu kadar. İş bırakıyorum. Emekli oluyorum."

Sana işini desteklemeni söyledim, dilimin ucundaydı, ama kendimi kaçınmaya zorladım.

Hope bir konuda haklıydı.

Bilgisayarı bok gibiydi.

Aylardır ona sorun çıkarıyordu. "Bu kadar dramatik olma Hope. Kendin için çalışıyorsun ve okuyucuların tarihi birkaç ay ertelemen gerektiğini anlayacaktır. O yüzden sakın ol ve yeni bir bilgisayar al," dedim ona. Gerçekten bir güncellemeye ihtiyacı vardı. "Ama belki şehre gitmeden önce bir duş alırsın." Arkadaşımdan hızlı bir nefes aldım ve öğürdüm. "İnzivaya çekilmiş, eve kapanmış yazar modunda olduğunu anlıyorum ama bence bir günlüğüne evden çıkmalısın." *Benimle birlikte, diye* sessizce ekledim. Hope'un neden yeni arkadaşlarıyla takılmayı tercih ettiğini çok iyi biliyordum; ona geçmişî hatırlatmıyorlardı. Jordan'dan haberleri yoktu ve onlarla birlikteyken rol yapabiliyordu. Tanrı biliyor ya, bunu anlıyordum ama hoşuma gitmiyordu. Hope savunmasızdı ve ondan yararlanıldığını görmekten nefret ediyordum.

"Anlamıyorsun Teegs," diye inledi, duş kısmını görmezden gelerek. "Onunla başladım - ilk kitabımı o bok parçasının üzerine yazdım. Manevi değeri var. Kendime uğursuzluk getirmek istemiyorum. Tek bildiğim inanılmaz şanslı olduğum. O bilgisayar benim uğurum olabilir."

Gözlerimi devirdim. "Şanslı değilsin, çok yeteneklisin." Yataktan zıplayarak ileri uzandım ve elini tutarak sefil, kokuşmuş, büyümüş kışını yatağımdan çektim. "Kelimeler burada," dedim kafasına vurarak, "o boktan plastik parçasının içinde değil."

Hope'un çılgın yazar moduna alışmıştım ve ne zaman bir kitaba dalıp orada kalması gerektiğini anlıyordum, ama hava almak için geri döndüğünde gözleri kamaşmış bir yavru tavşan gibiydi.

Bu sefer her zamankinden daha şiddetliydi. Hope sadece yıldönümünde *bu kadar* kötüleşmişti. Bu onu mahvetti ve onun mahvolması beni de benzer bir sarmala girmekten kurtardı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı kapüşonunun kollarını çekiştirerek -
Çarşamba gününden beri giydiği kapüşonun aynısı.

"O zaman iyi ki yapıyorum," diye karşı çıktım. "Hadi," dedim ona. "Kıçını
temizle ve mağazalara gidelim."

"Mürekkep kartuşlarına ihtiyacım var," diye teklif etti, alışveriş
yapacağımız düşüncesiyle biraz iyimserdi. "Biraz da kalemtırış."

"Evet." Onu banyoya doğru iterken başımı salladım. "Bunların hepsini
ve daha fazlasını alabiliriz. Sen önce temizlen."

"Hey Teegs?"

"Evet?" Perişan haldeki oda arkadaşıma dönüp baktım.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkürler," diye mırıldandı utangaç bir
ifadeyle, başını banyonun kapısından uzatırken. Arkasından yükselen
buhar, gerçekten de kendini temizleyeceğini gösteriyordu.

"Her iki şekilde de işe yarar, Hope." Ona söyledim.

DONDURANA KADAR ALIŞVERİŞ YAPTIK ve karnımız doyup
suyumuz içtikten sonra arkadaşlarımızla şehirde geçireceğimiz gece için
süslenip püslenmek üzere daireye geri döndük.

Karaoke gecesi için her zamanki mekânımız olan Reilly'nin barında kaldık.

Hope şarkı için elini kaldırına kadar her şey yolunda gidiyordu.

Yüzümü buruşturduğumu fark eden Liam bana döndü ve "Berbat bir şarkıcı
falan mı?" diye sordu.

"Hayır." Gözlerimi kapattım ve kendimi destekledim. "Şarkı söyleyebiliyor
ama alkolden sonra biraz... ağlamaklı oluyor."

Hope mikrofonu aldı ve Pink'in fon müziği
Who Knew etrafımda patladı, bunun kötü olduğunu biliyordum.

"Elimi tuttun..." diye hıçkırarak mikrofona konuştu. "...Bana yanımda olacağına söz vermiştin..."

İrkildim, acısını iliklerime kadar hissettim. Bazen Jordan Porter'ı tamamen silebilmeyi diliyordum. Hope'un böyle yarım bir hayat yaşamasını izlemek beni öldürüyordu.

Umarım vicdanı onu geceleri uyutmuyordur.

Piç kurusu.

Birçok açıdan Hope için daha kötüydü. Noah söz konusu olduğunda ateşle oynadığımı biliyordum. Her an patlamaya hazır bir saatli bomba gibiydi. Ama Jordan Noah gibi değildi. Hope'la hayatları boyunca birlikte olmuşlardı ve adam onu tanıdığım herkesten daha fazla hayal kırıklığına uğratmıştı. Hiç böyle bir kalp kırıklığı görmemiştim.

Ben hayatımı *yaşıyordum*, ne kadar sefil olursa olsun, oysa Hope'un hayatı tamamen beklemede gibiydi. Duraklatılmıştı ve bu beni çileden çıkarıyordu.

Noah'ı uyarmıştım.

Hope'un Jordan'a karşı hiç şansı yoktu.

LIAM mikrofonu Hope'un elinden alıp onu daireye geri götürmeyi başardığında tamamen bitkin düşmüştüm.

"Sevgililer Günümüz kutlu olsun dostum," diye fısıldadım Hope'u soyup yatağa yatırmayı bitirdiğimde.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapattıktan sonra salona, Liam'ın durduğu yere geri döndüm. Kollarımı beline dolayarak ona bir öpücük verdim.

Sarhoş sarılması. "Bu gece için teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Sen olmasaydın onu eve götüremezdim."

"Neye ihtiyacın olursa Teagan," diye yanıtladı sıcak bir şekilde, beni kollarıyla sararak. "Her zaman."

"Bu gece burada kalabilirsin," dedim göğsüne karşı.

"Kalabilir miyim?"

"Elbette." Başımı salladım ve elinden kurtuldum. "Bu saatte asla taksi bulamazsın. Gidip sana kanepe için bir battaniye getireyim."

Battaniyesini alıp döndüğümde Liam bana "Bu gece çok güzel görünüyordun," dedi.

"Teşekkürler," diye cevap verdim, utanarak.

Elini uzatıp gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve gülümsedi. "Bir şey değil."

"Ee... biraz televizyon izlemek ister misin?" Aramıza yerleşmiş olan garip nemli atmosferi değiştirmek için çaresizce teklif ettim. "*The Walking Dead'in* yeni sezonunun ilk üç bölümünü kaydettim?"

Liam uzun bir süre bana baktı, neredeyse gözleriyle bana yalvarıyordu, sonunda başını salladı ve iç çekti. "Elbette Teegs, karar senin," dedi ve kanepeye çöktü.

Uzaktan kumandayı kaptığım gibi televizyonu açtım ve kanepenin diğer ucuna yerleştim. "Rick Grimes o zaman," diye cevap verdim endişeyle.

Chapter 15

Noah

"MUTLU NOELLER, DOSTUM." Tommy Moyet sigara paketini bana doğru kaydırđı.

"Siktiğimin Ho Ho'su, dostum," diye karşılık verdim, sırtarak. Herif bir mahkûmun gününü nasıl neşelendireceğini iyi biliyordu.

Tommy ile liseden beri arkadaştık ve dürüst olmak gerekirse, ben içeri girdiğimde adam bana destek olmuştu. Sık sık, ayda en az bir kez ziyarete geliyordu ve itiraf etmeliyim ki bundan ona hissettirdiğimden çok daha fazla keyif alıyordum.

Elimi uzatıp paketi çorabımın içine soktum. Burada sigara içmek kurallara aykırı değildi ama ben kesinlikle paylaşmıyordum ve Lucky de sigara tiryakisiydi. "Minnettarım, T."

"Her zaman," diye yanıtladı sıcak bir şekilde. "Sekiz ay daha, Noah," diye ekledi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Sen farkına bile varmadan dışarıda olacaksın, dostum."

Homurdanarak cevap verdim.

Tommy'ye öyle görünebilirdi ama daha önce içride olan herkes, dışarı çıkana kadar dışarıda olmadığınızı bilirdi. şu an ile şartlı tahliyem arasında milyonlarca sorun çıkabilirdi ve ben hiç umutlanmıyordum. Bir an bile. İçride geleceğimi bir çırpıda tehlikeye atabilecek pislikler varken olmazdı.

Bu yaşamak için çok tehlikeli bir dünyaydı ve buraya kadar zarar görmeden gelebilmemin tek nedeni bu dünyanın içinde doğmuş olmamdı. Yeraltı dünyasının kurallarını biliyordum. Pisliklerin kurallarını biliyordum. Kendime sadık kalacak, burnumu temiz tutacak ve asla geri adım atmayacaktım.

Ama gergin olmadığımı söylersem yalan

söylemiş olurum. Sekiz ay daha.

İki yüz kırk gün.

Özgürlüğün eşiğindeydim. Neredeyse kokusunu alabiliyordum... ve bu çok korkunçtu.

Diyelim ki kötü bir şey olmadı ve sekiz ay içinde serbest bırakıldım? Gerçek dünyada bunu nasıl başaracaktım? Buraya geldiğimde sadece bir cocuktum, on sekiz yaşında ve acemiymdim. Şimdi neredeyse yirmi dört yaşındaydım. Bu gerçek dünyadan uzun bir araydı.

"İnsanlar konuşuyor, Noah," dedi Tommy kısık bir sesle, masanın üzerinden bana doğru eğilerek. "Şu anda MFA'da sana lisede olduğundan daha fazla ilgi var, dostum. Bazıları biraz eğitimle profesyonel olabileceğini söylüyor -"

"Belki dikkatinden kaçmıştır, ben bir suçluyum, Tommy. Kolun kadar uzun bir sabıka kaydım var, dostum. Hiçbir saygın şirketle anlaşmam yok," diye cevap verdim bıkkınlıkla, gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direnerek. İmza almam Tommy'nin gençlik yıllarımızdan beri saplantı haline getirdiği bir hayaldi. O zamanlar, Teagan Connolly gelip konsantrasyonumu alt üst etmeden önce, MFA - Kuzey Amerika'da karma dövüş sanatları ve sokak dövüşleri için en hızlı büyüyen lig - bana ilgi göstermişti. O zamanlar, sabıka kaydım olmadan önceydi. "Sen de biliyorsun, ben de biliyorum, o yüzden neden şu MFA saçmalığına bir ara vermiyorsun? Lütfen."

Tommy iyimser bir piç olduğunu bildiğim için sözlerimi duymazdan gelerek beynime tohum ekmeye devam etti. "Zaman değişiyor, Noah," dedi, heyecanı gözlerinden okunuyordu. "Ve kurallar da değişiyor. Senin lehine, dostum. Spor durgun ve taze et arıyorlar - kalabalığı tekrar çekecek kadar kişilikli biri. Genç, yetenekli ve acımasız." Tommy ellerini masaya vurarak sırttı. "Ve sen bunların hepsisin, dostum."

"Unut gitsin," dedim ona. "Kıtanın bu tarafında benim gibi biriyle anlaşacak bir şirket yok."

"Bundan emin misin, dostum?" Elini cebine sokarak buruşuk bir kâğıt çıkardı ve önüme koydu.

"Ve bu?" Mektup el yazısıyla karalanmıştı. Berbat bir okuyucuydum ve bir hapishane ziyaret odasında bunu seslendirmeye çalışarak kendimi utandırmak istemediğimden emindim.

"Quinn 'The Ripper' Jones'un kendi el yazısıyla yazdığı bir mektup," diye gururla anlattı Tommy. "Karamsar kıçına, dışarı çıktığında onun spor salonunda seni bekleyen bir yer olduğunu bildiriyor. Sekiz ay içinde."

"Neden?" Cevaplamam gereken tek soru buydu. Quinn Jones neden bana yazsın ki? O adam neredeyse MFA kraliyet ailesindendi. İki kez ağır sıklet şampiyonu olmuştu, kariyerini zamanında takip etmiştim. Hatta düşününce, çocukken yatak odamın duvarında onun bir posterinin asılı olduğundan oldukça emindim. Birkaç yıl önce sırtındaki bir kemiği kırarak erken emekli olduğundan beri Quinn yeni gelenlere koçluk yapmakla yetiniyordu. En iyileri seçiyor ve sadece en iyileri eğitiyordu. Seçkinleri. En büyük potansiyele sahip olanları. Geleceğin ağır sıklet şampiyonları. Büyük paralar getireceği ve tonla para kazanacağı garanti olan dvşler. O zaman benim gibi bir plğn etrafında ne halt ediyordu?

"Ver şu şeyi bana." Mektubu Tommy'nin elinden kaptım ve yüzüme doğru tutarak tüm gücümle konsantre oldum.

Hayır, hâlâ tek kelime bile anlayamıyordum ama Tommy'ye inanıyordum. Benimle taşak geçmezdi. Adam çok sadıktı.

Tommy ellerini birbirine sürterek, "İşte bu, Noah," diye kıkırdadı. "Bu senin lanet olası çıkış biletin."

Sandalyemde arkama yaslandım ve

iç çektim. Çıkış biletim mi?

Lanet olsun.

Chapter 16

Teagan

TANRIM, MÜZİĞİ SEVERDİM.

Açık ara en sevdiğim dünya harikasıydı. Ruh yakıcı ve harikaydı ve listede olmayı hak ediyordu.

Dünyanın yazarları, şairleri ve müzisyenleri ne kadar muhteşemdi?

Ellerini göğsünüze sokabilir ve şarkı sözleri ve melodilerle kalp tellerinizi çekebilirler.

Tamam, müziğin Dünyanın Yedi Harikası listesinde yer almadığını biliyordum ama bunun büyük bir utanç olduğunu düşünüyordum. Elbette, Niagara Şelalesi harikaydı, Mercan Resifi muhteşemdi, Büyük Kanyon muhteşemdi, ama bunlar olmadan da yaşayabilirdim. Onsuz yaşayamayacağım şey müzikti ve bunun da bir anlamı olmalıydı, değil mi?

iPod'umda Imagine Dragon'un *Radioactive* şarkısını çalarken, bu sabah yataktan kalktığımdan beri içimde biriken gerginlikten kurtulmak için umutsuzca patikayı adımladım ve bugünün benim için temsil ettiği şeyi görmezden gelerek bütün bir günü geçirmek zorunda kaldım.

Yılbaşı gecesinden nefret ederdim.

Benim için her yılın en kötü günüydü ve bu yıl diğerlerinden daha zordu.

Yolda koşarken, mutlu çiftlerden ve gülümseyen çocuklu ailelerden kaçarken, annemi düşünmeden edemedim.

Bugün onun ölüm yıldönümüydü ve sanırım şimdi onu on dört yaşından daha çok özleyorum. Sesini ve bana sarılmasını özledim. Tavsiyelerini ve işler ne kadar zor olursa olsun beni her zaman daha iyi hissettirmesini özledim.

Şimdi bana ne diyeceğini merak ediyordum. Benimle gurur duyacak mıydı? Yaptığım seçimlerden mi?

APARTMANA GERİ DÖNDÜĞÜMDE kendimi içeri attım ve rüzgâr yanığı ve terin iğrenç hissinden kurtulmak için çaresizce duşa girdim.

İşimi bitirip giyindikten sonra, yılbaşı gecesinden benim kadar nefret eden tek kişiyi aramaya karar verdim. Yatağında bağdaş kurarak oturdum, derin ve sakinleştirici bir nefes aldım ve onun numarasını çevirdim.

"Alo?" Tanıdık sesinin tınısı midemi sinir telaşıyla doldurdu.

"Merhaba Max Amca," dediğimi duydum normalden çok daha küçük bir sesle. "Benim."

"Teagan," diye yavaşça onayladı. "Sen iyi misin?"

"Evet," diye cevap verdim, yavaşça başımı sallayarak.

"Sen?"

"Daha iyiyim," diye cevap verdi. "İşteyim aslında," diye ekledi ve arka plandaki makinenin bip sesi birden anlam kazandı.

Max bir doktordu - tam olarak bir işkolik.

Bugün hastanede olacağını bilmeliydim. Duyguları üzerinde çalışmak gibi bir eğilimi vardı - kelimenin tam anlamıyla.

"Uzun zaman oldu," dedim ve aramızdaki koca fili ortaya çıkardım. The Hill'den ayrıldığımdan beri amcamla konuşmamıştım.

Tek bir kelime bile.

Aramızdaki tüm yazışmalar Carter'lar aracılığıyla yapılıyordu.

"Etrafımda ailemin olmaması çok yalnız hissettiriyor - özellikle de bugün," diye itiraf ettim,

Gözlerimi kapatarak bu cümlenin beni ne kadar zayıf gösterdiğinden nefret ettim.

"Bu senin seçimindi Teagan, benim değil," diye cevap verdi Max soğukkanlılıkla. "Ama sanırım o suçluyla birlikte olarak yanlış bir karar verdiğini zaten biliyorsundur."

"Noah'yla birlikte değilim," diye hırlayarak dizlerimin üzerine *çöktüm*.

Her şeyin özü buydu; Max yıllar önce Noah'ı ona tercih etmemi asla unutamayacaktı.

"Çünkü dikkatini çekmediyse söyleyeyim, Noah hapiste." Sesim acı ve alaycılıkla doluydu. "Ve bu onun hatası değildi," diye ekledim.

Hilekâr bir piç olabilirdi ama Noah bir suçlu değildi - en azından kendi tercihi değildi. Bir suç dünyasına atılmıştı ve yapabileceği tek şeyi yapmıştı. Hayatta kalmak. "İstersen Noah'dan nefret et, Max," diye homurdandım. "Ama ona böyle hitap etme."

"Ben sadece maça maça diyorum," diye cevap verdi, hiç istifini bozmadan. Derin bir iç çekerek duygularımı dizginlemeye ve barışmaya çalıştım.

"Bak," diye elimden geldiğince makul bir tonda ikna etmeye çalıştım.

"Neredeyse beş yıl oldu. Aramızdaki baltaları gömüp ateşkes yapamaz mıyız?"

"Peki Noah dışarı çıktığında?" Max ona uzattığım zeytin dalını görmezden gelerek karşı çıktı. "O zaman ne olacak?"

"Ne demek dışarı çıktığında ne olacak?"

"Aşık çocuk hapisten çıktığında bu sözde ateşkes ne kadar sürecek?"

Şaşkınlıkla başımı sallayarak kendimi savunmak için ağzımı açtım ama Max ben fırsat bulamadan araya girdi.

"Bir suçluyla herhangi bir ilişki içinde olmana göz yummayacağım, Teagan," dedi bana, benimle konuşurken kullanmayı sevdiğini unuttuğum o kibirli, üstün tonda. "Bunun bir parçası olmayacağım."

"Aman Tanrım," diye tısladım, "Max, şu anda ne kadar deli gibi görüldüğünün farkında mısın?" Yatağımdan zıplayarak, aylardır hissetmediğim kadar öfkeli bir şekilde yere doğru yürüdüm. "Bu konuşma anlamsız çünkü Noah ve ben *bittik*."

"Dışarı çıktığında ikinizin ne kadar aşık olduğunu göreceğiz, değil mi?" diye soğukkanlılıkla karşılık verdi.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Hayal kırıklığı içinde burnumun kemiğini sıkarak talep ettim.

"Bu kadar aptalca davranma Teagan," diye hırladı amcam, sonunda soğukkanlı tavrını kaybetmişti. "O haydut sana kafayı takmış! Dışarı çıktığında seni aramaya gelmeyeceğine gerçekten inanıyor musun?" diye kükredi. "Çete üyeleriyle el ele gelen tüm tehlike ve belaları da beraberinde getirecek."

"George Dennis öldü," diye öfkeyle haber verdim ona, yıllar önce öğrendiğimden beri aklımı başımda tutan sözleri tekrarlayarak. "Her şey bitti Max. Ateş Çemberi yok oldu ve Noah cezasını tamamladığında özgür bir adam olacak. Ayrıca Noah ve ben *hiç* iletişim kurmadık," diye boğuldum. "Bunca yıldır tek bir telefon görüşmesi bile yapmadık." Gözlerimi yakan sıcak yaşları kırıştırarak uzaklaştırdım. "Tek bildiğim, beni unuttuğu -"

"*Asla* bitmeyecek, bunu sen de biliyorsun," diye araya girdi Max, itirazlarıma aldırmadan. "*Her zaman* kanatlarda bekleyen başka bir düşük hayat vardır."

ve bir çetenin dizginlerini ele geçirir."

"Yanılıyorsun," diye karşı çıktım titreyerek. "Her şey bitti."

"Seni neyin içine sürüklediğine bak, Teagan," diye hırladı Max, açıkça öfkeliydi. "Yasadışı dövüş halkaları. Uyuşturucu lordları. Araba kovalamacaları. Polis karakolları. Genelevler." Sesinden damlayan öfke ve onaylamamayı duyabiliyordum. "Onun için dayak yedin. Onun yüzünden zorbalığa uğradın - o sana zorbalık yaptı, Teagan. Tanrı aşkına, o adam senin masumiyetini aldı ve bunu tüm dünyanın ve annesinin görmesi için internete yükledi."

"Bunu o yapmadı." "Onu savunmaya devam edin."

"Söylemiyorum. Gerçekleri söylüyorum."

"Ve sen de ona geri döneceksin," diye ekledi Max küçümseyerek. "Çünkü senin gibi kadınlar böyle yapar."

"*Benim* gibi kadınlar mı?"

"Zayıf kadınlar," diye bilgilendirdi Max beni. "Bağımlı kadınlar. Bir erkek için ahlak kurallarını çiğneyen ve inandıkları her şeye karşı gelen kadınlar. Ve tıpkı annen gibi, o adam yüzünden öldürüleceksin," diye ekledi Max, bıçağı daha derine saplayarak.

"Ne cüretle annemi bu işe karıştırırsın?" Çığlık attım, histerikleştim. "Ben zayıf ya da bağımlı değilim, o da değildi." Annemle babamın ilişkisini gündeme getirmek Max'in en sevdiği parti numarasıydı. Beni en çok incitmek istediği zaman bunu yapardı.

Görev tamamlandı.

"O aşık oldu, Max. Annem kalbinin sesini dinledi, ki bu senin asla anlayamayacağın bir şey çünkü senin kalbin yok." Telefonumu öyle bir sıktım ki çatlamadığına şaşırdım, "Ve ben öyle bir kadın değilim" diye kükredim.

Max kendini beğenmiş bir tavrıyla, "Bir katille kaçmaya hazırdın," diye itiraz etti. "Bu seni tam da o tür bir kadın yapar."

"Noah bir katil *değil*!"

"Henüz."

"Hem de hiç!" Kaynama noktama ulaşarak çığlık attım. "Artık kes şunu. Ciddiyim. Hemen şimdi kes şunu!"

"O senin için yanlışların en kötüsü," diye bağırdı amcam. "Onu sevdiğine karar verdiğin anda benim için kayboldun. Ruhunu şeytanın ta kendisine sattın."

"Onun hakkında böyle konuşmayı kes," diye hıçkırdım, duygularım beni ele geçirirken ve amcamın incitici sözleri kalbime saplanırken yıkıldım. "Noah sana *hiçbir şey* yapmadı, Max. Hiçbir şey!" Hayal kırıklığı içinde saçlarımı çekerek ağladım, "Bu seninle benim aramda... bu yüzden onu rahat bırak. Lütfen! Onun hakkında böyle konuşmayı kes."

"Neden?" diye sordu. "O pislik hakkında ne söylediğim neden umurunda? Yani, dürüst olalım Teagan, günün sonunda Noah Messina'nın tek anlamı bu; suçlu bir pislik -"

"Çünkü onu seviyorum, işte bu yüzden!" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz elimi ağzıma kapattım.

Max üzüntüyle, "Ve işte orada," dedi. "Seni incitmek için yaptığı onca şeyden sonra o adama olan bağlılığın her zamanki gibi güçlü." İç çekerek ekledi, "Üzgünüm Teagan, ama o adama olan aşkın yüzünden alevler içinde kalmanı izlemektense seninle olan bağlarımı şimdi koparmayı tercih ederim."

Cevap vermek, sözlerimi geri almak için ağzımı açtım ama artık çok geçti. Kulağıma gelen bip sesi amcamın telefonu yüzüme kapattığını söylüyordu.

Koşarak yatağıma gittim, bir yığın halinde yere çöktüm ve ağladım.

Ölen annem ve amcamla olan düzeltilemez ilişkim için ağladım.

Ama çoğunlukla Noah için ağladım.

Chapter 17

Noah

Üç gardiyanla çevrili gardiyan ağırlık odasında bana yaklaştığı anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Pek sık gelmezdi. Adam Azrail gibiydi. Sadece kötü haberler getirirdi. Buradaki herkes müdürün ziyaretini istemediğinizi bilirdi. Umarım bu her neyse tahliye tarihimı etkilemezdi. Burada sadece bir ayım kalmıştı.

Kaslarımdaki yanma hissini ve göğsümde yayılan ağrıyı görmezden gelerek ellerimdeki dambılları kaldırmaya devam ettim ve kendimi duymak üzere olduğum şeye hazırladım. "Kim o?" Homurdanmayı başarak setime devam ettim. Birisi ölmüştü. Kokusunu alabiliyordum. Müdürün ağzından çıkmaması için dua ettiğim tek bir isim vardı; *Teagan*.

"Annen," dedi bana ses tonunda zerre kadar sempati olmadan.

Eğer benden bir sürtük gibi sızlanıp ağlamamı bekliyorsa, o zaman yanlış mahkûmla konuşuyordu. Ne kadar acı çektiğim ya da ne kadar kötü incindiğim önemli değil, bunu göstermeyeceğimden emindim.

"Ne oldu?" Solunum yollarım sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissetmeme rağmen homurdanmayı başardım.

"Aşırı doz."

Müdürün sözlerini dinledim ve hiç şaşırmadığımı fark ettim. Hem de hiç. Bu, tüm hayatımı hazırlanarak geçirdiğim bir haberdir. Sonunda kendini yok etmişti, hep bildiğim gibi.

"Cenaze için bir gün izin aldınız," diye ekledi alaycı bir tavırla. "Peki bu ne zaman olacak?"

"Yarın. Memur Smith ve Marshall size eşlik edecek."

Burada geçirdiğim beş yıl dört ay içinde Smith'in iyi bir adam olduğunu öğrendim. Bok almazdı ama gereksiz yere de vermezdi. Marshall korkunç biri değildi - C bloğunda bir acemiydi ve benden daha gençti ama buradaki diğer kovboylar kadar da kötü değildi.

Müdür odadan çıkmadan önce ona "Peki," dedim.

MEZARIN YANINDA DURMUŞ, annemin tabutunu toprağa indirmelerini izliyordum.

Hiçbir şey hissetmedim.

Bir şeyler hissetmeliydim, herhangi bir şey, ama hissetmedim. Uyuşmuştum, iliklerime kadar üşümüştüm ve duygusuzdum.

Lee ve Kyle mezarın başındaydı, dört ya da beş yaşından büyük olmayan iki küçük çocuk bacaklarına yapışmış, bana istemediğim bir destek sunuyorlardı. Lee taziyelerini sunmak için buradaydı.

Kyle'ın gerçekten neden burada olduğunu biliyordum ve bu sempati duymak için değildi. *Kardeşim* annemin gerçekten öldüğünden emin olmak için buradaydı.

Annem geçmişte adam için o kadar çok şeyi berbat etmişti ki, bunun onun için bir kapanış olduğunu düşündüm.

Memnuniyet.

Kyle, annemin toprakta yatan tabutuna bakarken kolunu gururla karısının omzuna dolamış, onu bir asker gibi, bu dünyada onun için önemli olan tek şeymiş gibi koruyordu.

Bir el omzuma kenetlenmeden birkaç dakika önce arkamda ağır ayak sesleri duydum.

Kim olduğunu görmek için dönmedim. Zaten biliyordum.

Logan Carter yanıma gelirken alçak bir ses tonuyla, "Bu senin suçun değil, Noah," dedi. "Sakın aksini düşünmeye cüret etme."

"O bu dünya için yaratılmamıştı Low," dediğimi duydum, gözlerim annemin tabutuna kilitlenmişti. "Tüm o... acı ve ıstırap." Ağır bir iç çekiş bıraktım. "Lanet olsun dostum, umarım şimdi daha iyi bir yerdedir."

"Sanırım öyle, Noah," diye cevap verdi. "İyi bir yerde. Şeytanlarının onu kovalayamayacağı bir yerde."

Yavaşça başımı sallayarak sözlerini anladım. O anda duyabileceğim en iyi cevap buydu. Kimsenin etrafımda dolanmasına ya da benim için üzülmesine ihtiyacım yoktu. Sadece tam olarak bu kelimelere ihtiyacım vardı.

Şeytanlarının onu kovalayamayacağı bir yerde.

Low'u ve ailesini kendimden uzaklaştırmamın gerçek nedenini ilk kez itiraf ederek, "Tüm bu aile olayına hazır olup olmayacağımı bilmiyorum," dedim.

Carter'ları her zaman önemsemiştim ve benimle kan bağı olduğunu bilmek bu hislerimi daha da derinleştirdi.

"Tüm bu hayat işlerini tek başıma yapmaya alışkınım," diye itiraf ettim. Geçmiş deneyimlerime göre, insanları önemsemek bana sadece acı ve ıstırap getiriyordu. Düşmanlarıma bana zarar vermeleri için bir yol açıyordu. Anneme olan görevim yüzünden yeraltına sürüklenmişim. Bu lanet olası

Çünkü Thorn'a aşık olmaya cesaret etmiştim ve bu aşk bana karşı kullanıldı. "Şu anda bir aile istemiyorum," diye ekledim huysuzca. "Bunun için... hazır değilim dostum. Bunu tek başıma yapabilirim."

"Mutlu aileleri oynamaya hazır olmadığını biliyorum Noah ve bu sorun değil. Ama sırtını yaslayabileceğin bir ailen olduğunu bilmelisin," diye yanıtladı omzumu sıkarak. "Her zaman."

Tören bitene kadar Logan'ın yanında hareketsiz ve duygusuz bir şekilde durdum. Kyle ve ben tam polis arabasına binerken otoparkta bana yaklaştı.

"Beş dakika," dedi cenazede bana eşlik eden Smith, başıyla bana işaret ederek onunla konuşmam için izin verdi.

Kardeşimle yüzleşmeden önce Smith ve Marshall'ın uzaklaşmasını bekledim.

"Kyle." En büyük ağabeyimin elini sıkarak onayladım. "Uzun zaman oldu."

"Çok uzun zaman oldu," dedi tutkulu bir ses tonuyla beni kucaklamadan önce.

"Yuvayı genişletmek mi?" Lee'nin çömelmiş iki küçük çocukla konuştuğu yere doğru başımı sallayarak kuru bir sesle sordum. "Kaç tane bu - bir düzine mi?"

"Altı." Kyle kıkırdadı. "Ve kadınının karnında bir bebek olana kadar bekle. Bağımlılık yapar."

"Sanırım pas geçeceğim," diye cevap verdim düz bir tonda, Teagan'ın içindeki çocuğumla şişmiş görüntüsünü bastırarak. "Ben gerçekten bir aile babası değilim."

"Kahretsin, bu çok duyarsızcaydı," diye mırıldandı Kyle.

Lee o sırada kocasının omzundan başını uzatarak garipliği bozdu. Gözlerini bana diktiğinde, tüm yüzü ıslıl ıslıl parladı.

mutluluk. O tatlı güneyli sesiyle, "Ne kadar da büyümüşsün," dedi. "Cash, Casey, gelin de Noah amcanıza merhaba deyin."

Birkaç saniye içinde iki küçük canavar etrafımı sardı ve pantolonumun paçalarını çekiştirmeye başladı.

Çocuklar koro halinde "Merhaba Nuh Amca," diye seslendiler.

"Uh...merhaba?" Yardım için Lee'ye baktığımda sırtıttı ve birkaç adım geri atmadan önce başını salladı.

"Tanrım," diye mırıldandım, onlara daha iyi bakabilmek için çömeldim. "Ben yokken klonlama işine mi girdin Kyle?" Birbirinin aynısı olan yüzlerini gördüğümde sordum.

Çocuklardan biri, hangisi olduğundan emin değildim, bir adım öne çıktı ve küçük elini yanağıma bastırdı. Bu dokunuş karşısında neredeyse geri sıçıyordum. Nazik bir şey hissetmeye alışık değildim.

"Adın ne evlat?" Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için sordum.

"Casey," dedi bana, masumiyet ve nezaket dolu mavi gözleriyle.

"Annen cennete gittiği için üzgünüm."

"Teşekkürler evlat," diye mırıldandım. "Minnettarım."

Diğer çocuk Cash heyecanla, "Kardeşim Cam senin dünyadaki en iyi dövüşçü olduğunu söyledi," diye açıkladı.

"Öyle mi?" Ben de cevap verdim. "Bu konuda haklı."

"Gerçekten mi?" Küçük yüzü aydınlandı. "Oh adamım, bu çok havalı.

"Bütün kötü adamlarla sen mi dövüşüyorsun?" Açıkça daha sessiz olan ikiz Casey sordu. "Sen bir süper kahraman mısın?"

"Messina?" Smith ekip arabasından seslenerek düşünce düzenimi bozdu. "Gitme zamanı."

"Uh..." Kafamı kaşıdım ve bu soruya çocukları ömür boyu korkutmayacak bir cevap bulmak için gerçekten derinlere inmek zorunda kaldım. "Stay in

okul, çocuklar," diyebildim. Ayağa kalktım ve Smith ile Marshall'a doğru ilerledim.

Ben arabanın arkasında otururken Lee, "Yakında görüşürüz Noah," diye seslendi.

"Evet," diye cevap verdim, içten içe bunun doğru olmadığını biliyordum.

Noah Amca.

Kimsenin amcası olmak için yaratılmamıştım.

Sen bir süper kahraman mısın?

Siktir. Benim. Hayatım.

Dün gece CEZAEVİNİ TEKRAR ARADIM ve bir mesaj bıraktım - bu haftaki üçüncü mesajım.

Elbette işe yarar birine ulaşamadım ama denemek zorundaydım çünkü Hope bana geçen hafta Noah'nın annesinin öldüğünü söylediğinden beri onu aklımdan çıkaramıyordum. George Dennis ve o suçlularla yaşadığı her şey annesini güvende tutmak içindi.

Ve şimdi o ölmüştü.

Kalbimi çok kötü acıttı. Her şeyin adaletsizliği sakat bırakıcıydı.

Aradığımda ve cezaevi memuruyla konuştuğumda kendi adımı kullanmadım. Bunun yerine Hope'un telefonunu arakladım ve onun yerine geçerek amcamı kontrol etmek için aradım.

Telefonuma cevap vermesini hiç beklemiyordum.

Ama Liam'la birlikte altı ay önce amcasından işletmesini devraldığımız spor salonunun ofisinde otururken, telefonum elimde titrerken, içimde bir duygu dalgasının çalkalandığını hissettim.

Noah ile konuşmak istemedim.

Sadece iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

En azından onunla konuşmak istediğimi düşünmüyordum.

Titreyen ellerim ve gergin bir tavırla al tuşuna bastım ve telefonumu kulağıma götürdüm. "Alo?"

Önceden kaydedilmiş bir ses bana "Colorado Eyalet Hapishanesi'ndeki bir mahkûmdan ödemeli aramanız var, suçlamaları kabul etmek ister misiniz?" diye sordu.

"Evet, kabul ediyorum," diye cevap verdim hemen. "Yani suçlamaları kabul edeceğim." Hat bir an sessizliğe büründü ve ardından tiz bir uğultu duyuldu.

"Hope," dedi derin, çakıllı, tanıdık bir ses hattan. "Mesajlarını aldım. Sorun nedir?"

"Benim," diye cevap verdim, sesini duyunca nefesim kesilmişti.

Nefes al, dedim kendime. Sadece nefes al.

Sessizlik oldu; sonunda konuşmadan önce uzun bir duraklama. "Peki *ben* tam olarak kimim?"

"Teagan." Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya eğerek bir iniltiyi bastırdım.

Bunu daha fazla sessizlik izledi, bu sefer daha uzun sürdü, ta ki bir saniye daha dayanamayana kadar.

"Ah... Teagan Connolly," diye ekledim, sesim yüksek ve gıcırtilıydı. "On Üçüncü Cadde'den-"

"Kim olduğunu biliyorum!" diye havlayarak karşılık verdi. "Bilmek istediğim şey beni neden şimdi aradığın?" Sesindeki acımasızlık beni şaşkına çevirdi ve kendimi toparlamak için bir an bekledim.

"Annen için çok üzgünüm, Noah," diye ağzımdan kaçırdım, endişeyle parmak uçlarımdaki deriyi ısırdım. "Seni aramak istedim ve... şey, sadece bunu söylemek istedim."

Sesi kulak zarımda yankılanmadan saniyeler önce zalim, sert kahkahasını duydum. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye alay etti Noah. "Beni beş yıl aradan sonra başsağlığı dilemek için mi arıyorsun?" Tekrar güldü, eğer bu mümkünse öncekinden daha acımasız bir kahkaha atarak, "Sen iyi bir iş çıkarmışsın, Thorn - hizmet etmene üç haftadan az bir süre kalmışken beni şimdi arıyorsun."

"Seni bu yüzden aramadım ve bunu sen de biliyorsun," diye tersledim, telaşlanmış ve incinmiş hissediyordum. "Senin için endişelendim. Tanrım, Noah, annen için neler hissettiğini biliyorum."

Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama benden önce davrandı ve sözleriyle bizim için sahip olduğum tüm umutları gömdü.

"Benim için endişelenme," diye alay etti. "Aslında, beni hiç düşünme. Varlığımı bile unut Teagan, tıpkı benim seni unuttuğum gibi!"

Hat kesildi ve kötü niyetli sözleri yavaş yavaş içime işlemeye başladığında iliklerime kadar donmuş bir şekilde oturdum.

Hayatıma devam etmekten kendimi alıkoyduğum onca yıl boşunaydı çünkü Noah Messina benden, benim ondan nefret ettiğimden daha çok nefret ediyordu.

Bizim için gerçekten bitmişti.

Ve kalbim yeniden kırılmaya başladı.

Noah

"Seni bunun için aramadım ve bunu sen de biliyorsun," diye tısladı Teagan. "Senin için endişelendim. Tanrım, Noah, annen hakkında neler hissettiğini biliyorum."

"Benim için endişelenme," diye araya girdim, yıllardır olmadığım kadar öfkeli hissediyordum. Aradan bunca zaman geçtikten sonra beni aramaya cüret etmişti. "Aslında, beni hiç düşünme. Varlığımı bile unut Teagan, tıpkı benim seni unuttuğum gibi!"

Sonra telefonu yüzüne
kapattım. "Allah
kahretsin!"

Ahizeyi defalarca yere vurarak içimdeki duygu tsunamisini dizginlemeye çalıştım.

"O lanet kadın!"

Öfke, acı ve en önemlisi şehvet, göğsüme bir yıkım topu gibi çarptı. Ardından büyük bir pişmanlık dalgası geldi.

Neden telefonu suratına kapattım ki?

Ahizeyi kaptığım gibi kulağıma götürdüm. "Thorn, hâlâ orada mısın bebeğim?" Hiçbir şey yok.

Sikeyim.

Ahizeyi yerine kapatıp hücreme geri döndüm.

O gece, annemin bu dünyadaki son anlarıyla ilgili kâbuslar görmek yerine rüyamda Thorn'u gördüm.

Bir telefon görüşmesi.

Beş yıl sonra gelen bir telefonla darmadağın oldum.

Tanrım, kendimi bir kemik, bir umut kırıntısı atılmış bir köpek gibi hissediyordum.

Derinlerde bir yerde, Teagan'ın bir parçası hala beni önemsiyordu ve bu düşünceye son can simidimmiş gibi tutundum.

Thorn hala dışarıdaydı, beni düşünüyordu, endişeleniyordu... *bekliyordu*.

Birdenbire, yaklaşan özgürlüğüm her zamankinden daha cazip gelmeye başladı.

Birdenbire bir hedefim oldu.

Gelecek ay buradan ayrılıyordum ve ayrıldığımda MFA'nın önüme koyduğu herhangi bir kontratı ya da anlaşmayı imzalayacaktım - hâlâ ilgilendiklerini biliyordum.

Tüm bunları yaptıktan sonra gidip Thorn'umu alacaktım, çünkü elim boş ve beş parasız dönecek halim yoktu. Hayır, kendim için bir şeyler yapacaktım, iyi bir şeyler.

Ve sonra onu benden uzaklaştığı için pişman edecektim - ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni ortada bıraktığı için pişman olacaktı.

Ona bir daha asla güvenemeyeceğimi bilmek beni caydırmaya yetmiyordu - beni bir daha *asla* terk etmeyi düşünemeyeceği kadar çok sevmesini sağlayacaktım.

Her zaman *benim* olan şeyi geri alıyordum ve Thorn benimdi.

Sadece bunu hatırlamasını sağlamam gerekiyordu.

Chapter 18

Noah

TOMMY'NİN TAHMİN ETTİĞİ GİBİ, hapisten çıktığım günden tam iki hafta sonra, üç ay içinde yedi haneli rakamlara ulaşan altı haneli bir maaşla MFA ile sözleşme imzaladım. Bir kafesten çıkıp başka bir kafese girmemin üzerinden bir yıl geçmişti.

Ama bu seferki farklıydı.

Bu benim şartlarımdaydı ve ben kraldım. MFA bana iyi yaptığım tek şeyi yapmam için tonla para ödüyordu - acı çektirmek.

Rakibimi -avımı- takip ederken alnımdan damlayan ter görüşümü bozuyordu. Doğru düzgün göremiyordum, görüşümün zayıf olması beni hiç etkilememişti.

Benim için savaşmak ilkel

bir şeydi. İçgüdüsel.

Bu benim kanımda vardı.

Vücudum bu sahne için hazırlanmıştı. Bildiğim tek şey buydu. Ve acı beni sadece cesaretlendiriyor, tahrik ediyor, içimdeki canavarı körüklüyordu. Dövüştüğüm adam, Justin Philippe, o can sıkıcı Amerikan çocuklarından biriydi - sağlıklı ve tanrıdan korkan. Tanrı bilir neden

MMA'ya bile katılmış. Zengin bir babası ve daha da zengin bir büyükbabası vardı.

Piç kurusu ağzında gümüş kaşıkla doğmuş. Bu boktan nefret ederdim. Cidden, bu tür dövüşçülerden nefret ederdim - taşınanlardan.

Sol kroşemi engellemeye çalışan zavallı piçi yumruklarken vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu. İçime pompalanan adrenalini hissi uyuşturucu gibiydi ve doyamıyordum.

Ne kadar çok kan dökerse, o kadar çok pompalandım.

Hiç duygu göstermedim çünkü hissetmiyordum. Acımasız, metodik ve soğukkanlıydım. Dış dünyaya göre zayıf bir yanımda yoktu ve bu da beni tehlikeli yapıyordu.

Ben böyle doğmadım - kalpsiz bir piç. Yıllar geçtikçe ve hayat soğudukça dönüştüğüm bir şeydi bu - çarpıtıldığım ve dönüştüğüm bir şey.

Kalabalık adımı haykırdı ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Bu şerefsizler bana karşı hiçbir şey yapamadılar ve ben de tam olarak bunu istiyordum.

Kalabalığın içinde benimle göz göze gelen kadınlar da beni korkutmuyordu. Külotlar bana doğru fırlatıldığında ya da her dövüşten sonra arka odada dolaşan çıplak kadınlar bulduğumda kaşlarımı kaldırmadım. Artık yaşadığım hayat buydu. Bir illüzyonun büyüüne kapılmışlardı. Beni tanımıyorlardı. Bu kadınların hiçbiri tanımıyordu.

İhtiyaçlarımı karşıladılar - kaşınması gereken bir kaşıntıyı giderdiler - ama ben sadece bir kadının başını döndürmekle ilgileniyordum.

Kendi kendime sırtarak rakibimle boğuştum, onu mindere yapıştırdım ve son darbeyi indirdim.

Zil çaldı ve hakem beni ayağa kaldırdı, elimi zaferle havaya kaldırdım.

Çantamda en son çıkan MFA dergisiyle koridordan sessizce geçip yatak odama girerken KORKUNÇ HİSSEDİYORDUM.

Kapıyı arkamdan kapatarak yatağıma bağdaş kurdum ve derginin orta sayfa bölümünü açtım...

MESSINA AĞIR SIKLET UNVANI İÇİN SIRADA

Noah 'the Machine' Messina ile yapılan nadir bir röportajda, MFA'ya olan bağlılığı sorulduğunda şu yanıtı verdi:

"Birçok insan bu sporun saplantısını, tutkusunu anlamıyor. Ama bunun nedeni, yetmiş bin kişinin isimlerini haykırdığı bir arenanın ortasında hiç durmamış olmalarıdır.

Vücutlarını maksimum kapasiteye kadar zorlama, kusana kadar çalıştırma ve devam etme zorunluluğunu hiç hissetmediler.

Dövüşmek damarlarımda var.

Adrenalin vücudumdaki her gözeneğe pompalanıyor - lanet olsun böyle bir şey yok.

Dünyanın öbür ucuna da gitseniz, hiçbir şey ringde durmanın, hazır olmanın ve acı çektirmeye hazır olmanın verdiği hisle kıyaslanamaz..."

Özel hayatı, özellikle de ilişki durumu sorulduğunda Messina şu yanıtı verdi:

"Bir hayat için zamanım yok - tek bir kadın için. Bunu yaşadım, yaptım ve rahatlıkla söyleyebilirim ki hayatımın en büyük hatasıydı. Tecrübelerime göre, kadınlar bir düzineden fazla - bir amaç için bir araç - kaşınacak bir kaşıntı, lanet bir baş belası. Hayır, ben zirveye tırmanmakla, en iyi olmakla ve kazanmakla meşgulüm. Bu benim hedefim, odak noktam ve lanet kilisem. Kazanana kadar bırakmayacağım. O ringden ceset torbasında çıkarılana kadar pes etmeyeceğim."

Ugh. Dergiyi yatağımdan fırlatarak kendimi sırt üstü uzattım ve yumruğumu ağzıma soktum. Bunu yapmazsam evi inletecektim ve eğer bunu yaparsam üst kat komşum Bayan Murphy muhtemelen bu yıl ikinci kalp krizini geçirecekti.

Bunu vicdanıma sığdıramıyordum.

Cezalandırılmak için çok oburdum.

Cidden, neden dövüş üstüne dövüş izleyerek ve adının geçtiği her dergi ve gazeteyi satın alarak kendime işkence ettiğim beni aşıyordu.

Kendime gelmem gerekiyordu.

Kanlı bir hayata ihtiyacım vardı, ama dövüş gecesi nerede olacağımı çok iyi biliyordum; kalbim ağzımda ve vücudumun diğer her parçası titreyerek düz ekranımızın önünde park etmiştim.

Ayrılıklar bir kadın için yeterince zorken bir de eski sevgilisinin dergilerde ve televizyon ekranlarında cehennem kadar seksi görünmesini istemezdi. Sadece benim eski sevgilim yarım on yıl hapis yatıp gül gibi kokarak çıkabilirdi. Adam hapisten çıkar çıkmaz MFA ile anlaşmış ve geçen yıl sporda fırtınalar estirmişti.

Noah dünya çapında bir süper yıldızdı, ben ise Cork City'de bir arka sokak spor salonunun eğitmeni ve ortak sahibiydim. Noah nabızı atan her kadınla yatıyordu, ben ise bekaretimi neredeyse yeniden kazanmıştım.

Kendimi neden bu duruma soktuğumu açıklayamıyordum, sadece onun başarılı olduğunu görmek istiyordum. *Onu* görmek istedim. Kimseye itiraf etmesem de Noah'ın iyi bir hayatı olmasını istiyordum.

Yatak odamın kapısı içeriye doğru açıldı ve Hope, taze yüzlü ve ağzı açık bir şekilde içeri girdi. "Teegs, Noah'ın ne dediğini okudun mu?"

"Benim yanımda onun adını ağzına alma," diye tersledim ve arkadaşımı olduğu yerde durdurdum. "Ciddiyim Hope; onun adını bir daha bu odada ağzına alma."

Ne kadar acınası olsa da Noah hakkında açıkça konuşmaya dayanamıyordum. Çok acı veriyordu çünkü günün sonunda, ne kadar istesem de onu sevmekten ve ondan nefret etmek *istemekten vazgeçemiyordum*. Ben gururlu bir kadındım ve bu konuda konuşmak beni sadece zayıf hissettiriyordu. Zayıflık göstermezdim, bu nedenle Noah Messina ile ilgili konuşmalar söz konusu olduğunda, inkar en iyi arkadaşımdı.

Hope, neon boyalı tırnaklarının arasına sıkıştırdığı iPad'iyle odamın kapısında dururken bir an için afallamış görünüyordu. "Adını vermeyeceğim kişinin adını pislik olarak değiştirip onun hakkında ileri geri konuşabilir miyim?"

Başımı sallamadan önce bir süre bunu düşündüm. "Evet, bu şartları kabul ediyorum."

Hope sırtıttı ve hazırladığım yatağında uzandığım yere doğru zıpladı. Bunu her zaman yapardı; bana dünyada tamamen yalnız olmadığımı hissettirirdi.

Hope'la olan ilişkim her şeyden çok değer verdiğim bir ilişkiydi. Zaman zaman kafamı allak bullak etti ama kız ağırlığınca altın değerindeydi.

Ama ne kadar boş konuşursa konuşsun ya da beni neşelendirmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Noah'ın sözlerinden kurtulamadım...

"Bir hayat için zamanım yok - tek bir kadın için. Bunu yaşadım, yaptım ve rahatlıkla söyleyebilirim ki hayatımın en büyük hatasıydı."

Görünüşe göre yine eski numaralarını yapıyor," diye duyurdu Hope. "Fahişelik ve turne." Bana sinsi bir sırıtışla bakarak ekledi, "En azından temiz bir vajinayla çıktın."

"Bu doğru," diye güldüm ve acımı bir gülümsemeyle bastırdım.

Chapter 19

Teagan

"DAHA SERT IT, LIAM. Bana daha fazlasını ver... Dayanabilirim."

Liam sıkılmış dişlerinin arasından, "Tanrım, çok gerginsin," diyerek daha fazla baskı uyguladı. "Kaslarını gevşet Teagan, yoksa bütün gün burada kalacağız."

"Deniyorum...ugh, neredeyse... Evet!" Liam kalçamı karnıma neredeyse tamamen paralel olarak iterken nefes nefese, memnuniyet dolu bir inilti çıkardım.

Tüm sorunlara neden olan kasın yerine oturduğunu hissettim ve neredeyse şükürler olsun diye bağıracaktım.

"Bu sana ders olsun," diye homurdandı Liam, sonra bana daha büyük olan elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. "Bir dahaki sefere kendi boyunda biriyle kapış. Sen bir makine değilsin, Teegs."

"Not ettim," diye mırıldandım kıç yanağımı ovuşturarak.

Zekice gerinerek, yerden tavana kadar uzanan aynadaki yansımama bir göz attım ve inledim. Bok gibi görünüyordum, kıç gibi kokuyordum ve şu anda üst kattaki ofisimizde üyelik formlarını imzalayan kocaman sakin izniyle arkamda tüm morlukların anası olacaktı.

"O adamdan nefret ediyorum," dedim Liam'a. "Ciddiyim, Liam. Başka bir yolu olsaydı Ciarán Crowley ve onun GAA hurlers takımına söyledim.

en yakın pencereden atlamak için." Ciarán'dan nefret ederdim. O adamdan gerçekten nefret ediyordum. Üniversitede bizim sınıftaydı ve Liam'la biz mezun olduktan sonra da devam eden bir arkadaşlık kurmuştu. Öte yandan ben, o sürüngenden sadece ucuz yorumlar ve "gel buraya" bakışları almıştım. *Ugh*. "Arkadaşın olması umurumda değil Noah. O adama katlanamıyorum."

"Bunun başka bir yolu yok," diye tısladı Liam sessizce, beni spor salonunun uzak köşesine, bu akşam spor yapan birkaç üyenin duyamayacağı bir yere sürükleyerek. "Batıyoruz Teagan," diye homurdandı. "Lanet olası taşlar gibi. Aylardır ilk kez yeni üye alıyoruz."

"Taş gibi battığımız söylenemez," diye mırıldandım endişeyle.

"Neredeyse hiç mi?" Liam inanmayarak kaşlarını kaldırdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Teagan, o kadar çok borcumuz var ki yirmi beş yaşında iflas ettiğimi ilan etmeyi ciddi ciddi düşünüyorum."

"Ekstra dersler verebilirim," diye teklif ettim ama Liam hemen sözümü kesti. "Biraz daha pilates mi?" diye alay etti. "Ya da hamilelik yogası? Evet, çünkü alacaklılara ödeme yapacağından eminim."

"Affedersiniz?" Tersledim. "Bu kadar züppe olma. O derslerden iyi para kazanıyorum."

"Buna ihtiyacımız var Teagan," dedi Liam ciddi bir ses tonuyla. "Otuz adam, Teagan. *Otuz*. Bir aylık ödeme peşin. Bu adamlara güveniyoruz ve Ciarán bana büyük bir iyilik yapıyor." Uzanarak dudaklarımı baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırdı. "O yüzden çeneni kapalı tut ve bunu bizim için mahvetme," dedi bana sırtarak. "Yoksa gelecek ay bu zamanlar ikimiz de işsizlik kuyruğunda bekliyor olacağız."

"Eğer kıcıma bir kez daha dokunursa, yaşam destek makinesine bağlı olacak," diye karşı çıktım, hatırladıkça ürperiyordum.

Liam güldü ve bu beni daha da sinirlendirdi. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Kendimi yaralanmış hissederek sordum. "O adamların beni her gün kendi işyerimde taciz etmeleri?"

Liam'ın yüz ifadesi gözle görülür biçimde yumuşadı. "Hadi ama Teegs," dedi, "O adamlarla sadece şakalaştığını biliyorsun. Onlarla konuşacağım - durmalarını söyleyeceğim."

Saatime baktığımda saatin altıya yaklaştığını gördüm. "Zahmet etme Liam. Kişisel güvenliğim senin için önemli değil. Al." Elimi sutyenimin içine sokarak tek anahtarı çıkardım ve ona doğru fırlattım. "Kapatabilirsin."

Liam defalarca adımı söylediğinde arkama bakmadan spor salonunun ana katından geçtim, çift kapıdan girdim, eski metal merdivenlerden girişe indim ve Cork City'nin Cuma gecesi kalabalığına karıştım.

Yağmur üzerime çekiçle vuruyordu ve ben buna sevinmişim. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı ve Ciarán Crowley yakınımıdayken bunu yapabilmemin imkânı yoktu.

Yağmurluğumun kapüşonunu saçlarımın üzerine çekerek kulak tıkaçlarımı taktım ve iPod'umun sesini açtım. Başparmağımı ekranda kaydırarak şarkılar arasında hızlıca gezindim ve Ben Howard'ın *Oats in the Water* şarkısında karar kılarak kaldırıma çıktım.

Biraz stres atmam gerekiyordu.

Yürürken zihinsel olarak hayatımın muhasebesini yaptım.

Yirmi beş yaşındaydım ve kalbim iki kez kırılmıştı. İlki gururumu zedelemişti.

İkinci sefer neredeyse beni öldürüyordu.

İssızlığın eşiğinden kendimi toparlamam neredeyse on yılımı almıştı ve tüm erkeklere olan inancımı mahveden o adamı hâlâ unutamamıştım.

Acıttı. İşkence gibiydi. Acı acımasızlığın da ötesindeydi ve bir daha asla bir erkeğin bana böyle hissettirmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

Onun hakkında kimseyle konuşamıyordum, yedi yıl sonra şimdi bile. Hâlâ çok acıydı ve yemin ederim ne zaman konuşmaya kalksam onun adı boğazımdaki deriyi kesiyordu.

Arkamı döndüğüm anda okulun sürtüğünü beceren bir çocuk için neredeyse geleceğimi nasıl heba ettiğimi her düşündüğümde içimi utanç kaplıyordu. Amcamla olan ilişkiyi onun yüzünden kaybetmişim. Max beni tanımak istemiyordu ve ona ulaştığım son seferde beni hayatından çıkarmıştı.

Kalıcı olarak.

Liam'la birkaç sıradan randevuya çıkmışım. Hiçbiri akşam yemeği ve sinemadan öteye geçmemişti ama en azından denemiştim. Kendime karşı tamamen dürüst olursam, Liam'la çıkmayı kabul etmemin tek nedeni Noah'ın benim onun hayatındaki en büyük hata olduğumdan bahsettiği makaleyi okumuş olmamdı.

Ugh. O kadar sinirlendirdi ki... ama ne kadar denesem de onu üzerimden *atamadım*.

O piçi bir türlü unutamadım.

Bu yüzden onu kalbimin derinliklerinde bir sır olarak sakladım ve geceleri düşünme kapsülümün içine hapsettim. Geceleri kendime Noah'ı düşünme izni verdiğim tek zamandı - çünkü ihtiyaçlarım vardı ve o bunları lanet bir porno yıldızı gibi karşılıyordu.

iPod'um Maroon 5'in *One More Night* şarkısına geçti ve neredeyse lanet şeyi en yakın çöp kutusuna atacaktım.

Şu lanet şarkı.

Bir şarkının midemi düğüm düğüm etmesi ve sinirlerimi paramparça etmesi ne kadar acınası bir durumdu?

Nedenini biliyordum elbette.

Kavga yüzünden oldu.

Bu hafta sonu Horacio Vaughan ile ağır sıklet unvanının bir numaralı adayı olmak için dövüşecekti - tam olarak yaklaşık bir saat otuz sekiz dakika içinde.

SIRTIM o kadar çok ağrıyordu ki, küvetten çıkacak enerjiyi nasıl toplayacağımdan emin değildim.

Son zamanlarda spor salonunda yaptığım ekstra mesailer gerçekten canıma okuyordu. Kendimi aşırı zorladığımı biliyordum ama Liam ve ben gırtlığımıza kadar borca batmıştık. Her ay kirayı zar zor ödüyorduk ve mümkün olduğunca çok para kazanmamız gerekiyordu. Bu haliyle, genel giderlerimizi karşılayamıyorduk - sekiz aydır karşılayamıyorduk. İşler hızla düzelmeye başlamazsa, spor salonu batacaktı.

Ayak parmaklarımla musluğu çevirerek suyun akışını durdurdum ve kendimi yavaşça küvetten dışarı çektim. Kurulanıp giyinirken zihnimin dolaşmasına izin verdim.

Bu gece Noah'ın kariyeri için çok önemliydi.

Vaughn'u yenmesi halinde, Aralık ayında Vegas'ta mevcut unvan sahibi Anthony Cole'a karşı bir unvan maçı yapma hakkı kazanacaktı.

Hope geçen yaz bir kitap seminerinde tanıştığı bazı arkadaşlarıyla bu gece dışarıdaydı ve ben buna çok sevindim. Etrafta kimse varken Noah'nın kavgalarını izleyemiyordum çünkü duygularım beni boğuyordu.

Giyindikten sonra yataktan yorganımı kaptığım gibi salona koştum ve gecenin ana olayı için tam zamanında 401. kanalı açtım. Kanepeye kıvrılıp battaniyemi üzerime örttüm ve nefesimi tutarak eski erkek arkadaşımı görmeyi bekledim.

İlk olarak Horacio Vaughn tanıtıldı ve kameraya karşı saçma sapan konuştuğunu duyduğumda tiksintiyle gözlerimi devirdim.

"Çok ukala," diye homurdandım tiksintiyle. Vaughn kafesten yürüyerek çıkabilirse şanslı sayılırdı. Noah o dangalağı yok edecekti.

Bir an sessizlik oldu ve televizyonumun hoparlörlerinden Roy Jone'un *Can't be Touched* şarkısı duyulduğunda kalabalık alkışlar ve *tiz* çığlıklarla patladı.

O sırada Noah göründü ve ayak parmaklarım beklentiyle kıvrıldı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ciğerlerimdeki nefes keskin bir solukta buharlaştı.

Her zamanki gibi kendimi Noah'ı içime çekerken buldum. Onun güzelliğini içime çekerken. Erkeksi çekiciliği ve sadece varlığıyla bile odadaki herkesin dikkatini çekmesi.

Noah'ın saçları beni beceriyordu. Dürüst olmak gerekirse, tırnaklarınızı kafa derisine geçirin, çarşafı karıştırın, şimdi beni becerin türünden saçları vardı. Siyah ve parlaktı, sizi hayatınızın yolculuğuna çıkarırken tutunabileceğiniz kadar uzundu.

Dudakları sürekli şişmiş gibiydi, sanki az önce biri onları öpmüş gibiydi ve çenesindeki kırıksıklıklar da bu çekiciliği daha da artırıyordu.

Vücudu on yedi yaşındakinden daha sertti. Karnındaki kaslar çıkıntılı, derin ve erkeksiydi - içindeki hâkimiyet ve gücün açık bir uyarısıydı bu. Gençliğimizde olduğu gibi, Noah'nın her iki kolu da karmaşık tasarımlı firdöndüler ve halkalarla kaplıydı ve sol baldırında hala o seksi kurt dövmesi vardı, ama o zamandan beri vücut sanatı koleksiyonuna yenilerini eklemişti.

Geniş sırtını, her iki yanından kanatlar fişkıran devasa bir haç kaplıyordu. Kalça kemiği bir Kelt yazısıyla mürekkeplenmişti ve üzerinde kırmızı bir

Göğüs kafesinin yan tarafında, sapında tek bir sivri diken bulunan bir gül dövmesi vardı. Boynunu bir o yana bir bu yana çeviren Noah, etrafını saran çığlık atan hayran kitlesinden etkilenmeden yumruklarını yüzünün önüne indirdi.

kafese doğru gidiyor.

Ondan bir üstünlük dalgası yayıldı.

Ringe doğru ilerlerken kameralara baktı. Gözleri çok yoğun, karanlık, sert ve ateşliydi. Bakışlarını ayak parmaklarına kadar hissettim.

Çırılçıplak bir kadın bariyerlerin arkasından fırlayıp kollarını adamın boynuna doladığında içimi bir öfke kapladı.

Güvenlik onu hemen uzaklaştırdı ama eski sevgilimi iyice hissetmeden önce değil. Noah kafesin dibine ulaştığında, dövmelerle kaplı sarı saçlı bir adam ona hızlıca sarılmadan önce kaşlarına vazelin sürdü. Noah kafese tırmanmadan önce adama sıcak bir şekilde gülümsedi ve içimde kıskançlık çalkalandı.

"Temiz bir dövüş bekliyorum beyler," diye seslendi hakem, "eldivenlere dokunun." Ve sonra ilk raundun başladığını gösteren gong çaldı.

Noah ve Vaughn birbirlerinin etrafında aslanlar gibi dönüyor, diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekliyorlardı.

Vaughn ilk saldıran kişiydi ve yemin ederim ki Noah'ın ilk rauntta onu acımasızca yere sermeye çalışırken aldığı her darbeyi hissettim.

Vaughn'un sağ kroşesini engelleyip karşı atağa geçtiğinde televizyona bağırarak Noah'ya tezahürat yaptım. Vaughn'un yüzüne sağır edici darbeler üstüne darbeler indiren Noah'nın yumrukları bir bulanıklıktı.

"İşte bu," diye tısladım, Noah kaburgalarına bir yan tekmeyle vurduğunda. "Lanet kafasını uçur, Noah!"

Vaughn bir sol kroşeden kıl payı kurtuldu, son anda savruldu ve dövüldüğü kafesin köşesinden kaçtı.

"Ayağa kalk," diye bağırdım, Vaughn'dan gelen kötü bir aparkat Noah'nın ayaklarını yerden kesti. Yorganı üzerinden atarak kanepenin üzerinde sallanmaya başladım. "Kalk o minderden, Noah!"

Noah'nın kaşından akan kanı fark ettiğimde içimde bir huzursuzluk dalgası dalgalandı. "Kaldır kışını, Noah," diye bağırdım, çılgına dönmüştüm. "Hadi bebeğim."

Vaughn Noah'nın üzerine tırmandığında sııttım, belli ki sırt üstü yattığı için ondan yararlanacağını düşünüyordu.

Vaughn'un açıkça anlamadığı şey, Noah'nın bir boğuşmacı, bir sokak dövüşçüsü olduğuydu. Sokak dövüşleriyle büyümüştü. Bebekliğinden beri kan dolaşımına damlatılmıştı. Noah ile minderde teke tek dövüşmek intihardı.

Beni haklı çıkaran Noah'ın Vaughn'u alt edişini, kol barına karşı koyuşunu ve üstünlüğü ele geçirişini gururla izledim. Vaughn'u sırt üstü fırlatan Noah, onu yere serdi ve kafasına çekiç yumruk üstüne çekiç yumruk indirerek işini bitirdi.

Minderin üzerinde bir sürtük gibi kıvrılan Vaughn, Noah'nın acımasız darbelerine karşı elleriyle başını korumaya çalıştı ve sonunda hakem dövüşü bitirip Noah'yı galip ilan etti.

Noah'ın ayağa kalkışını ve görevlinin zafer işareti olarak elini kaldırışını büyük bir gurur ve daha da büyük bir gülümsemeyle izledim. Saniyeler sonra, arka plandaki ekibi ve zaferini kutlamak için ona sarılmaya çalışan birkaç kişi tarafından çevrelenmişti.

"Noah, az önce ağır sıklet kemerinin bir numaralı adayını dört dakikanın altında bir sürede yendin," dedi hakem mikrofonu Noah'nın yüzüne tutarken. "Söyle bakalım, Aralık ayında Cole ile kemer için dövüşme ihtimali karşısında şu anda kendini nasıl hissediyorsun?"

Noah, nefes nefese, mikrofonu almadan önce birkaç derin nefes çekti. "Ben hazırım," diye homurdandı. "Mart ayından beri hazırım. Cole kemerini almak için geldiğimi biliyor. Eğer beni yenecek kadar erkek olsaydı.... hemen şimdi alırdım."

Noah, bir kadın ona doğru yürüyüp dilini boğazına soktuğunda cümlesinin ortasında durakladı.

Noah'nın o kadının kendisini öpmesine izin vermesini ve daha da kötüsü mikrofonu mindere bırakıp kadını öpmesine dehşet içinde izledim. Şu anda tek başıma olmam iyi bir şeydi çünkü o koca piç için gözyaşı dökmek kimsenin beni görmesini istemediğim bir şeydi.

"Sen benim dikenimsin, beni terk edersen kan kaybından ölürüm."

Onu televizyonumda iri göğüslü sarışını hırpalarken izlerken sesi kafamın içinde çınlıyordu.

Kalabalık kurt ısıkları ve tezahüratlarla patladı.

Bu sırada kalbimin bir parçası buruştu ve göğsümün içinde öldü.

Neden kendime bu şekilde işkence ediyor ve kalbimi tekrar tekrar kırmasına izin veriyordum?

Televizyonumda o adamın geçit törenini izlemek, yıllarca engellemeye çalıştığım tüm acıyı, ihaneti ve aşkı yüzeye çıkardı.

Daha güçlü bir kadın olsaydım, onun beni bu şekilde etkilemesine izin vermezdim. Her Cuma gecesini televizyonda 401. kanal ve kalbim ağzımda eve kapanarak geçirmezdim. Keşke daha güçlü bir kadın olsaydım - eski erkek arkadaşından söz edildiğinde irkilmeyen bir kadın. Ama daha güçlü bir kadın değildim. Ben sadece bendim, Teagan Connolly - lanet bir aptal.

Noah içimde bir yankı gibiydi; içim parçalanana ve daha fazla yapamayacağımı hissedene kadar tekrar edip durdu. Noah'a izin veremezdim.

beni böyle *hissettiriyor*.

Ondan uzaklaşmam *gerekiyordu*.

Ondan uzaklaş*acaktım* ve bunu bu gece yapacaktım.

Kanepemden sıçrayarak yatak odama girdim ve sahip olduğum en yüksek siyah stilettoları giymeden önce kıcıma en seksi elbiseyi, kırmızı, ışıltılı, göğüs tüpü küçük bir numara giydim.

Sonra bolca dudak parlatıcısı sürdüm ve Hope'un babasının ziyareti için buzdolabının üstündeki dolapta sakladığı neredeyse dolu Jack Daniels şişesini kaptım. Şişenin kapağını açarak kocaman bir ağız dolusu viski yuttum, ardından ayak parmaklarımı hissetmeye kadar bir tane daha, bir tane daha içtim.

Şişe boşaldığında, Cuma gecesi orada olacağını çok iyi bildiğimden, sendeleyerek dairemden çıktım ve yerel barımız Reilly's'e doğru sokağa çıktım.

Karanlıkta dans ederken, tepemde neon ışıkları yanarken ve alkol damarlarımda sıvıya dönüşürken, kendimi Noah ve onun iri yarı sarışını hakkında her şeyi unutmuş buldum.

Belki alkolden, belki de atmosferden, ama arkamda ellerini kalçalarım kenetlemiş dans eden adama karşı inanılmaz bir çekim hissediyordum.

Genelde Liam'ın ellerini iterdim ama bu gece yapmadım. Bu gece, yıllar sonra ilk kez hissetmeme izin verdim.

Bu gece Noah'dan ayrılıyordum. Kalıcı olarak.

Göğüs göğüse gelene kadar döndüm, uzandım ve kollarımı Liam'ın boynuna doladım. "Öp beni," diye mırıldandığımı duydum.

Aynı derecede sarhoş olan ama çabucak ayılan Liam bana, "Sarhoşsun," dedi.

"Umurumda değil." Başımı sallayarak çenemi ona doğru kaldırdım. "Sadece öp beni."

Ağızlarımız arasındaki boşluğu kapatan Liam dediğimi yaptı.

Beni daha yakına çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı, önce nazikçe, sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi. Ama sonra alt dudağımı ağzına çekti ve emdi. Karnımın alt kısmına bir sıcaklık havuzu yerleşti ve gençken onun öpücüklerinden neden bu kadar hoşlandığımı hemen hatırladım.

Dilini ağızıma sokmadan önce yüksek bir sesle dudağımı serbest bıraktı. Ben de kendimi ona bıraktım, onu öptüm ve diline kendi dilimle masaj yaptım. Öpücüğü beni ateşlemedi ya da Noah'nın her zaman yaptığı gibi ayak parmaklarımı kıvırmadı ama tatlı, nazik ve tanıdıktı.

Liam gitmemizi işaret ettiğinde göğsümde bir suçluluk duygusu titreşti, ama onu uzaklaştırdım ve onu takip ettim.

Kendimi suçlu hissetmemi gerektirecek bir şey yoktu.

Elbette Liam, Noah kadar uzun boylu ya da kaslı değildi; ama 1.80 boyunda, kirli sarı saçları, mavi gözleri ve kaslı karnıyla kesinlikle çekici biriydi.

Ve evet, Liam'ı öpmek Noah'yı öpmekle aynı şey değildi ve Liam'ın evine doğru yürürken onun elini tutmak beni Noah'nın elinin benim elime dolandığı zamanki kadar heyecanlandırmıyordu. Ama belki de Liam'la o heyecanı ve kimyayı hissetmeye ihtiyacım yoktu.

Belki de aşk ve şehvetin; nefret ve tutkunun birbirine karıştığı, beni arzuyla deliliğin eşiğine getiren o çılgın telaşı yaşamama gerek yoktu.

Belki de o duygular aslında hiç var olmamıştı.

"Bunun tek seferlik bir şey olmasını istemiyorum Teagan," dedi Liam boğuk bir sesle, bizi dairesine alıp ışığı açtığında. "Gençken aptalın tekiydim," diye ekledi beni kucağına çekip dudaklarıma bir öpücük kondururken. "Seni tekrar bırakacağımı sanma."

"Konuşma," diye mırıldandım, ince belini pençeleyerek. Aşk ve vaatler istemiyordum. Hayatıma devam etmek istiyordum. *Buna ihtiyacım vardı.* Liam güvenli seçimdi - akıllıca bir seçenek. Liam beni incitmezdi - onun yaptığı gibi değil.

Parmaklarım kotunun düğmesini buldu ve hızla fermuarını açtım. "Beni yatağa götür, Liam," diye fısıldadım, elimi boxer'ının içine soktum ve kaya gibi sert ereksiyonunu sıktım. "Şimdi."

Elbisem yatak odasının zemininde bir topun içindeydi.

İç çamaşırım da onunla birlikte bir kenara atılmıştı. Kalçası karnımın üzerinde duruyordu.

Başım yastığının üzerindeydi, davul gibi çarpıyordu.

Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum ve tek istediğim bu daireden çıkmak, duşa girmek ve cildimi kese yapmaktı.

Dün gece mükemmel olmalıydı ama değildi çünkü Liam içimdeyken tek düşündüğüm *Noah'ın* nasıl olması gerektiği idi.

Hiçbir nedenim olmamasına rağmen kendimi kirli hissediyordum. Burada, gerçekten düzgün bir adamla yataktaydım ve tek hissettiğim iğrenme ve suçluluktı.

Yavaşça altından çıktım, yataktan yuvarlandım ve yatak odasının kapısına doğru parmak uçlarımla ilerledim.

"Günaydın, bebeğim."

Liam'ın sesi kulaklarımı doldurdu ve midemdeki safranın çalkalanmasına ve dökülme tehdidine neden oldu.

Elbisemin içine girip onu yukarı çekerken "Merhaba," diyebildim. Utanç. Yerde külotumu ararken bu duyguyu iliklerime kadar hissediyordum. Dün gece sütyen giymemiştim - çünkü kabul edelim, dayanacak pek bir şeyim yoktu - bu yüzden en azından o özel iç çamaşırını kayıp listesinden çıkarabilirdim.

"Nereye gidiyorsun?" Kayıp külotu nihayet bulup yatak odasının kapısını açtığımda Liam sordu.

"Ev," diye mırıldandım, iç çamaşırlarımı giyebilmek için kapı çerçevesini dengemi sağlamak için kullandım. "Seninle... sonra konuşuruz, tamam mı?"

Cevabını beklemedim. Bunun yerine odadan hızla çıktım ve bu sırada atılmış topuklu ayakkabılarımdan birini düşürdüm.

Tabii ki Liam salonun perdelerini çekmişti, bu da kaçışımı daha da zorlaştırıyordu. Bir topuğumun üzerinde kayarak, diğerini bulmak için yerde el yordamıyla dolaştım. Yanımda çantam var mıydı? Hatırlayamadım...

"Al." Liam bana diğer ayakkabımı uzatarak duvara doğru yürüdü ve ışığı yaktı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, yüzüm kızarmıştı.

"Teagan, sorun nedir?" Elleri kalçalarında ve yüzünde incinmiş bir ifadeyle duruyordu. "Dün geceyi en az benim kadar istediğini sanıyordum."

"Yaptım," diye ağzımdan kaçırdım, daire kapısına doğru ilerlerken. "Dün gece. Ama şimdi... Sadece..."

"Sen bilmiyor musun?" diye sordu.

"Bak, üzgünüm Liam," dedim şakaklarımı ovuşturarak. "Ama bunu yapamam."

"Ne yapacağım?" diye karşılık verdi. "Benimle olmak mı?"

Kendimi dışarı bırakmadan önce sessizce "Herhangi biriyle birlikte olabilirsin," diye onayladım.

Chapter 20

Noah

TEAGAN bu gece ev hapsinden kaçmayı başardı ve ben ellerimi ondan uzak tutamadım. Park edeli daha on dakika olmuştu ve şimdiden onu arabamın arka koltuğunda çırılçıplak ve açık bir şekilde oturtmuştum.

"Noah, beni yalnız bırakma..." Teagan sırtımı tırmalarken fısıldadı. "Lütfen, bazen huysuz bir sürtük olduğumu ve seni delirttiğimi biliyorum, ama senin için her şeyi ortaya koyuyorum... gitmeme izin verme..."

"Asla," diye söz verdim, onu içine iterken. Amcığı beni içine çekti, sikimi bir mengene gibi çekti ve ben yüksek sesle inledim. Tanrım, o kadar dardı ki, içine girme isteğimi zor kontrol ediyordum. Ama nazik olmalıydım. O tamamen benimdi. Taze, yeni ve hassas. Ona iyi bakmam gerekiyordu.

"Söyle," diye mırıldandı, kalçalarını yukarı doğru yuvarladı, itiş için benimle buluştu. "Beni sevdiğini söyle."

"Sana aşışım Thorn," diye fısıldadım dudaklarını dudaklarımla buluşturmadan önce...

Gecenin bir yarısı bacaklarımla arasında bir türlü dinmek bilmeyen bir zonklamayla uyandım. Sesi, gözlerimi açtıktan uzun süre sonra bile peşimi bırakmadı - on sekiz yaşındayken ne kadar iyi olduğumu sürekli hatırlattı.

Otel odamdaki yatağında yatan sarışına "Artık gidebilirsin," dedim.
Elbise parçasını yerden alıp ona attıktan s o n r a duş almak için banyoya girdim.

Vücudumdaki kirli hissi temizlemem gerekiyordu.
Sarışın bir an için ihtiyaçlarımı gidermişti ama şimdi yeniden ağrımaya başlamıştı. Ondan gelecek hiçbir seks beni tatmin etmeyecekti.

Hiç olmadı.
Bu kadınları kaç kez sikersem sikeyim ya da kaç farklı pozisyonda yaparsam yapayım bir türlü tatmin olamıyordum.
Kırılmıştım.

"SENİN NEYİN VAR, MESSINA?" Lucky talep etti
onu bir saat içinde üçüncü kez kıcının üstüne yatırdığımda.

"Hiçbir şey," diye homurdandım. Bir elimi uzatarak ringden çıkmadan önce ayağa kalkmasına yardım ettim.

"İş için ne kadar minnettar olsam da, bu işe kaydolduğumda senin kişisel kum torban olmayı beklemiyordum," diye ekledi ve beni spor salonunun en ucundaki banka kadar takip etti. "Lanet olsun."

Lucky benden birkaç ay sonra hapisten çıkmıştı ve ben de onu hemen ekibime katmıştım. Adam için uygun bir pozisyonum yoktu ama iş aramak için sokaklarda dolaşmasına, hiçbir şey bulamamasına ve yanlış insanlarla düşüp kalkmasına izin veremezdim. Ayrıca, sahip olduğum en yakın aile üyesiydi.

Derin bir yudum su içmeden önce homurdanarak "Özür dilerim," dedim. "Genelde bu kadar... huysuz değilimdir."

"Beş yıl boyunca seninle aynı hücreyi paylaştığımı unuttun mu?" diye güldü. "Kimi kandırmaya çalışıyorsun, dostum?"

"Noah!"

Adımın söylenmesiyle arkamı döndüm. Tommy Moyet spor salonuna girdiğinde yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "N'aber, T?" Tommy benim en iyi adamımdı. Fizyoterapist olarak eğitim almıştı ama MFA'ya kaydolur kaydolmaz onu kapmıştı. O zamandan beri, çalışırken ne zaman sıçacağımı neredeyse o ayarlıyordu. Ekibimde olduğu için şanslıydım. Hatta onun sayesinde bir takımım vardı, çünkü bana inanmıştı.

"Davy Bishop ile İrlanda'da St. Patrick Günü mü?" diye sordu bize ulaştığında.

"Bunun büyük bir düşüş olduğunu düşünecektir," diye araya girdi Lucky saf bir tiksinti tonuyla. "Bishop orta sıklette. Noah ise ağır sıklet unvanı için bir numaralı rakip."

Tommy sırtarak, "Artık değil," diye ekledi ve dikkatini bana çevirdi. "Bishop geliyor," dedi bana. "Ve bu konuda büyük bir sıçrama yapıyor - senden önce bir unvan atışını hak ettiğini söylüyor. Bu adam hep konuşuyor. Saçmalıklarla dolu." Tommy sırttı. "O serseriye kendi sahasında haddini bildirmeye ne dersin?"

"Ben varım," diye cevap verdim hemen. "Bishop'a yeri ve zamanı söyle, orada olacağım."

"Vay canına, Noah," dedi Lucky. "Bundan emin misin?" Lucky başını sallayarak bir dizi küfür savurdu. "Daha on hafta var, dostum."

"Tamamdır, Lucky," dedim ona. Tommy'ye dönerek bir kez başımı salladım ve eğitime devam etmeden önce, "Bunu gerçekleştir, T," dedim.

Tommy yeri söylediği anda ikna oldum.

Irlanda.

Chapter 21

Teagan

Günümüz

"YİNE YAPTIN," diye ilan ettim, bir elimde bir yığın kâğıt, diğer elimde sarı bir fosforlu kalemle Hope'un yatak odasının kapısında dururken.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Hope, dizüstü bilgisayarının klavyesine öfkeyle dokunmaya devam ederken dışlerinin arasından yalan söyleyerek.

Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu ve bana cevap verene kadar bu kapıdan ayrılmayacağımı da biliyordu.

Yüzünün yan tarafına dik dik baktığım bir dakikadan sonra Hope yüksek sesle ofladı, ellerini kucağına koydu ve sandalyesinde arkasına yaslanarak isteksizce tüm dikkatini bana verdi.

"On bölüm okudum Hope," diye açıkladım sakince, ona yaptığım büyük iyiliği vurgulamak için elimdeki kâğıtları sallayarak. "Ve her birinde kahramanın adını değiştirmek zorunda kaldım." Sadece bu sabah belgede elli sekiz isim değişikliği yapmıştım ve yemin ederim, *Jordan ismini* bir kez daha *Chad* olarak değiştirmek zorunda kalırsam onu kaybedecektim.

Cevap vermeyince, tepki almak için sert sevgi kullanmaya karar verdim.

"Umut," diye başladım. "*Yedi* yıl oldu - neredeyse on yıl - ve sen hâlâ kafana güvercin pislemiş gibi ortalıkta dolanıyorsun."

"Tek kelime Teegs," diye karşılık verdi Hope soğukkanlılıkla, sandalyesinde bir o yana bir bu yana sallanarak. "*Noah*."

Ouch...

"Benim yanımda onun adını söylememişsin gibi davranacağım," dedim titrek bir sesle ve elimdeki kâğıt yığınıyla kalemi masasına vurdum. Hope'un yorumu beni derinden yaraladı ve sesimin düzgün ve sakin çıkacağına yeniden güvenebilmek için birkaç dakika düşünmem gerekti. "Annen yine aradı," dedim ona. "Postadan olağandışı bir şey alıp almadığını öğrenmek istiyor."

"Hayır," diye mırıldandı Hope, sakladığını bildiğim davetiye klavyesinin altına iterek. "Yeni bir şey yok."

Arkadaşıma gözlerimi devirdim. Tam bir yalancıydı. "Hope, annenle babanın yarın akşamki yıldönümü partisinden haberim var," dedim arkam dönüp koridora çıkmadan önce. "Ben de davetliyim." Coloradan topraklarına adım atmamın imkânı yoktu ama Lee'nin teklifini yine de takdir ettim.

Yine de Hope'un gitmesi gerekiyordu. Ailesiyle köprüler kurmaya başlaması gerekiyordu. Bir aşamada memleketiyle yüzleşmezse hayatına asla devam edemeyecekti. Bunu bir an önce yapması gerektiğini düşündüm.

Kapıda durup daha nazik bir taktik denemeye karar verdim. "Lee onun için hâlâ acı çektiğini biliyor. Sana yardım etmek istiyor Hope. Belki de onunla nasıl hissettiğin hakkında konuşmalısın. Kadını geri ara."

"Hâlâ onu düşünmemem gerektiğini düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadığını duydum Hope'un, "Düşünmemem gerektiğini biliyorum ama bir türlü geçmiyor Teegs. Sürekli aklımda ve bundan nefret ediyorum."

"Burada din değiştirenlere vaaz veriyorsun Hope," dedim iç çekerek. "Sadece benim yaptığımı yap ve kendine yanlış bir şey yapmadığını hatırlat. Jordan, tıpkı adını vermeyeceğim kişi gibi, bir erkek - ve

Bu yüzden aptal, iğrenç, düşüncesiz bir piç." Omuz silkerek ekledim, "Sana söylüyorum Hope, hepsi aynı..." Saati me bir göz attığımda sesim kesildi. On buçuk. *Kahretsin.* "İşe geç kaldım," diye mırıldandım. "Eve döndüğümde erkeklerle sevişme seansını bitiririz, tamam mı?"

Kalmak ve arkadaşımın krizini atlatmasına yardımcı olmak istiyordum ama iflas *etmemeyi* biraz daha fazla istiyordum. Aziz Patrick Gününde açılması Liam'ın spor salonunu kurtarmak için son girişimiydi. Şahsen ben bunun anlamsız olduğunu düşünüyordum. Herkes dışarıda geçit törenini izliyor ve eğleniyor olacaktı ama ben itiraz *e t m e y e z a h m e t e t m e d i m* . Bu haliyle köpek kulübesindeydim.

Kanepeden çantamı aldım, anahtarımı sutyenimin içine yerleştirdim ve spor salonuna doğru koşmaya *b a ş l a d ı m* .

Ofisin kapısını açıp içeri girdiğimde ve çantamı kapının arkasındaki bankın üzerine bıraktığımda "SABAH," dedim.

"Geç kaldın," diye cevap verdi Liam, eski ahşap masamızın üzerine yaydığı evraklardan başını kaldırmadan.

"Um...burada kimse yok mu?" Elimle etrafı işaret ederek karşılık verdim. "Sakin ol. Artık buradayım."

"Biliyor musun, bazen neden benimle bu ortaklığa girdiğini merak ediyorum," dedi sert bir tonda, "zamanında gelme zahmetine bile katlanamıyorken."

İnleme isteğime direnerek oturduğu yere doğru yürüdüm ve kalçamı masaya yasladım. "Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan birisin," dedim elimi koluna koyarken dürüstçe. "Eskiden olduğumuz gibi olmamızı istiyorum." Konuşurken yüzümün kızardığını hissedebiliyordum, "Eskiden olduğumuz gibi... bilirsin işte."

"Seks mi yaptınız?" Sandalyesinde arkasına yaslanan Liam başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Seks yapmadan önce, Teagan."

"Evet." Derin derin yutkunarak başımı salladım ve kendimi onunla göz teması kurmaya zorladım. "Seks yapmadan önce." Liam'la bir ömür boyu süren arkadaşlığımızı mahvettiğim gerçeğinden nefret ediyordum. Onu terk ettiğimde duygularını incittiğimi biliyordum ve şimdi de incittiğimi biliyordum; ama suçluluk duysam da duymasam da bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu, çünkü Liam'a benden istediği şeyi, yani kalbimi veremiyordum.

Artık orada değildi.

Onüçüncü Sokak'ta bırakmıştım.

Liam suçlu yüzümü incelerken sessizdi. Sonunda, başka bir şey söylemeyeceğini düşündüğümde, sandalyesini geriye itti ve hızla ayağa kalktı. "O gece kafamın içine ettin Teegs," dedi inleyerek küçük ofisimizi adımlamaya başlarken. "Bana olduğundan daha fazla bir şeymiş gibi hissettirdin." Arkasını dönerek bana doğru yürüdü. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet," diye mırıldandı. "Sana karşı bir şeyler hissettiğimi biliyorsun ve o gece beni kullandın."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, bir kova dolusu utanç hissederek. "Öyle demek istememiştim. için."

"Ben oyuncak değilim," demeye devam etti, özrümü görmezden gelerek.

"Sen

Beni dışarı çıkarın ve bir süre benimle oynayın ve işiniz bittiğinde beni kutuya geri atın."

"Yaptığım şey bu değil." Liam'ın söylediklerini reddederek başımı salladım. "Biz arkadaşız."

"Randevuya çıkan *arkadaşlar*," diye savundu. "Başka insanlarla görüşmeyen *arkadaşlar*." Başını salladı ve iç çekti. "Seninle vakit geçiren tek

erkek benim.

zaman."

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim. "Sean'la takılıyorum."

"Sean eşcinsel," diye karşı çıktı Liam hızla. "Sakın bu işten sıyrılmaya çalışma bile -"

Ciarán Crowley kurt gibi gülümseyerek, "Küçük ev eğlencenizi böldüğüm için özür dilerim, millet," dedi. "Ama koşu bantlarının üzerindeki televizyonları açabilir misiniz?"

Ciarán'dan ve gezinen ellerinden ne kadar nefret etsem de, bana bu korkunç konuşmadan bir çıkış yolu verdiği için onu öpebilirdim.

"Elbette," dedim parlak bir sesle, Liam'ın etrafından dolaşıp kaçmaya başladım. "Ben hallederim."

Ciarán, koşu bandının üzerindeki düz ekran televizyonu açıp kurduğumda, "Ee, güzelim," diye mırıldandı. "Bu gece için bir planın var mı?" diye sordu, ısınmadan önce makinede tam hıza ulaşarak.

"Bir tane bile yok," diye cevap verdim, ulaşamayacağı bir yere çekilerek. "Kitabımla güzel ve sessiz bir gece geçireceğim." Zoraki bir gülümsemeyle, "Başka bir şey istersen haber ver," dedim ve uzaklaştım.

"Bir oral seks harika olurdu," diye kıkırdadı nefesinin altından ve ben donakaldım.

Arkamı dönerek koşu bandına doğru yürüdüm ve elimi acil durum düğmesine bastırdım. Koşu bandı tamamen durdu ve Ciarán'ın kendi ayağına takılıp garip bir şekilde banda düşmesine neden oldu.

"Bunu ne diye yaptın lan?" diye hırladı, yüzü kıpkırmızıydı, yan korkulukların yardımıyla kendini yukarı çekerken.

"Üye olduğun için bu seferlik söylediklerini görmezden geleceğim," diyerek parmağımla yüzünü işaret ettim. "Ama bir daha kendi salonumda bana cinsel tacizde bulunursan seni keserim."

"Ne yaptığına bak, seni aptal sürtüğ," diye kükreyerek ayak bileğini işaret etti. "Pazar günü maçım var."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak gözlerimi devirdim ve sııttım. "Ve bu benim için önemli çünkü?"

"Burada neler oluyor?" Liam'ın yanıma gelmeden saniyeler önce talepte bulunduğunu duydum. "Teagan?" diye sordu bana bakarak. "Ne oldu?"

"Sana ne olduğunu söyleyeyim. O lanet psikopat bana eyalet finaline mal oldu." Ciarán hırladı. Koşu bandından topallayarak indi, ağırlığını ayak bileğinde denedi ve irkildi. "Ben yokum Liam. Üzgünüm dostum ama bizi gerçekten isteyen bir yerde antrenman yapmayı tercih ederim."

"Güzel," diye karşılık verdim.

"Kapa çeneni Teagan," diye tısladı Liam, dirseğiyle yan tarafımı dürttü.

Ellerini havaya kaldırarak Ciarán'a döndü ve durumu yatıştırmaya çalıştı. "Bunun sadece büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim," diye yatıştırdı. "Teagan zarar vermek istemedi."

"Evet, yaptım," diyerek Liam'ın homurdanmasına neden oldum. Çenemi kapatmam gerektiğini biliyordum ama geri adım atamazdım. Bu benim doğamda yoktu. Ciarán beni alt etmek istiyorsa, hiçbir şey saklamayacaktım.

Ciarán'ın yüzü mosmor oldu. "Tanrı şahidim olsun Liam, neden onunla bu kadar vakit harcıyorsun anlamıyorum." diye kükredi. Bana doğru topallayarak yüzüme doğru eğildi ve tükürdü, "Adam gidip kendine gerçek bir kadın bulmalı. Karton amcıklı bir buz kraliçesi değil."

Tüm nezaketimi ve zarafetimi kaybederek, "Bunu söylersin," diye çıkıştım. "Bir kadının vücudundan aldığı tek nem, onu gözyaşlarına boğduğun zamanlardı."

"İşin bitti," diye kükredi. "İşim bittiğinde yirmi mil yarıçapındaki bir alanda kimse buraya dokunamayacak."

Liam, salondan çıkmakta olan Ciarán'ın peşinden gitmeden önce, "Çok teşekkürler Teagan," diye mırıldandı.

Liam sonunda geri döndüğünde elim ve dizlerimin üzerinde koşu bandını siliyordum - daha çok o sapığın dokunuşundan dezenfekte ediyordum -. Yüzündeki kızgın ifade Ciarán'la olan ilişkimin nasıl gittiğine dair bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

İyi değil.

Bana ulaştığında "Kendinle gurur duyuyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye karşılık verdim, ayağa kalkarak. "Ama senden tamamen iğreniyorum."

Cevabım Liam'ı hazırlıksız yakaladı ve kaşları şaşkınlıkla çatılırken söylemek üzere olduğu şey aklından uçup gitti.

"O adam aylardır bana eziyet ediyor," diye hatırlattım ona. "Ve sen hiçbir şey yapmadın. Bu yüzden meseleyi kendi ellerime aldığım için bana kızma."

"Onun işine ihtiyacımız var Teagan," dedi Liam, sanki bu her şeyi yoluna koyacakmış gibi her kelimeyi telaffuz ederek. "Spor salonu batıyor. Bunun nesini anlamıyorsun?"

"Yani işler kesat olduğu için dokunulmayı ve aşağılanmayı sorun etmem mi gerekiyor?"

Liam cevap vermeyince tamamen tiksintiyle başımı salladım.

"Neden seninle birlikte olmayı düşünmediğimi bilmek ister misin? Çünkü bana karşı gerçek hislerin olsaydı, o adamların benimle konuşmasına - ve benim hakkımda konuşmasına - izin vermezdin." Temizlik bezimi yere atarak ona sırtımı döndüm ve eşyalarımı almak için ofise yöneldim.

"Şaka yapıyorum," diye seslendi Liam, beni ofise kadar takip ederek.

"Bu *cinsel taciz*," diye düzelttim, telefonumu ve evimin anahtarlarını çantama tıktırırken. "Ve eğer Noah burada olsaydı..." Hemen sözümü kestim. "Unut gitsin."

"Hayır. Lütfen devam edin," dedi Liam, belli ki incinmişti. "Hapishane kuşuna dönüşen meşhur eski sevgilinin ne yapacağını söyle bana. Hâlâ hapiste mi?" diye alay etti. "Yine kaç yıl ceza aldı?"

"İyi," diye tersledim, öfkeyle. "Noah burada olsaydı, o pisliğin kafasını koparırdı." Kollarımı çantamın askılarına sokarak sırtıma çektim. "Bunu yanlarına bırakmazdı ve kendimi savunduğum için hatalıymışım gibi hissettirmezdi."

"Sonunda," diye alay etti Liam, kenara çekilip geçmeme izin verecek kadar sağduyulu davranarak. "İşe koyuluyoruz. Senin kıymetli Noah'ın."

"Oraya gitme Liam." Spor salonunda yürürken titrek bir sesle onu uyardım, ona sırrımı açtığım için pişmanlık duyuyordum. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

Liam, Noah adında eski bir erkek arkadaşım olduğunu biliyordu, ancak fark etmediği şey, bu akşamın ilerleyen saatlerinde söz konusu eski erkek arkadaşını iş başında görmek için biletleri olduğuydu. Eğer bilseydi, sanırım Liam çok farklı bir bakış açısına sahip olurdu.

"Her şeyin onunla ilgisi var," diye karşılık verdi Liam hararetle. "Devam et ve inkâr et, Teagan. Benden uzak durmanın sebebinin o olmadığını söyle bana."

İki nedenden dolayı Liam'a cevap vermeden salondan ayrıldım.

İlk neden, cevabımı hak etmemiş olmasıydı - tam bir aptal gibi davranmıştı.

İkinci neden ise yalan söylemek istemememdi.

Noah

"NASILSIN DOSTUM?" Antrenörümün yanımdaki kabine inmeden saniyeler önce sorduğunu duydum. Küçük, tatlı bir esmeri kucağına alan Quincy, bira şişesini kaldırıp benimkine vurmadan önce kızın boynuna bir öpücük kondurdu. "Parmak eklemlerin nasıl?"

Biramdan bir yudum almadan önce ona "Hâlâ çalışıyorum, Q," dedim. Bok gibi ağrıyordum ama hâlâ içimde dolaşan adrenalin ağrıyı uyuşturuyordu.

Quincy bu gece kutlama yapıyordu. Kucağındaki esmer kız ve Krash barın özel odasında tıkış tıkış oturan diğer kırk kadar insan da öyle.

Başardım. Sonunda. On sekiz aylık kan, ter ve gözyaşından sonra burada olmayı hak ettiğimi tüm şüphecilere kanıtlamıştım. Unvanımı *hak* etmiştim.

Bu gece Davy Bishop'ı ikinci rauntta gömdüm, süpermenle kışını yere serdim. Zavallı herif yere düştüğü anda bayılmıştı. Onu ilk rauntta indirebilirdim ama kendi sahasında olduğu için ona biraz daha zaman tanıdım.

Mekan alıştığımdan çok daha küçüktü ama zaferin tadı diğerleriyle aynıydı. *Daha fazlasının* tadı. O unvana açtım. Benim için çok şey ifade ediyordu. Bir şeyi kanıtlamak istiyordum.

Kendime ve benden şüphe eden her orospu çocuğuna.

"Kokladın mı şampiyon?" Quincy kıkırdadı, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Bu, adamım, başarının kokusu - özgürlüğün."

Şampiyon, Quincy beni aradı.

Henüz değil, ama olacağım...

Yirmi beş yaşımdaydım ve yetişkin hayatımın büyük bir bölümünü parmaklıklar ardında, bir yalancının hatalarının bedelini ödeyerek geçirmiştım. Beni parmaklıklar ardına attıran aynı oyunun şimdi zirvesinde olmamdaki ironi gözümde kaçmadı.

Ama özgürlük hissine tekrar alışıp alışamayacağımdan emin değildim. Serbest bırakılmamın üzerinden on sekiz ay geçmişti ve o zamandan beri geçen her gün bana hâlâ ödünç alınmış bir zamanda yaşıyormuşum gibi geliyordu.

Yine de düşüncelerimi dile getirmedim. Bunun yerine ayağa kalktım, boğazıma bir kadeh daha attım ve daha sert bir şeyler içmek için bara doğru yöneldim.

Barın en ucunda siyah saçlı bir kadın dikkatimi çekti ve onun kim olduğunu anladığımda dünyam başıma yıkıldı...

"Umut?" Eski arkadaşıma, yani *yeğenime* ulaşmak için sarhoş bir çifti iterek geçerken seslendim.

Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyordu.

"Umut? O burada mı - Teagan seninle mi?"

"Ondan uzak dur, Noah," diye uyardı Hope beni aceleyle odadan çıkmadan önce.

Bar.

Cehennem gibi ondan uzak duruyordum. Kabul etmemin tek nedeni Bishop'ın ilk baştaki zorluğu onu görme ihtimaliydi. Beni terk ettiğinden beri her lanet gün kan kaybediyormuşum gibi hissediyordum. O benim Thorn'umdu.

Ve onu geri alıyordum.

Chapter 22

Teagan

Sonunda günü kasabada geçirdim, geçit törenini izledim ve Çinlilerden bir paket servis alıp eve dönmeden önce vitrinlere baktım. Saat yediyi biraz geçe dairemize döndüğümde Hope çoktan dışarı çıkmıştı.

Duş alıp pijamalarımı giydikten sonra büyük bir kadeh şarapla kanepeye yerleştim ve televizyonu açmamak için kendimi zorladım. Başka bir dövüşünü daha izleyemezdim, çünkü kazandığında - ki *kazanacaktı* - başka bir beyinsiz hayran kızını hırpalamasını görmeye dayanamazdım. Bu yüzden çikolata ve şarap stoklayarak Hope'un el yazmasını okumaya karar verdim.

... *"Senin için ne ifade ediyorum?"* Kelimeleri asla küçümsemeyen biri olarak ağızımdan kaçırdım. Yanaklarım kızardı, yandıklarını hissedebiliyordum ama gözlerimi yüzünden ayırmadım.

"Her şey," diye mırıldandı Jordan, gözlerini çizdiği kağıttan hiç ayırmadan. Ben ona bakarken parmakları kâğıt üzerinde o kadar hızlı, o kadar ustaca hareket ediyordu ki, onu içime çekiyordum.

İyi görünüyordu, üzerinde oturduğu ikiz yatağım için fazla iyiydi - dokunmamak için fazla iyiydi ve ona dokunmak için kaşınıyordum.

Saçları dağınıktı, seksi buklelerden oluşuyordu ve tüm vücudu fazlasıyla cazip görünüyordu.

Tanrım, hormonlar beni resmen bulmuştu. Bu yaz tatilinin sadece üçüncü günüydü. ~~Jordan ve benim~~ birlikte en az bir ayımız daha vardı. Bununla nasıl başa çıkacaktım?

"Her şey." Kelimeyi test ettim ve bunun harika bir cevap olduğuna karar verdim. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Elbette," diye ekledi ~~Jordan~~—kıkırdayarak. "Sen benim küçük anahtarlığımsın..."

"Bu gerçekten çok iyi," diye mırıldandım kendi kendime, birkaç saatlik dalgın okuma süresi geçtikten sonra. Mutfaktan bir şişe şarap daha getirerek kendime büyük bir bardak daha doldurdum ve süper rahat kanepemizdeki pelüş minderlere uzanıp en iyi arkadaşımın son başyapıtını yalayıp yutmaya başladım.

... "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Nefesimi tutarak, cevabından korkarak, yalan söylemesini ve iyi olduğunu söylemesini umarak sordum çünkü gözlerindeki o bakış beni dehşete düşürüyordu. Acı çekiyordu. Bunu ellerinin titremesinden hissedebiliyor, gözlerinde görebiliyordum. Bir şeyler ters gidiyordu.

"~~Jordan~~," diye fısıldadım cevap vermeyince.

Bana bakmadı.

Onun yerine aşağı doğru baktı. Tanrım, bu konuşmanın kötü biteceğini biliyordum ve Ash'in yerinde olsaydım, aklını sorunlarından uzaklaştırmak için bir dizi farklı numara bilirdim ama ona dokunmama izin vermedi.

Tanrı biliyor ya, denemiştim.

"Hope, ben..." diye sözünü kesti ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sadece benimle otur," dedi boğuk bir sesle.

Bana yaklaşarak başını eğdi, dizini benimkine dayadı ve şiddetle ürperdi. "Tek yapabildiğim bu," diye itiraf etti ~~Jordan~~. "Lütfen bana nedenini sorma."

Kollarımı ona dolamamak için kendimi zorlayarak, "Dolamayacağım," dedim.

Hiç sormadım ve hiç dokunmadım. Dokunursam çıldırırdı ve benim ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Onun kokusunu duyularımda hissetmeye, dizlerinin ağırlığını üzerimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Cevaplara ihtiyacım vardı.

Lanet olsun.

"Seni seviyorum ~~Jordan~~," diye fısıldadım, Tanrı'dan ve gökyüzündeki tüm meleklerden, yıldızlardan ve her ne haltsa ondan bana açılmasını diledim. Bugün bana dertlerini anlatacağı gün olacaktı.

"Senin için asla doğru adam olamayacağım Hope," diye mırıldandı, başını çevirip bana baktı. Yeşil gözleri içime işledi, beni yaktı. "Bunu yakında anlayacaksın, ama şimdi gitmeme izin verirsen çok daha kolay olur. Baban benim hakkımda haklı...."

...Anlayacağınız üzere daha önce de aşık oldum, ama bu ilk türdendi. Zamanla hafifçe parıldayan ama asla tamamen sönmeyen ya da kalbinizden silinmeyen tatlı, masum ve asla bitmeyecek türden bir aşk.

Bu gerçekten de özel bir aşk türüdür ve bazen en uzun süren aşktır - yaşlandığınızda, saçlarınız ağardığında ve son nefesinizi yorgun ciğerlerinize çektiğinizde hatırladığınız aşk. Eğer tek bir dileğim olsaydı, o da onun olmak olurdu... onun tek aşkı... diğerlerinden daha parlak ve daha sert yanan aşk... içine gömüldüğü kalbin ömrü boyunca süren aşk...

Dairemizin kapısı vurulmaya başladığında saat sabahın biri olmuştu.

Gürültülü takırtı beni irkiltti ve koltuktan fırladım. Elimde tuttuğum el yazması yere saçıldı ve ben inledim.

Sayfaları numaralandırmamıştım.

Yüksek sesle vurma sesi devam etti.

"Bekle," diye bağırdım kapıya doğru ilerlerken. Hope son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu - gece dışarı çıkıyor ve anahtarlarını unutuyordu.

Genelde aldırmazdım çünkü ya onunla ya da erkeklerle dışarı çıkıyordum ama bu gece kendimi kulübe gidecek kadar iyi hissetmiyordum.

"Hope, yemin ederim anahtarını kanlı boynuna bağlayacağım..." Kapıyı içeriye doğru açıp oda arkadaşımın iri gözlü, dehşete düşmüş yüz ifadesini yakaladığım anda sesim kesildi.

"Neyin var?" Kollarıma atılmadan saniyeler önce fısıldadım.

"O burada Teagan," diye boğuldu, beni öyle sıkıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. "Cork'ta... Onu gördüm - kulüpte," diye mırıldandı. "O burada."

"Kim?" Ona sıkıca sarılarak sordum. "Kim var burada, Hope?"

"Noah," diye tısladı ve yer ayaklarımın altından kayıp gitti. On yedi yaşımıdayken hissettiğim tüm duygular tüm gücüyle geri geldi, Kalbimi boğuyor ve rahat nefes alma yeteneğimi sabote ediyordu. "Aman Tanrım," diye boğulmayı başardım.

"Sen benim dikenimsin, beni terk edersen kan kaybından ölürüm..." "Ne olursa olsun, içim sana ait..."

"Ya seninle kavga ederim ya da seninle sevişirim. Orta yol yok, Teagan - aramızda değil..."

Boğazım düğümlendi.

Yıllarca zihnimin en karanlık köşelerine ittiğim tüm duyguları ve anıları yeniden su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Noah Messina, kalbimi çalan adam, onu gözlerimin önünde paramparça eden adam...

"Beni gördü," diye feryat etti Hope. "Teagan, burada olduğunu biliyor."

"Ne?" Sesim küçük ve korkmuştu. Gözlerimin yüzümde şiştiğini hissedebiliyordum. "Ne dedin sen?"

İkimizi de dairenin içine iten Hope, arkasını dönüp daire kapısını çarparak kilitledi. Sırtını tahtaya dayayarak rahat bir nefes aldı. "İşte," diye yarı mırıldandı, yarı hıçkırdı. "Bu o koca dangalağı dışarıda tutar."

"Sürgü mü?" Başımı sallayarak saçlarımı taradım ve çılgınca etrafıma bakındım. "Gerçekten de lanet bir sürgünün onu dışarıda tutacağını mı düşünüyorsun?"

"Hope!"

Çarpma sesi kulak zarıma girmeden saniyeler önce oda arkadaşımın adının kükrendiğini duydum.

"Yüzleş onunla, Teegs," diye mırıldandı Hope. "Şu işi bir an önce hallet."

"Senin Jordan'la karşılaştığın gibi mi?" Vücudumla kapıya barikat kurmasına yardım etmek için acele etmeden önce hararetle karşılık verdim. "Hmm?"

"Hope, orada olduğunu biliyorum. Aç şu lanet kapıyı, yoksa tekmeleyip açacağım."

Tanrım, ortadan kaybolmam gerekiyordu.

Yaşarken nefes alan kâbusum kapıma dayanmıştı ve tüm zamanlar boyunca yaratılmış en iyi saklanma yerini bulmam gerekiyordu.

Tanrım, neden Harry Potter gibi sihirli güçlerle ya da görünmezlik peleriniyle doğmadım ki? Evet, karşısında Voldermort vardı ama Voldermort'un Noah Messina'ya karşı koyamayacağından emindim.

"Git buradan, koca götlü," diye bağırdı Hope, tökezleyerek kapıdan uzaklaşırken.

"Saklan," diye bağırdı ve ben de aynen öyle yaptım.

Küçük dairemizde kafası kopmuş bir tavuk gibi koşarken, tam dairemizin kapısı menteşelerinden kırıldığı sırada kanepenin arkasına daldım.

"Amcanla böyle mi konuşuyorsun?"

Acı, heyecan ve beklenti, sadık müridinin bekleyen damarına enjekte edilen bir eroin iğnesi gibi içime doldu. Üzerimde *o kadar büyük bir* etkisi vardı.

Kendimi toparlayarak yavaşça ayağa kalktım. Sakinleştirici bir nefes aldım ve gözlerimi aldatan piç kurusuna kilitlenmeden önce sehpanın yanında baygın yatan oda arkadaşına hızlıca bir göz attım.

Kuzguni siyah saçları karmakarışık ve dağınık bir halde dairemin kapısında duran Noah, nefesimi ciğerlerimden söküp aldı. Bir elini gür siyah saçlarının arasında gezdirirken koyu kahverengi gözleri tamamen yüzüme odaklanmıştı.

Solmuş kot pantolon, kırmızı ve siyah ekose gömlek, düğmeleri açık ve sade beyaz bir eş kazağı ile ağzımın kuruduğunu hissettim. Noah buradaydı, hayatıma geri dönmüştü ve ben bir anda enkaza dönmüştüm. Onu görünce tüm vücudum titredi.

Yüzeyin altına ittiğim duygular sel olup aktı, etimi yaktı ve beni ona doğru itti. Yaklaşmam *gerekliyordu*, gözlerinin kahverengisi beni çağırıyordu ama yine de olabildiğince hızlı ve uzağa kaçmam gerekliyordu. Güçsüzdüm - kesinlikle güçsüzdüm - tıpkı on yedi yaşındayken olduğum gibi.

Noah ağır bir iç çekmeden önce başını bana doğru eğdi.

"Thorn," diye derin, çakıllı sesiyle onayladı; gözleri, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir yoğunlukla benimkilere kilitlenmişti. Bana eski evcil hayvan ismiyle seslendi ve ben kendimi doğrudan karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken kalbim pervasızca çırpındı.

Lanet olsun ona!

"Bu ne cüret," diye fısıldadım. Bu durumla başa çıkmanın muhtemelen yarım düzine daha verimli yolu vardı, ama her zamanki gibi duygularım sağduyumu gölgeledi ve Noah ile her zamanki gibi başa çıktım.

Çılgına döndüm. Ve
sonra saldırdım.

Koltuğumuzun arkasından takla atarak kendimi kapımın önündeki koca piçin üzerine fırlattım. "Ne cüretle buraya gelirsin!"

Göğsüne ilk darbeyi indirdikten sonra Noah, "Beni dinle," diye homurdandı.

Yumruklarımı savurup ona tekrar tekrar vurmadan önce "Cehenneme git!" diye bağırdım.

"Ben de o yollardan geçtim tatlım," diye karşılık verdi. Ona saldırmamı engellemek için bileklerimi kavrayan Noah bizi döndürdü. "Ve bu hiç de hoş değil."

Mücadele etmeye devam ettim, kollarımı tekmeleyip savurdum, pençelerimi çıkardım ve dişlerimi göstererek yıllar önce beni paramparça eden adama zarar vermek için canice bir girişimde bulundum ve gururumu ya da kalbimi bir araya getiremediğim pek çok şekilde.

"Agggghhh." Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama olmuyordu. Öfke, şehvet, hiddet ve heyecan damarlarımda gümbürdüyordu.

Vücudum yüksek
alarmdaydı. Beynim
kontrolden çıkmıştı.

Artık sadece duygularımla hareket ediyordum ve omzuna kilitlenerek daha önce hiç yapmadığım kadar sert ısırdım.

O anda adamı parçalara ayırmak istedim. Bunu
dişlerimle yapmam gerekiyorsa, öyle olsun.

"Kahretsin, beni ısırmayı kes!"

"Piç kurusu," diye hırladım ve daha sert ısırđım.

Beni bir bez bebek gibi sallayan Noah, hızla geri çekilmeden önce beni omuzlarımdan duvara yapıştırdı - sanırım zarar görmemem için.

"Görüyorum ki hâlâ her zamanki gibi kaçıksın," diye homurdandı Noah beni duvara yaslarırken. "Ama endişelenme. Senin psikotik eğilimlerini hâlâ çok tahrik edici buluyorum."

"Seni sevdim," diye bağırdım. Sert ve çirkin bir şekilde ağlıyordum ve burnumdan su damladığına emindim ama kontrolümü kaybetmişim. Haklı çıkmak istiyordum. İntikam almak istiyordum. Lanet olası bir açıklama istiyordum. "Seni *sevdim*, Noah."

"Biliyorum," diye cevap verdi sert bir ses tonuyla, darbelerimden kaçarak. "Biliyorum, Thorn."

Böyle bir zayıflığı kabul ettiğim için kendime kızarak ona saldırdım. "Dairemden defol," diye bağırdım, göğsüm kabarmıştı. "Beni rahat bırak!"

"Beni dinleyene kadar olmaz," diye sakince cevap verdi Noah, vücudu benimkini sıkıştıırıyordu, varlığı kalbimi kırıyor, beni parçalıyordu.

Aramızdaki atmosfer öfke ve arzusun berbat bir karışımıyla bulanıklaşmıştı ve son yedi yıldır beni koruyan kalbimin içindeki soğukluk endişe verici bir hızla içten dışa doğru eriyordu.

"Bunu denemişim, hatırladın mı?" Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmadan önce acıma tutunarak çığlık attım. Noah beni kırmış ve bana ihanet etmişti ve bunu olabilecek en kötü şekilde yapmıştı - düşmanımla yatarak. Bekâretimi, kalbimi, güvenimi ve insanlığa olan inancımı da beraberinde götürmüştü. "Ve *sen* telefonu yüzüme kapattın. Şimdi de seni dinlememi mi istiyorsun? Hiç sanmıyorum!"

Daha önce varlığından bile haberdar olmadığım bir acı içimi kemiriyor, bana eziyet ediyordu ve o kızıl saçlı sürtüğün erkek arkadaşına binişinin görüntüsü, acı ve öfkenin zehirli karışımıyla beni neredeyse çıldırtıyordu. "Pislik herif."

Bok gibi göründüğümü biliyordum ama artık umursamıyordum. Geri dönüş noktasını geçmiştim.

O adam içimde bir şalteri indirmişti.

Şişkin kollarını göğsünde kavuşturan Noah bana dik dik baktı, yüzü birden ciddileşmişti. "O gece," sesi derin ve sertti, nefesi kısa ve hızlı geliyordu. "Hemen sonuca vardın. Görüldüğü gibi değildi... Gerçeği duymalısın, Thorn."

"Ön sıradan izlediğim şeyi duymama gerek yok, Noah." Her geçen dakika kendimi yirmi beş yaşında bir kadın gibi değil de şımarık bir ergen gibi hissederek dudak büktüm.

"Seninle konuşmak yok," diye hırladı. "Haksız olduğunda da haklısın ve asla geri adım atmıyorsun."

"Vay canına, Noah," diye tükürdüm, acı ve öfkeyle sayıklıyordum. "Sanki bir aynayla konuşuyor gibisin."

Ellerini havaya kaldıran Noah yüksek sesle tısladı. "Biliyor musun Teagan, senin gerçekten büyümüş olabileceğini düşünmekle aptallık etmişim. Ama hayır. Sen hâlâ eskiden tanıdığım bencil küçük veletsin."

"Siktir git!" Kollarımı belime dolayarak çenemi aşağıya doğru eğdim ve ona bir santim bile vermeyi reddederek banyoya doğru ilerledim. Nefes almak için biraz zamana ihtiyacım vardı ve o buradayken bunu yapamazdım. "Benden uzak dur," diye uyardım onu. "Ciddiyim, Noah. Banyodan çıktığımda hâlâ burada olmasan iyi edersin."

"Sakın bir daha benden uzaklaşayım deme," diye uyardığını duydum Noah'ın, peşimden gelen ağır ayak seslerinden saniyeler önce. "Seni sevdim Teagan," diye seslendi. "Ve bu gerçek bir aşktı." Geceliğimin arkasından tutarak beni geriye, kucağına doğru sürükledi. "Çok sert bir aşktı."

"Dudaklarını ona değdirdiğin anda beni sevme hakkını kaybettin," dedim düz bir tonda, kendimi ağzımdan nefes almaya zorlayarak.

inanılmaz kokusunu içime çekiyordum. Kalbinin kaya gibi sert göğsüne çarptığını hissedebiliyordum ve bu benim kendimi kontrol etmeme çok kötü şeyler yapıyordu.

"Bir düşün," dedi kulağıma. "Ben pek çok şeyim ama lanet olası bir dolandırıcı değilim."

"Sözlerini benim üzerimde harcama zahmetine girme çünkü yaşadığımız şey..." Titrek bir nefes aldım ve bedenimi zehirden arındırır gibi kelimeleri tükürdüm. "Sahip olduğumuz şey öldü ve gitti."

"Her şeyi bir kenara atan sensin," diye hırladı Noah, sabrı tükenmişti ve bana daha sıkı sarıldı. "Bu kadar inatçı olmayı bırak ve beni dinle."

"Hayır!" Kendimi kurtararak döndüm, bakışlarıyla yüzleştim ve gözlerimi kıstım. "O yüzden bana dokunma, bana bakma. Beni kabul etme." Kendimi kontrol edemiyordum. "İşimiz bitti," diye tısladım. "Biz hiç olmadık." İçimdeki öfke kabardı, bir yanardağ gibi patladı. "Biz hiç tanışmadık. Beni tanımıyorsun."

Kendimi toparlamam gerekiyordu ama ne zaman mantıklı bir şeyin kenarına tutunmaya çalışsam Noah ve Reese'in birlikte görüntüsü - terden sıırıslam olmuş çıplak bedenleri birbirine kaynaşmıştı - zihnimi ele geçiriyor ve alevler içinde kalacakmış gibi hissediyordum.

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım." Gözlerimi kapattım ve konuşmadan önce yavaş, sakinleştirici bir nefes aldım, "Hayır, onu geç, keşke o arabadan hiç çıkmasaydın. Çünkü sen, Noah Messina, şimdiye kadar başıma gelen en kötü şeysin."

Uzun bir sessizlik oldu ve gözlerimi açtığımda Noah gitmişti.

Ve ben kırık bir kalp ve pişmanlık dolu bir ruhla yalnızdım.

Yere çöktüm, uyuşmuş bir şekilde oturdum, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken ileri geri sallandım.

Neden öyle davrandığımı açıklayamıyordum, sadece Noah'nın benim içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkardığını düşünüyordum - tıpkı benim onda yaptığım gibi.

Neden böyle davranmak zorundaydım ki? Kahretsin, o adamın bana yaşattığı acıyı ve ihaneti asla unutamayacağımı biliyordum ama bunu hayatımın sonuna kadar yanımda taşımama gerek yoktu. Bu beni zehirliyordu ve kızgın olmaktan yorulmuştum.

Birbirimiz için zehirli olduğumuzu, cehennemde yaratılmış bir ilişki olduğumuzu bilmeme rağmen, küçük bir parçam onunla birlikte *olmak* istiyordu.

Daha da büyük bir kısmı ona *inanmak* istedi.

Ama en büyük parçam, dinlemeyi seçtiğim parçam, içimdeki acı sestir. Noah Messina'nın yedi yıl önce beni paramparça ettiği ve o adamla tekrar ringe çıkmanın duygusal bir intihar olacağı konusunda beni uyarıcı ses.

"KEŞKE SENİNLE HİÇ TANIŞMASAYDIM... Hayır, keşke o arabadan hiç çıkmasaydın. Çünkü sen, Noah Messina, şimdiye kadar başıma gelen en kötü şeydin..."

Lanet olsun, Teagan'ın yanında on lanet dakika geçirmiştik ve şimdiden benim yanmaya başlamıştı, kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve bir türlü yatmak bilmeyen bir sertlik vardı içimde.

Ondan uzaklaştım - uzaklaşmak *zorundaydım* - çünkü kalsaydım, bana attığı aynı zalim boku kusacaktım; benimki hariç

Teagan ve benim birbirimizden kopardığımız şeritler hiçbir şeyi düzeltmeyecekti.

Tanrım, ondan tek istediğim on saniyeliğine çenesini kapatıp konuşmama izin vermesiydi. Tek istediğim her şeyi ortaya dökmekti. Gerçeğimi duymasını sağlamak. On yıl boyunca saçma sapan bir yalana inandığını anlamasını sağlamak.

Sessiz bir kadınla daha iyi olacağımı biliyordum; hoş, yumuşak konuşan, anlayışlı bir kadın. Lanet olsun, yetişkin bir kadın bile işimi görürdü. Ama hayır, ben o küçük meyveli keki istiyordum. Hiç büyümeyen o küçük cevizi. Thorn'un bir denizci gibi ağzı ve lanet olası bir pitbull terrier gibi kalbi vardı.

Bara geri dönerek kalabalığın arasından ite kaka ilerledim ve bana yaklaşan her yeni giyinmiş kadının bakışlarını görmezden geldim.

Artık başka bir kadına bakamazdım.

Barmene bir viski ısmarladım ve alkol mideme yerleşirken boğazımdaki yanma hissinin tadını çıkararak geri attım.

"Sözlerini benim üzerimde harcama zahmetine girme çünkü sahip olduğumuz şey öldü ve gitti."

Cehennem gibiydi.

Barmene yeniden doldurmasını işaret ederek, şişeyi elinden alıp kendime bir tane daha doldurmadan önce tezgâha birkaç elli avroluk banknot bıraktım.

"İşimiz bitti. Biz hiç olmadık. Hiç tanışmadık. Beni tanıımıyorsun..."

Teagan'ın neden kızgın olduğunu anladım ama bu gerçekleri değiştirmiyordu. Ve gerçekler onun bir yalana inanmasıydı.

İhanete uğrayan *bendim*.

Lanet olası masum olan *bendim*.

Bardağımdakileri yutarak tezgâhtan viski şişesini aldım ve kalabalığın arasından çıkışa doğru ilerledim.

Bu şekilde batmamın imkanı yoktu.

Hayatımda hiçbir zaman bir mücadeleden kaçmamıştım ve şimdi de kaçmayacağıma emindim. Teagan Connolly başımın belasıydı ama onu bırakıp gidemezdim. Bende kalıcı bir iz bırakmıştı ve hiçbir kadın, içki ya da kavga onun içimde bıraktığı boşluğu dolduramazdı.

Onu tekrar istiyordum ve *ne* pahasına olursa olsun ona sahip olacaktım.

Chapter 23

Teagan

Kapısız dairemizi korumak için zayıf bir girişim olarak kapımızın önüne bir elbise koyarken, midemin çukurunda bana korkunç derecede yanlış bir şey yaptığımı söyleyen bir hisle eziyet çekiyordum.

Duygularım hakkında düşünmek için fazla zamanım olmadı çünkü şifonyeri yeniden düzenledikten birkaç saniye sonra itilerek yoldan çekildi.

Noah elinde bir şişe viski ve yüzüne kazınmış kararlılık ifadesiyle kapımdan içeri girdiğinde, "Canavarların içeri davet edilmesi gerektiğini sanıyordum," diye haykırdım.

Salona giren Noah, Jameson şişesini büyük bir gürültüyle sehpa çarptı ve arkasını dönüp bana ters ters baktı.

"Burada işimiz bitmedi," dedi alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla, gözleri yüzüme kilitlenmiş, onu itmeme için bana meydan okuyordu.

"Sanırım öyleyiz," diye karşılık verdim, yüzüm kıpkırmızı, mutfığa doğru geri çekilip evimdeki profesyonel dövüşçüden uzaklaşırken. Öfke Nuh'tan dalga dalga yayılıyordu ve aniden kendimi eskisi kadar cesur hissetmiyordum.

"Hayır, Thorn, değiliz."

Noah karanlık ve kötü niyet dolu gözlerle bir adım öne çıktı ve ben de otomatik olarak bir adım geri çekildim. Omurgamdan aşağıya doğru bir korku ürpertisi hissettim.

Eğer bana bir daha dokunursa sıçmıştım. Bana dokunursa, kendi kalbimi de kırabilirdim. Benim için bu kadar zehirliydi.

Çömeliip Umut'u kollarının arasına aldığıında bu korku damlası çabucak kayboldu. "Hangi oda onun?" diye sordu bana, en iyi arkadaşım kollarına sarılmış yüksek sesle horlarken yavaşça ayağa kalkarak.

Noah'nın yeğeniyle bu kadar şefkatle ilgilenmesini görünce göğsümde oluşan garip çarpıntıyı görmezden gelerek, "sağdaki ilk kapı" diye mırıldandım ve şarap kadehimin içindekileri boşaltmakla meşgul oldum. Çabucak yeniden doldurdum, ancak yine hüpleterek içtim.

Göz ucuyla Noah'nın küçük koridorumuzda ilerleyişini ve içeri girmeden önce ayağıyla Hope'un yatak odasının kapısını iterek açışını izledim.

Bir süre sonra geri döndü, geldiğinde olduğundan daha sakin görünüyordu. Varlığı hâlâ beni bunaltıyordu ama düşmanca davranmıyordu. Aslında, ruh hali ürkütücü derecede sakin görünüyordu ve kendimi beynimin içindeki zihinsel savunma tetiğinden parmağımı gevşetirken buldum - tehdit edildiğimde tetikte ve saldırmaya hazır tuttuğum.

"Ben de öyle yapacaktım," diye mırıldandım, dudaklarım bardağımın etrafındaydı. Aslında onu bir battaniyeyle örtmeyi planlamıştım çünkü Hope'u tek başıma kaldırabilmemin imkânı yoktu. Ne kadar zayıf olsa da Hope'un benden en az beş santim ve yirmi kilo kemik ağırlığı vardı - ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Koyu renk gözleri yanımdan geçip kısa bir süre etrafına baktıktan sonra yüzüme döndü. "Artık bitti."

"Değişmişsin," diye mırıldandım, onun güzel ve sert yüz hatlarına bakarak. Artık daha acımasızdı. Hapishane onu daha da karartmıştı. Daha acımasız. "Sen... farklısın."

"Fazla seçeneğim yoktu Thorn," diye cevap verdi Noah düz bir tonda. Sehpaye doğru ilerleyerek şişesini aldı ve ağzına götürerek derin derin yutkundu. "Orada ya savaşıyordum ya da ölecektim."

Her zamanki gibi.

"Bundan bahsetmiyorum, Noah." Ellerimi karnımın önünde birleştirerek dairemde duran güzel ve soğuk adamı inceledim. "Sen farklısın... benimleyken."

Noah kaşlarını çatarak cevabımı bir süre düşündükten sonra başını salladı ve şişesinden derin bir yudum daha aldı. "Ama beni hâlâ istiyorsun."

Bu bir soru değildi. Açık bir ifadeydi ve ben bunu şiddetle reddettim. "İstemiyorum," diye tersledim, yüzüm kızarmıştı ve dişlerimin arasından yalan söylüyordum. "Seni istemeyi uzun zaman önce bıraktım Noah," diye ekledim titreyerek.

Etrafta amaçsızca dolaşırken "Tabii ki yaptın," diyerek beni şaşırttı. "Burası iyi bir daire." Pencerenin önünde durdu ve dışarı bakmadan önce şişesinden bir yudum aldı. "Güzel manzara."

Şimdi de şakalaşıyor muyuz? İyi, onu da yapabilirim.

"Hope buranın sahibi," diye cevap verdim, bardağımın sapını o kadar sert sıktım ki elimde çatlamadığına şaşırdım. Normalde pek içki içen biri değildim ama Noah bu kadar yakındayken, ülkedeki hiçbir bira fabrikası benim yıpranmış sinirlerimi uzak tutacak kadar alkol stoklayamazdı.

Bir yudum daha yutmadan önce "Boş odayı kiraladım," dediğimi duydum. Şarap midemin çukuruna çarptı ve havuz gibi bir yanma hissi yarattı. Başımın dönmeye başladığını hissettim.

"Bunu sık sık yapar mı?" diye sordu sonunda. Başparmağıyla ağzının kenarını silen Noah sehpayı işaret etti - Hope'un

bayılmıştı.

"Hayır, sarhoş olup kendinden geçmeyi alışkanlık haline getirmedi." Hope benim en iyi arkadaşımdı ve ona karşı inanılmaz derecede korumacı hissediyordum. Noah'nın onun ahlaki değerlerini sorgulaması beni rahatsız ediyordu. "Şu anda kötü bir durumda," diye açıklarken buldum kendimi. "Onu yargılamakta bu kadar acele etme Noah - hele ki gerçekleri bilmiyorken."

Noah bir kızgınlık tıslamasıyla bana doğru tahmin ettiğimden daha hızlı bir şekilde yaklaştı ve kendimi kıpırdamamak için zor tuttum. Şişeyi yanımdaki tezgâha bırakıp kişisel alanıma girdiği anda etrafımızdaki atmosfer yoğun bir şekilde çatırdadı. "Benden hoşlanıyor musun?" Noah bana hararetli bir ses tonuyla sordu, yaklaştı ve beni buzdolabına yasladı. Koyu kahverengi gözleri içime işledi, beni tamamen açarak çıplak olduğumdan ve onun için açıldığımdan daha açıkta hissettirdi.

Birden etrafımızdaki hava yoğun ve bunaltıcı bir hal aldı.

"Ne demek senin gibi?" Sorum nefes nefese bir fısıltıydı ve tenim sıcaktan kızarmıştı; yüzümü yelpazeleme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

"Gerçekleri bilmeden beni yargılamakta acele ettin." Noah'nın nefesi duyularıma doldu ve dilindeki nane ve alkolün tadını neredeyse alabiliyordum.

Noah öne doğru eğilerek ellerini başımın iki yanına koydu ve beni çevreleyerek içine aldı. "Beni On Üçüncü Sokak'ta çürümeye terk ettin," diye fısıldadı usulca. "Sana en çok ihtiyacım olduğu anda havlu attın."

"Beni aldattın Noah," diye boğuldum, yüzüm kızarmış ve gözlerim öfkeden sulanmıştı. On yedi yaşımdayken hissettiğim tüm duygular tüm gücüyle geri geldi, kalbimi boğdu ve durumu mantıklı hale getirme yeteneğimi sabote etti. "Bunu atlatamıyorum." Yüzümü ondan çevirirken tüm bedenimin titrediğini hissettim. "Asla unutamayacağım."

Noah bir elini uzatıp başparmağını yanağımda gezdirdikten sonra çenemi yakaladı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"O zamanlar berbat biriydim," dedi kahverengi gözleri beni yakarak. "Ve seni bilerek incittiğimi biliyorum - birden fazla kez - ama seni *asla* aldatmadım. Bir kere bile."

Ona inanmayı çok istiyordum ama mantıklı gelmiyordu.

Noah söz konusu olduğunda *hiçbir şey* mantıklı gelmiyordu.

"Noah, seni gördüm." Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken sıcak bir acı hissettim. "Yatağında çıplak, kucağında da o vardı." Ellerimi aramıza sokarak sert göğsüne koydum ve umutsuzca kişisel alanımı geri kazanmaya çalışarak ittim. "Bana ihanet ettin." "Reese beni mahvetti Teagan," diye hırladı. "Ben ne yaptığımı bilemeyecek kadar zayıfken benden faydalandı. Lanet olsun, sen benim tüm hayatımdın Teagan. Neden ona dokundum ki?"

"Seninle bir *geleceğimiz* var mıydı?"

"Bunu bana neden yaptığını bilmiyorum, tamam mı?" diye bağırdım, duygularım akıl sağlığımı alt üst etmekle tehdit ederken. "Beni neden böyle parçaladığını ve aşağıladığını bilmiyorum." Öfke içimde dalgalanıyordu ve kendimi sakinleştirmek zorundaydım yoksa acım taşıp kötü sözlere ve zalimce ifadelere dönüşecekti. "Bu soruyla kendime işkence etmek için yedi yılım vardı ve hala bilmiyorum!"

"Bilmiyorsun çünkü benim hakkımda *yanılmışsın* Teagan. Bir hata yaptın." Noah sertçe ağzıma doğru nefes aldı, gözleri hâlâ benimkilere kilitliydi. "Kabul et."

"Hayır, söylemedim." Daha önce olduğu gibi yine bana yalan söylüyordu. Yalanlardan bir ağ örüyor ve bir örümceğin avına yaptığı gibi beni baştan çıkarıyordu. "Ne gördüğümü *biliyorum*."

Noah soğukkanlılıkla, "Benim hakkımda yanılıyorsun, Thorn," diye karşılık verdi. "Ve günün birinde bunun farkına varacaksın."

Çenemi yukarı kaldırarak Noah'nın gözlerinin içine baktım ve "Ben... İnanmıyorum. İnanmıyorum. Sana" dedim, her kelimeyi açıkça telaffuz ederek.

"Ben de sana güvenmiyorum," diye karşılık verdi hiç istifini bozmadan. "Yine de buradayız." Sırtarak ekledi: "Sence neden böyle Thorn?"

Başımı sallayarak Noah'nın etrafından dolanmayı ve hızlı bir kaçış için mola vermeyi başardım - ya da en azından Noah bir kez daha geceliğimin arkasından tutup beni aniden durdurmasaydı hızlı olacaktı. "Bugünün geleceğini biliyor olmalıydın," dedi arkamdan. Dudakları kulak mememe değdi, ellerinden biri karnımda gezindi ve vücudumdaki her sinir karıncalanma hissiyle patladı. "Senin için geleceğimi bilmen gerekirdi."

"Nasıl oldu da hayatına devam etmedin?" Kararlılığımın sarsıldığını hissederek fısıldadım.

"Devam etmek diye bir şey yok," diye karşı çıktı hışımla. "Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

"Bu kadar aptalca davranma, Teagan. Dışarı çıktığında seni aramaya gelmeyeceğine gerçekten inanıyor musun? Çete üyeleriyle birlikte gelen tüm tehlike ve sorunları da beraberinde getirerek..."

Max Amca'nın uyarı sözleri zihnimden geçerek ürpermeme ve savunma duvarlarımın bir kez daha yükselmesine neden oldu.

"Gitmen gerek Noah," diye fısıldadım titreyerek, beni nasıl etkilediğini saklamaya bile çalışmadan. Darmadağın olduğum yüzümdeki burun kadar açıktı. "Lütfen. Sadece. Git."

Noah beni kollarının arasında o kadar hızlı döndürdü ki, elleriyle beni kalçalarımın altından tutup yukarı kaldırdığında onu durdurma şansım olmadı.

"Almaya geldiğim şeyi alana kadar gitmeyeceğim," dedi boğuk bir ses tonuyla, bizi duvara doğru yürüterek, sırtım bir gümbürtüyle sıvaya çarpana kadar durmadı. "Sen."

Ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda Nuh'un boğazının arkasından bir hırıltı koptu ve tüm vücudum alev aldı; çaresizlikten kaynaklanan bir sızı karnımda zonkluyordu.

Ağzını ağzımda hissetmek beni sersemletti.

Bacaklarımı beline dolayarak başını ellerimin arasına aldım ve onu yedi yıldır yanan bir tutkuyla öptüm. Onun için hissettiğim her şey, tüm acılarım, arzularım dudakları dudaklarıma dokunduğunda alevlendi.

Noah ile birlikte olmak, elimi ateşe sokup yanmanın tadını çıkarmak, acıdan zevk almak ve alevlerin daha parlak yanması ve beni kör etmesi için cesaret etmek gibiydi.

Belki damarlarımda dolaşan alkol beni bu kadar umursamaz yapıyordu, belki de geçici bir delilikti, ama hayatım boyunca, bunu durdurmak için yeterince iyi bir neden düşünemedim. Şu anda bu adamın tekrar bedenime girmesi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Utanmadan, Noah'ın devasa gövdesine yapıştım, içimde biriken tüm tutku, acı ve arzunun dışarı dökülmesine ve bizi koridordan geçirip ay ışığıyla aydınlanan odama götürürken onunkiyle düello etmesine izin verdim.

Beni ayaklarımın üzerine yatıran Noah öpüşmemizi keserek geceliğimi başımdan aşağıya çekti ve ben de hiç vakit kaybetmeden gömleğini geniş omuzlarından aşağıya iterek yatak odamın zemininde benimkiyle birleştirdim, ardından kemerinin tokasını pençeleyerek hızla fermuarını açtım.

"Elimde bir fotoğrafın bile yoktu," diye hırladı Noah ağzıma karşı, botlarını tekmeleyerek. "Onca yıl... anılarım sana hakkını veremedi."

Bir kolunu omzunun arkasına uzatan Noah, hızlı bir hareketle yeleğini çıkardı. "Ama seni burada tuttum," dedi bana, elinin avuç içini göğsüne vurmadan önce şakağına vurarak. "Ve burada."

"Noah, ben..." Söylemeye başladım, ama kot pantolonunu ve boxer'ını silkip beni geriye doğru ittiğinde sözlerim bir nefese dönüştü.

Sırtım yatağa çarptı ve ardından Noah'ın ağırlığı hızla üzerime çöktü.

"Sakin bir şey söyleme." Büyük eliyle boynumu kavradı ve nabzım hızlandı, korkudan değil, tamamen heyecandan. Sanki vücudum Noah'ın dokunuşunu hatırlıyordu. "Tek kelime daha etme."

Başımı sallayarak onayladım, yüzümü onunkine yaklaştırdım ve her şeyimi onu öpmek için harcadım, yüksek sesle söylemekten çok korktuğum her şeyi bilmesine izin verdim.

Noah da beni aynı öfkeyle öptü. Sanki bana doyamıyormuş gibi.

Sanki bunun geçireceğimiz son gece olduğunu hissetmiş gibiydi.

Parmaklarım taş gibi sert karnının üzerinde gezindi. Parmaklarım her bir oluğa dokunuyor, benimkinin çağırıyor gibi görüldüğü vücudu ezberliyordu.

Noah dizleriyle bacaklarımı iterek ayırdı ve aralarında diz çöktü. "Sen benimsin Thorn ve bu gece sana bunu hatırlatacağım."

Aşağı uzanarak kasık kemiğimi avuçladı ve ıslak kıvrımlarımı okşadı, içimde arzu dalgaları dalgalanırken onun altında sarsıldığımda onaylayarak homurdandı.

Başparmağı klitorisime dokunduğu anda gözlerim yuvalarından fırladı ve bedenim eline karşı sallanmaya başladı. "Evet," diye yalvardım, zevk içinde kıvranıyor, yetenekli dokunuşunun altında bükülüyor, saf, katıksız bir coşku içinde çırpınıyordum. "Lütfen, Noah."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye mırıldandı, hızını artırdı, başparmağını klitorisime daha sert bastırdı ve sürtünmeyi neredeyse dayanılmaz hale getirdi.

Çığlık atmak istedim.

Ağlamak, sevinçten haykırmak istedim.

Bu adam, bu canavar adam beni istiyordu.

Benim için buradaydı, bana hükmediyor, beni ele geçiriyor, kendimi bildim bileli bana yapmasını hayal ettiğim her şeyi yapıyordu.

"Yarın," diye homurdandı Noah, üzerime eğilip elini sikiyle değiştirirken. "Ağrıdığında, zonkladığında ve her yerin titrediğinde. Sana böyle hissettirenin kim olduğunu hatırla," dedi içime girmeden birkaç saniye önce. "Ben, Thorn," diye tısladı, ereksiyonuyla beni ağzına kadar doldururken. "Seni diğer tüm erkekler için mahvedeceğim. Sadece benim için iyi olacaksın."

"Yapacağım," diye haykırdım, onu daha yakına çektim, bacaklarımı beline doladım. "Bekle," diye nefes nefese kaldım. "Bekle..."

İçimde dondu kaldı ve "Ne?" diye inledi.

"Bu geceki dövüşü kazandın mı?" Nefes aldım, sırtını pençeleyerek onu daha yakına çektim.

Noah sırıttı. "Evet bebeğim," diye homurdandı, içime daldı, beni kabzama kadar doldurdu, acımasızca itiştikten sonra beni vurdu. "Dövüşü ben kazandım."

Kendimi çok dolu hissediyordum; o kadar büyüktü ki zorlukla nefes alabiliyordum. "Bu... uh... harika." Çok doğru hissettiriyordu. İçimde, üstümde, ağzı ağzımda, dili tenimde. Onun tadı. Teninin verdiği his. Etin ete değmesi. Her şey vardı. Onu istiyordum. Bunu inkar edemezdim. Onu deliliğe varan bir şevkle istiyordum.

Ona diğer kadınların yapabileceğinden daha fazlasını yapmak istiyordum. Onu yeni zirvelere çıkarmak. Derisinin altında kaslarının esnediğini hissetmek tahrik ediciydi.

Mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla sallandım ona karşı, her hareketini karşıladım, onu daha derine çektim.

"Siktir," diye tısladı Noah bir süre sonra ve göğsünün derinliklerinden gelen çığ bir gırtlak sesiydi bu. İçim donarken boynundaki bir damarın zonklamasını izledim. "Prezervatif," diye homurdandı, çenesi sıkıca kenetlenmiş ve gerilmişti, arzuyla kararmış gözlerle bana bakarken.

"Sakın durayım deme," diye haykırdım, sırtını pençeleyerek ona karşı sallandım. Tanıdık gerginlik hissi merkezimi rahatsız ediyor, kalçalarımın titremesine ve amımın kontrolsüzce sıkılmasına neden oluyordu. "Çok yakınım..."

Noah'nın gözlerinde rahatlama parladı ve tekrar içimde hareket etmeye başladı. "Şükürler olsun," diye homurdandı, beni eskisinden daha sert beceriyordu.

Ağzını göğsüme indiren Noah, çakıllı meme uçlarımdan birini ağzına aldı ve kalçaları bana karşı çılgınca esnerlerken sertçe emdi.

"Evet," diye çığlık attım, orgazmım içimden geçip beni paramparça ederken altımdaki çarşaflara tutunarak onun güzel vücudunun altında kontrolsüzce sarsılmama neden oldu.

Noah bir ritmi bile kaçırmadı, salıverilmem içimde yuvarlanırken içime pompalamaya devam etti, onu daha derine çekti, daha sert çekti, büyük vücudu titreyene ve kendini içime boşaltana kadar onu sağdı.

Dışarı çekilirken Noah memnuniyet dolu bir iç çekti ve yanımdaki yatağa yığıldı

Çarşafları tutarken tenimde sıcak bir kızarıklık oluştu ve umutsuzca düşüncelerimi karıştırmaya ve az önce ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Noah'dan uzaklaşarak yan döndüm, bir topun içine kıvrıldım ve tam bir panik atak geçirdim - tabii ki içimden.

Her şeyi geride bıraktığımı sanıyordum; her anıyı, onun kokusunu, teninin tadını, aramızdaki inkar edilemez çekimi ve hayatım için temsil ettiği tehlikeyi.

Ama bir saat her şeyi değiştirdi...

Noah Messina hayatıma gireli *bir* saat olmuştu ve ben onu yatağıma -ve bedenime- almıştım. Ve şimdi onun bana söylediği her yerim ağrıyordu.

"Dövmen var." Sesi aramızda oluşan sessizliği bozdu ve tüm bedenim gerildi.

"Evet," diye fısıldadım, sırtımın görünmemesi için çarşafı yukarı çektim. Koridordan gelen ışık ona çıplaklığımı net bir şekilde gösteriyordu ve bu adamın yanında birdenbire çok utandım.

Noah'nın eli sırtıma bastırıp beni nazikçe karnıma doğru iterken yatağın onun ağırlığı altında kaydığını ve ardından çıplak tenimde serin gece havasını hissettim.

Elini tenimde yumuşatarak çarşafı daha da aşağı itti ve parmaklarını tenimin üzerinde gezdirdi. "Tre...ach," diye yavaşça seslendi, omurgamın tüm uzunluğu boyunca uzanan her bir harfe nazikçe dokunurken. "Treach..." diye tekrar denedi. "er...ous..."

"Hain," diye sessizce tamamladım, yanağım yastığa degecek şekilde kıpırdamadan durdum, yüzümü kaldırıp kırılganlığımı görmesine izin vermeye cesaret edemedim.

Bu çok fazlaydı.

Onun yanında çok acemi idim.

"Bu bir uyarı," diye fısıldadım sonunda, içimde kabaran devasa duygu dalgasını bastırmaya çalışarak. "Bir hatırlatma."

"Benden," dedi açıkça. "Sana temsil ettiğim şeyden."

Noah'nın eli tenimi terk etti, kendimi boşlukta hissettim ve yataktan kayarak giyinmeye başladığında etrafımda dönerek onu tüm çıplak ihtişamıyla izledim.

"Hain," diye tekrarladı, donunu giyerken ölü gibi. "Beni böyle gördün." Bir elini dağınık saçlarında gezdirirken hayal kırıklığıyla tısladı ve kollarını iki yana açarak ellerini yumruk yaptı.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. "Ben de seni öyle gördüm."

"Ya şimdi?" diye sordu, kot pantolonunun fermuarını çekip yeleğini başına geçirirken gözleri yırtık ve acı doluydu. "Beni hâlâ böyle mi görüyorsun?"

Ben cevap vermeyince Noah sertçe başını salladı. "Gitmeliyim."

En çok neye şaşırdığımdan emin değildim; Noah'ın odamdan hışımla çıkarken kahverengi gözlerindeki acıya mı, yoksa gitmesini *engellemem* için bana bağırarak kalbime mi?

Yataktan yuvarlanarak çıktım, aşırı uzun ve aşırı düğümlü saçlarımı omzumdan geriye attım ve peşinden koşmadan önce saygınlığımı korumak için yatağımın çarşafını kaptım. Tam kapıdan içeri adımını atarken mutfığa girmeyi başardım. "Şimdi kaçan kim?" İstedimden çok daha titrek bir sesle seslendim.

Kapı aralığında dönen Noah bana sertçe baktı. Gözleri üzerimde gezinerek olduğundan daha da koyulaştı ve yanaklarım pembeleşti. "Yatağına geri dön, Thorn," dedi sonunda ağır ve neredeyse acı dolu bir iç çekişle. "Böylesi daha iyi."

Göğsüme sarılı çarşafı sıkıca tutarak, "Kimin için daha iyi?" diye sordum. Sesimdeki acı belliydi ama numara yapmanın ötesindeydim. Onun burada olması beni şaşırtıyordu. Mantıklı düşünemiyordum. I

duygular içinde boğuluyor, kendimi ona olan hislerime kaptırıyordum ve bundan nefret ediyordum.

"İkimiz için de daha iyi," diye karşılık verdi sinirli bir ses tonuyla ve eliyle çılgınca bir hareket yaptı. "Bak, şu anda bununla uğraşamam. Sağlıklı düşünemeyecek kadar çok içtim."

"Yani öylece çekip gidecek misin?" Dehşete düşmüş bir halde sordum. Başımı sallayarak, kendimi tartışamayacak kadar savunmasız ve güçsüz hissederek, kalbim göğüs kafesine çarparken kendimi vurdumduymaz görünmeye zorlayarak yatak odama doğru yürüdüm. "Devam et ve git o zaman. En azından bu sefer seninle nerede duracağımı bilirim," diye atıldım, yatak odamın kapısının dışındaki koridorda durdum, kendimi bir şaka yapmaktan alıkoyamadım.

Ellerini iki yana açarak yumruk yaptı ve peşimden yürüdü. "İşte tam da bu yüzden gitmem gerekiyor!" Avucunun içiyle yüzünü ovuşturan Noah bana doğru iki adım attıktan sonra aniden durdu ve bir inilti çıkardı. "Senin yanımdayken doğru düzgün düşünemiyorum," diye inledi. "Kafamı boşaltmam ve bu gece neler olduğunu düşünmem gerekiyor-"

"O zaman devam et ve yap," diye karşılık verdim, gidişini izlemek için beklemedim - buna dayanamazdım. Bunun yerine, yatak odama girdim ve kapıyı kilitlemeden önce çarparak kapattım. Müzik setime koştum, onun sesini ve mükemmel bir şekilde kurduğum dünyamın paramparça oluşunun sesini bastırmak için çaresizce sonuna kadar açtım.

Noah

"TEAGAN!" KÜKREDİM, yumruğumla yatak odasının kapısına vurdum.
"Tanrı aşkına, böyle yapma."

"Git buradan," diye çığlık attığını duydum, belli ki beni engellemek için yatak odasından müzik sesi yükselmeye başlamadan birkaç saniye önce.

"Ne var biliyor musun?" Hayal kırıklığıyla kapıyı bir kez tekmeleyerek kükredim. "Sen bilirsin," diye mırıldandım arkamı dönüp uzaklaşırken. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı ve onun dairesinden çıkıp doğruca...

"Colton?" Başımı salladım ve ağzım açık kaldı.

Ne oluyor be?

"Noah?" Colt dengesini sağlamaya çalışırken şaşkınlığı açıkça belli olan bir sesle haykırdı. "Burada ne halt ediyorsun dostum?"

Yeğenimi kucaklamadan önce "Ben de sana aynı soruyu sorabilirdim" diye cevap verdim.

"Babam beni Hope'un eve dönüş uçağına bindiğinden emin olmam için gönderdi," dedi sırtarak. "Sonunda seni görmek güzel, dostum," diye ekledi. "Çok uzun zaman oldu."

Annemin cenazesinden beri Carter'ların hiçbirini görmemiştim. Bunun aptalca bir hareket olduğunu biliyordum ama hayatımın gittiği yolu kabullenmek için zamana ihtiyacım vardı. Ve beni isteyen bir ailem olduğu gerçeğini kabullenmek için zamana. Onlardan önce böyle bir şeye hiç sahip olmamıştım ve her şeyi çok yanlış idare etmişim. "Zamana ihtiyacım vardı Colt," dedim ona, yedi yıllık yokluğumu anlayacağını umarak. "O zamanlar aklım başımda değildi," diye ekledim huysuz bir ses tonuyla.

"Dostum, kapa çeneni," diye kıkırdadı ve kızların dairesinin açık kapısından sendeleyerek geçmeden önce sırtımı sıvazladı. "Bu derin ve anlamlı konuşma için fazla sarhoşum."

Colton'ın rahat tavırlarına gülerek onu içeri kadar takip ettim ve kapıda kalmayı tercih ettim. "Zor bir gece miydi?"

"İnanamayacağın kadar." Colton'ın portakal suyunu çıkarıp kartondan yudumlamadan önce bir süre buzdolabını karıştırmasını izledim. "Dostum, tamamen sarhoş oldum. Uçağa binmeme izin verirlerse bu bir mucize olur," dedi sırtarak.

"Ne zaman gidiyorsunuz?" Merakla sordum. Telefonumdaki saate baktığımda saatin sabah altıyı geçtiğini görünce yüksek sesle küfrettim.

Tanrım, zaman ne cehenneme gitmişti?

"Şimdi," dediğini duydum Hope'un, gözlerini kapatan güneş gözlükleri ve kafasındaki beyzbol şapkasıyla koridorda sendeleyerek yürürken, daha önce hiç görmediğim kadar kaba görünüyordu. Taşıdığı çanta düzgün kapanmamıştı ve giysileri dışarı sarkıyordu.

"Hadi Colt, geç kaldık," diye mırıldanarak çantasını kardeşinin kollarına attı ve onu bana doğru itti.

Kollarımı açarak geçmelerine izin vermek için geri çekildim.

Colt kapıdan içeri adım atmadan önce beni selamlayarak, "Emredersiniz efendim," diye cevap verdi. "Bekle, kapı nerede lan?" Gözden kaybolmadan önce şaşkın bir ses tonuyla kendi kendine sorduğunu duydum.

"Evet, bayım, başkalarının mülküne saygım yok," diye homurdandı Hope, parmağıyla göğsümü dürttü ve kardeşinin peşinden koridorda koşmaya başladı. "Bana bir kapı borçlusun."

"Ben hallederim," diye mırıldandım, Hope'un akşamdan kalma ve sinirli haline gülmemek için kendimi zor tutarak.

Koridorun sonundaki asansöre ulaştığında Hope arkasını döndü ve "Bir şey daha var, Noah *Amca*," dedi.

"Can kulağıyla dinliyorum, en sevdiğim yeğenim," diye karşılık verdim sırtarak.

Hope başını salladı ve parmağıyla beni işaret etti. "İkinizin yatay dans yaptığınızı duydum ve eğer ona bir daha zarar verirsen seni bizzat avlar ve yavaşça öldürürüm. Ve seni uyarmalıyım Noah, ben bir hayalet gibiyim - senin için geldiğimi asla göremezsin." Gülümseyerek bal gibi tatlı bir sesle ekledi, "Seni görmek güzeldi. Yabancılik çekme," dedi ve asansöre binip gözden kayboldu.

Kafamı kaşıyarak Umut'un gidişini izledim, kafam karışmıştı ve güvenliğim için biraz korkuyordum. Telefonum cebimde titriyordu ve kulağıma götürmeden önce kim olduğunu kontrol etme zahmetine girmedim. Ayrıca kimin aradığını gayet iyi biliyordum.

Etkileyici bir küfür dizisi kulak zarlarımı doldurmadan önce tek söyleyebildiğim "Yoldayım," oldu.

Eğitmenimin kurduğu ilk tutarlı cümle "Yola çıktığına emin olabilirsin," oldu ve hemen ardından "Yirmi dakika içinde burada olmazsan tek başınasın Messina. Bu sefer dalga geçmiyorum. Ciddiyim... Bir saniye bekle," dedi Quincy, "*Sarhoş musun?*"

"Hayır," diye inkar ettikten sonra başımı salladım ve iç çektim. "Birazcık," diye mırıldandım bir süre sonra. "Özür dilerim."

"Başımın belasısın Messina," diye kükredi. "Hangi kadının yatağında yatıyorsan kışını kaldır ve *hemen* spor salonuna git!"

APARTMANINDAN ÇIKTIĞIMDA ve OTURDUĞUMDA

Spor salonuna giderken bir taksinin arkasında, kendimi az önce yatağından çıktığım kadını düşünürken buldum.

Teagan'ı becermek büyük bir hataydı, onu istemediğim için değil - *çok* istiyordum - ama zaten karışık olan bir durumu daha da karmaşık hale getirdiği için.

Evet, seks inanılmazdı ve onun içinde hareket etmek daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu - bu ecstasy ve eve dönüşün bir araya gelmesi gibiydi; onun yumuşak, uysal vücudu altımda, verdiğim şeyi alıyor, beni içine çekiyordu - ama duygusal olarak hiçbir şey değişmemişti. Teagan ilişkimizin bitmesinden hâlâ beni sorumlu tutuyordu ve ben de beni terk ettiği için ona hâlâ kızıyordum. O gece olanlarla ilgili kendi çarpık inançları vardı ve ben de gerçeği biliyordum. Birlikte geçireceğimiz bir gecenin mucizevi bir şekilde yedi yıllık incinmişliği ve acıyı sileceğini düşünmemiştim ama içimdeki öfkenin bir kısmını yok edeceğini ummuştum.

Olmamıştı.

Hâlâ canım yanıyordu, hem de her zamankinden daha çok.

Hain.

Başımı arkaya atarak parmaklarımı dizlerime vurduğum ve kendimi umursamadığıma inanmaya zorladım. Kendimi bunun beni kesmediğine inanmaya zorladım. Omurgasındaki dövmeyle görmek ve bunun bana yönelik olduğunu bilmek hiçbir şeyin vermediği kadar acı veriyordu.

İnkâr bile etmemişti.

Dövmelerden herkesten çok nefret eden kadın, tenine kalıcı olarak bir uyarı sembolü kazınmıştı.

O lanet dövme kafamı karıştırmış ve özgüvenimi yerle bir etmişti.

Teagan gerçekten benim hakkımda böyle düşünüyordu.

Beni onun için tehlikeli, hain biri olarak görüyordu; oysa gerçekte ben onu korumak için her şeyi yapardım.

Evet, geçmişimde berbat biriydim ama bunu tersine çevirdim. Artık başarılıydım. Kendim için bir şeyler yapmıştım.

Neden eskiden olduğum adamın ötesine geçip şu anda olduğum adamı göremiyordu?

Çünkü eskiden olduğum adam onu beladan uzak tutmak için her şeyi yapardı. Şimdi olduğum adam bir daha asla bu tür riskler almazdı.

Kahretsin, neden kafamın içine böyle girmesine izin veriyordum?

Artık hayatımda bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. Yetişkin bir adamdım ve o küçük meyveli kekle tekrar ringe çıkmayı düşünmek için bile çok fazla acı görmüş ve yaşamıştım. Teagan Connolly şımarık, çocuksu ve inanılmaz derecede güvensizdi. O benim için olabilecek en kötü şeydi ve onu unutmam gerekiyordu. Birkaç gün içinde Amerika'ya dönmüş olacaktım ve başka bir şey düşünemeyecek kadar antrenmanla meşgul olacaktım.

Özellikle de o.

Peki neden onu evine kadar takip ettin, salak, diye sordu içimden bir ses. Çünkü onu bulmak zorundaydım.

Çünkü beni hiç kimsenin incitmediği kadar incitmesine ve beni delirtmesine rağmen, onda kalıcı olarak uzaklaşmamı imkansız kılan bir şey vardı.

Çünkü içimde şiddetli bir çaresizlik, beni sürekli ona geri götüren bir dürtü vardı.

O kadın söz konusu olduğunda kendimi kaybetmişim. Ondan kaçış yoktu.

Chapter 24

Teagan

"UMUT?" Perşembe sabahı uyandığımda, yatak odamın zemininde tek başıma, doğduğum günkü gibi çırılçıplaktım ve tüm akşamdan kalmaların baş ağrısını emziriyordum. "Şu anda gerçekten kucaklanmaya ihtiyacım var," diye seslendim zayıf bir sesle. "Ve biraz ağrı kesici."

Cevap vermeyince kendimi güçlükle ayağa kaldırdım ve geceliğimi üzerime geçirip koridorda ilerlemeye başladım. Yatak odasının kapısını içeri doğru ittiğimde boş, yapılmamış yatağını gördüm ve kaşlarımı çattım.

Tökezleyerek banyoya geri döndüm ve yarı bilinçli bir farkındalık halinde duş aldım. Dışarı çıkıp kurulanana ve iş için giyinene kadar banyo aynasındaki rujla karalanmış notu fark etmedim.

Colt'la birlikte The Hill'e geri

döndüm. Seni sonra ararım.

H. X

"Ne oluyor be?"

Colton ne zamandan beri buradaydı?

Şaşkınlıkla başımı sallayarak, biraz ağrı kesici -ve bir zaman makinesi-bulma göreviyle mutfağa yöneldim.

"Vay canına," diye bağırdım gözlerim mutfağında duran adama takıldığında. "Sen de kimsin ve benim dairemde ne arıyorsun?"

"Erkek arkadaşın bir kapı taktırmak için aradı," diye beni bilgilendirdi ve ancak o zaman eski kapımızın yerinde asılı duran yeni boyanmış kapıyı fark ettim.

"Vay canına, bu çok etkileyici," diye mırıldandım, sonra bir önceki sözüne geri döndüm. "Bekle, o benim erkek arkadaşım değil."

Adam omuz silkti, belli ki romantik durumumdan rahatsız olmamıştı.

"Sana ödeme yapmayacağım," diye ekledim kollarımı göğsümde kavuşturarak. İstesem de yapamazdım - banka hesabım kırmızıdaydı.

Adam alet çantasını alıp kapıya yönelmeden önce, "Çoktan halledildi," diye cevap verdi. "Anahtarlar tezgahın üzerinde. Size iyi günler," dedi ayrılmadan önce.

O gittiğinde, dışarı çıkmadan önce tezgâhtan yeni anahtarları aldım. Şu anda olmak istediğim son yer iş yeri olsa da, özellikle de Liam'la kavga ettiğimizden beri, boşluğumu doldurmasına izin veremeyeceğimi biliyordum.

Tüm dünyam altüst olmuşken spor salonuna girip nasıl iyi ve profesyonelmışim gibi davranmayı planladığımın farkında değildim ama yine de deneyecektim.

Spor salonuna doğru yürürken kendimi dün geceki olayları düşünürken buldum. Noah'ya karşı davranışım utanç vericiydi. Bunu kabul edemeyecek kadar inatçı değildim.

Acaba bu kadar manyak bir sürtük olmayı bırakıp onunla bir yetişkin gibi oturup her şeyi konuşabilecek miyim diye merak ediyordum. Bunu hiçbir zaman yapamadım çünkü ne zaman onun yanında olsam beni ele geçiren öfke ve arzunun kızgın alevlerini asla aşamadım.

Noah ile birlikteyken kendimi o anın içinde kaybettim. Beynim devre dışı kaldı. İçgüdülerimle, hislerimle tepki verdim.

Dün gece her şey birkaç saat içinde kötünden daha kötüye, ateşli ve tutku doludan düpedüz berbat bir hale gelmişti. Günün serin ışığında, kanımda hiç alkol yokken, davranışımın dolayısı utandım. Onun önünde kendimi nasıl yüzüstü bıraktığımdan utanıyordum.

"Reese beni mahvetti, Teagan..."

Bu sözleri söylerken Nuh'un sesindeki samimiyet o kadar keskindi ki, kendi gözlerimle görmemiş olsaydım ona inanırdım.

"...Lanet olsun, sen benim tüm hayatımdın Teagan. Seninle bir geleceğim varken neden ona dokundum ki?"

Bilmiyordum. Bu yüzden hala çok kötü acıyordu. Onca yıl geçmişti ve ben hala o anda sıkışıp kalmıştım - tüm o acıyı içime çekiyordum.

"Bilmiyorsun çünkü benim hakkımda yanılmışsın Teagan. Bir hata yaptın."

Tanrım, sanırım onun hakkında yanılmış olmayı bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum. Noah kaba, cüretkâr ve hoyrattı ve beni bu gezegendeki diğer insanlardan daha fazla çileden çıkarıyordu; ama ona inanmak istiyordum.

"Benim hakkımda yanılıyorsun Thorn ve günün birinde bunun farkına varacaksın."

Spor salonuna vardıkten ve Liam'dan soğuk bir karşılama aldıktan sonra da bu sözler bana eziyet etmeye devam etti. Bu sözler sabahın geri kalanında da aklımdan çıkmadı ve onlarla birlikte içimi ürperten bir şüphe duygusu da ortaya çıktı.

"Yarın... Ağrıdığında, zonkladığında ve her yerin titrediğinde. Kimin sana böyle hissettirdiğini hatırla..."

Noah'nın sözleri zihninden geçerek yüzümün kızarmasına neden oldu.
Verdiği sözü yerine getirmişti.
Her yerim ağrıyordu.

Bok gibi ağrıyordum ve huysuz bir ruh hali içindeydim. Hiçbir egzersiz ya da yorucu aktivite vücudumdaki huzursuzluk hissini azaltmıyordu. Bu sabah buraya geldiğimden beri dengem bozulmuştu. Akşamdan kalmaydım ve zorlukla kontrol altına aldığım bir öfkeyle dolup taşıyordum.

Öğle yemeğine kadar Quincy'nin benim için sıraya dizdiği üç antrenman partnerini nakavt etmiştim. Şanslı olan şu anda darbelerimden kaçan talihsiz piçti.

"Hâlâ kız arkadaşını mı düşünüyorsun Messina?" Sesi konsantrasyonumu bozdu, bocalamama ve gardımı düşürmeme neden oldu ve ona çeneme vurması için mükemmel bir fırsat verdi.

"Kes şunu Lucky," diye homurdandım, kürek kemiklerimin arasından ter damlarken darbeden kurtuldum. Ona dün gece Teagan'la karşılaştığımdan bahsettiğim için pişmanlık duyuyordum. Olanların etkisinden hâlâ kurtulamamıştım ve onun fikirlerine ihtiyacım yoktu.

Ritmimi yeniden yakalayarak, çenesine tatlı bir sol kroşe indirmeden önce minderin üzerinde dans ettim, döndüm ve yumruk attım, aparkatlar ve altüst ediciler fırlattım.

"Noah'nın dün gece bardan kovaladığı ateşli esmerden mi bahsediyorsunuz?" Quincy ringin dışından seslendi. "Suçlama

Bir kadını böyle kovaladığın için birazcık bile, Messina. *Hmm...*"

Sol kroşe numarası yaparak sol ayağımın üzerine düştüm ve Lucky'nin çenesine sağımdan bir yumruk indirdim. Şerefsiz sönmüş bir balon gibi yere yığıldı.

"Ne oluyor, Noah," diye inledi, sırt üstü yere yığılmıştı. "Doğru olan ne, **s a l a k**," diye homurdandım, eski sevgilimin üzerinde durarak-hücre arkadaşı. "Bahsettiğiniz kişi benim yeğenim."

"Ben öyle bir şey demedim," diye inledi, uzattığım elimi tuttu ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Ve bir şey daha, onu eyersiz becerdiğine inanamıyorum."

"Lanet olsun, dostum. Bunu sana güvenerek söyledim," diye hırladım. Ayağa kalkmasını bekledikten sonra ağzına bir yumruk daha indirdim.

"Etrafına bir baksana salak," dedi Lucky, lafı hiç dolandırmadan, çenesini ovuştururken.

Baktım ve Quincy'nin odanın en ucuna gittiğini ve telefonla konuştuğunu fark ettim.

"Sana ne olduğunu anlattım," diye tısladım alçak bir ses tonuyla. "İçkiyi fazla kaçırdım ve kendimi o lanet ana kaptırdım." *Bunu yaptın çünkü onu elinde tutmak istiyorsun ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacaksın, diye* içimden bir ses benimle alay etti.

Başımı sallayarak, alt-bilincimin doğru olduğunu bildiği şeyi beynime kabul ettirmeyi reddederek düşünceyi hızla bastırdım. "Bırak artık."

"Peki ya hamile kalırsa?" diye sordu hiç çekinmeden. "O 'an'a kapılmak sana on sekiz yıl kaybettirmiş olabilir, Noah. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sorumluluklarından kaçan bir adama benziyor muyum?" Arkadaşıma ters ters bakarak hararetle karşılık verdim. "Sadece yap

Kendine bir iyilik yap Lucky," diye homurdandım, göz ucuyla Quincy'nin döndüğünü gördüm. "Ve kendi lanet işine bak."

Quincy, "Pekâlâ, siz iki korkak, işinizin başına dönün," diye emretti. "Noah; sağ kroşen üzerinde daha fazla çalışmanı istiyorum. Solak olabilirsin ama her ikisiyle de dövüşmeni istiyorum."

"Bu dönemin sona erdiğini sanıyordum," diye homurdandı Lucky, bir kez daha duruşunu bozarak. "Dün gece sen kazandın, değil mi? Yoksa ben başka bir dövüş mü izliyordum?"

"Bu kadar yeter, Lippy," diye karşılık verdi Quincy, yüzü kıpkırmızıydı. "Adanmışlık şampiyonların kahvaltısıdır." Dikkatini bana çevirdi ve havladı, "Solunla daha rahat olman umurumda değil, Messina. Sağ kroşen bir zayıflık."

"Buraya gel de sana ne kadar zayıf olduğunu göstereyim," diye mırıldandım işe geri dönmeden önce nefesimin altında.

Günün geri kalanı Noah'tan tek kelime almadan geçti ve o akşam saat beşte, bir saniye daha sessizliğe dayanamadım. Sinirlerim yıpranmıştı ve sabrım tükenmişti. Kafamda milyonlarca soru vardı ve cevaplarını alana kadar düzgün bir şekilde çalışamayacağımı biliyordum.

O akşam ofise girip çantamı ve kapüşonumu aldığımda Liam'a "İşimi bitiriyorum," dedim.

"Cumartesi gecesi Steph'in otuz beşinci doğum günü için Krash'a mı gidiyorsun?" diye sordu gergin bir şekilde, ofisten çıkıp spor salonuna doğru beni takip ederken. "Sen de davetlisin."

"Bilmiyorum," dedim ona, gerçekten dikkatimi vermeyerek. Kimin doğum günü olduğu umurumda değildi ve Stephanie Murphy Liam'ın puma arkadaşıydı, benim değil. Kadınla sadece geceleri dışarı çıkarken yarım düzine kez karşılaşmıştım. Onu ancak bir tanıdık olarak sınıflandırabilirdim. Ve Liam benim bok listemdeydi.

Tek odak noktam Noah'ı tekrar görmektir ve gerisini onu gördüğümde anlayacaktım. Ofisten aceleyle çıktım ve spor salonuna doğru ilerledim; içimde Noah'yı görmek için duyduğum aciliyet itici bir güç gibiydi, beni konfor alanımdan dışarı itiyor, ona gitmeye zorluyordu.

Liam'ın adımı seslendiğini duyduğumda metal merdivenin yarısına gelmiştim. İsteksizce durdum ve arkamı dönmeden önce sakinleştirici bir nefes aldım.

Liam beni oyalıyordu ve bu beni kızdırıyordu.

"Cumartesi gecesi gel," diye tekrarladı. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek."

Kuşkuyla gözlerimi kıstım. "Ne hakkında?"

Derin bir iç çekti. "Dün bir pislik gibi davrandım. Bunu telafi etmek istiyorum." Kafamı sallayarak, şaşkın ve ilgisiz bir şekilde, "evet, tamam" diye mırıldandım.

Ayrıntıları bana mesaj at" dedikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp aceleyle uzaklaştım.

Şehrin bu yakasında Noah gibi değerli bir MFA dövüşçüsünün ihtiyaç duyacağı ekipman ve güvenlikle donatılmış tek bir spor salonu vardı. Ve son beşliğime bahse girerim ki onu bulacağım yer orasıydı.

Chapter 25

Teagan

Frankie's Gym'in girişinde yürürken birkaç çift göz yüzüme dikildi ama umurumda değildi. Korkunç fahişeler gibi giyinmiş kadınlar ve etrafta sinsice dolaşan çok sayıda fotoğrafçı ve muhabir tarafından doldurulmuş resepsiyon masasının önünden geçtim. Belli ki onlar da benimle aynı sonuca varmışlardı ve Noah'yı arıyorlardı.

Masadaki adam yanından geçerken beni görünce ayağa kalktı ama kıyafetimi fark edince hemen yerine oturdu. Dar, üç çeyrek boy siyah spor pantolon ve sarı bir tişörtten oluşan iş kıyafetlerimi değiştirme zahmetine girmemiştim ve uyum sağladığım için gerçekten minnettardım.

Bir asansör vardı ama ben onun yerine arka merdivenleri kullanmayı tercih ettim. Spor salonlarındaki asansörler konusunda kötü bir kehanetim vardı. Ayrıca, nereye gittiğimi biliyordum. Son altı ay içinde üyelerini avlamak için birkaç kez buraya gelmiştim. Spor salonu birinci kattaydı. Havuz zemin kattaydı. Noah bu yerlerin hiçbirinde olmazdı. Hayır, o yeraltı boks ringinde olacaktı.

Merdiven boşluğundan çıkıp odaya adımımı attığım anda beyaz boyalı duvarlar ve soğuk beton zemin beni karşıladı ve gözlerim hemen Noah'a odaklandı. Onu işaret etmek zor olmadı. Bir buçuk metre,

dövmeli, çok seksi bir dövüşçü, orta yaşlı, göbekli adamların arasında göze çarpıyordu. Ringin ortasında durmuş, her dövüş gecesi televizyonda onunla birlikte görmeye alıştığım sarışın adamla idman yapıyordu.

"Vay canına, küçük hanım, geri çekilir misin?" Ringin dışında elinde kronometreyle duran uzun boylu, geniş, kel kafalı adam yaklaştığımda bana bunu söyledi. Onu okuduğum dergilerden tanıdım. Adı Quinn Jones'tu ve adam MFA kraliyet ailesinden geliyordu. "Burası senin gibi küçük bir şey için uygun bir yer değil."

"Evet," diye karşılık verdim hararetle. "Aslına bakarsanız, umursuyorum." Dikkatimi ringe çevirerek boğazımı temizledim ve "Senden faydalandığını söylerken ne demek istedin?" diye seslendim.

"Burada olmaz, Thorn," diye homurdandı Noah, sarışın adamla tartışmaya devam ederken, adımlarını kesip bana doğru bakmadı.

Görmezden gelinmeyi reddederek yarı açık dolaba doğru yürüdüm, bir çift eldiven çıkardım ve ringe geri dönüp içine tırmanmadan önce onları giydim.

Ona ulaştığımda Noah'nın omzuna vurdum, olabildiğince dik durdum ve "şimdi benimle tartışabilirsin ya da benimle konuşabilirsin," dedim, "ama beni görmezden *gelemezsin*."

"Teagan," diye hırladı Noah sinirle, ağız koruyucusunu tükürerek. "Defol git buradan."

"Teagan?" Sarışın adam bizden bir adım geri çekilerek duyurdu. Yüzünde geniş bir sırıtma belirdi ve eğlenerek başını salladı. "Şimdi anladım."

Noah eldivenlerini çıkarıp mindere fırlattıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirirken, "*Hayır, yapamazsın*," diye onu uyardı. "Git buradan. Şimdi."

"Bunu söylerken ne demek istediğini bana söyleyene kadar olmaz mı?" Tekrarladım. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim, karşımdaki bu muhteşem erkek karşısında paniklemiş ve telaşlanmıştım. Parmaklarımı karın kaslarında gezdirmek, o çıkıntıları ve olukları, dövmelele kaplı tenini, eşofmanın bel bandıyla görüş alanını kesen göbeğinin altındaki kıl tozunu hissetmek için can atıyordum.

Düşüncelerimden arınmak için başımı salladım, eldiven kaplı yumruklarımı yüzümün önünde kaldırdım, duruşa geçtim ve yumrukladım.

Hemen engelledi ve bu sırada yumruğumu yakaladı. "Bu konuşmayı burada yapmayacağım," diye tıslayarak beni daha yakına çekti. Erkek, sabun ve ter kokusu duyularıma doldu ve neredeyse onaylayarak inliyordum.

"Yedi yıl, Noah," diye fısıldadım, kırılganlığımın ortaya dökülmesine izin vererek. "*Senin* yüzünden yedi yılımı cehennemde geçirdim." Elinden kurtulup topuklarımın üzerinde geri sıçradım ve bir kez daha saldırarak onu orta yerinden vurdum. "Bana bunu yaptın ve çekip gittin öyle mi? Ve şimdi benimle konuşmuyorsun bile - açıklama yapmıyorsun." Ona tüm gücümle vurdum ama darbenin etkisiyle homurdanan ben oldum. "Bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?" Bunu nasıl yapabiliirdi; dünyama geri dönüp otomatik olarak en önemli kişi haline gelebilir miydi?

"Zaten açıkladım Thorn, ve sen bunu duymayacaksın!" Bana doğru yaklaşarak üzerime eğildi ve beni iplere doğru zorladı. "Ve seninle *dövüşmek* istemediğim için çekip gittim." Alnını benimkine bastırdı ve bana dik dik bakarak odadaki atmosferin daha da yoğunlaşmasına neden oldu. "*Seni* istemediğim için değil," dedi bana hararetle, gözleri öfkeyle parlayarak.

Etrafımızdaki hava yoğunlaştı ve vücudumun canlandığını hissedebiliyordum. İçimde adrenalin yükseliyordu.

Bana o kadar yakındı ki, dudaklarımız arasında bir santim bile yoktu ve öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye sıkılmış dişlerimin arasından tısladım. Noah'nın bana hissettirdiklerinden ve kendimle ilgili her şeyden şüphe etmeme neden olmasından nefret ediyordum ama *ondan nefret etmiyordum*.

Sorun da buydu.

"Tabii ki biliyorsun," diye alay etti. "Şimdi işin bitti mi?" diye sordu bir adım geri çekilmeden önce. "Çünkü antrenman yapmam gerekiyor ve sen yoluma çıkıyorsun. Seni daha sonra arayacağım - *istikrarlı* olduğunda."

Arkasını dönüp beni reddetti ve bu beni daha da çileden çıkardı. "Bunu bana yapamazsın Noah," diye seslendim titreyerek, bir kez daha göğüs göğüse gelebilmek için etrafından dolaştım. Yumruklarımı göğsüne vurarak onu sertçe ittim. "Hayatıma tekrar girip her şeyi mahvedemez ve tekrar çıkamazsın."

Cevap vermeyince onu tekrar ittim ve sonra göğsüne tamamen vurana kadar tekrar ittim. Noah'a gelince, dokunuşumdan irkilmedi bile. Orada öylece durdu, yüzünde hiçbir duygu yoktu ve ona defalarca vurmama izin verdi.

"Sakın bana sırtını dönmeye kalkma," dedim. "Ben senin hayran kızlarından biri değilim." Noah dünyamı alt üst ediyordu ve ben kontrolümü kaybediyordum. Hayatıma geri döneli bir gün bile olmamıştı ve ben tam bir enkazdım. "Bana ucuz bir sikmişim gibi davranamazsın." Deli gibi göründüğümü biliyordum. Deli gibi davrandığımı da biliyordum ama kendimi kontrol *edemiyordum*. Duygularım beni tamamen ele geçirmişti - onun tarafından.

"Benden ne istiyorsun Teagan?" Noah öfkeyle sordu. "Yüce Tanrım." Kollarımdan tutarak beni bir bez bebek gibi salladı. "Ne. Ne. Sen. İstiyorsun?"

"Benden özür dilemeni ve bunu içtenlikle yapmanı istiyorum," diye kırık bir sesle itiraf ettim. "Sahip olduğumuz her şeyi mahvettiğin için üzgün olduğunu söylemeni istiyorum." Burnumu çekerek kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım, deli gibi göründüğümü ve öyle konuştuğumu bilmeme rağmen. "Ama en önemlisi, *onun* sana verip de benim *veremediğim şeyi* söylemeni istiyorum."

Gerginleştğini hissettim ve kısa bir an için patlayacağından korktum ama sonra ringin uzak köşesinde rahatsız bir şekilde duran sarışın adama döndü.

Ringden çıkmadan önce ona düz bir tonda, "Onu benden uzak tut, Lucky," dedi.

"Seni *sevdim*," diye seslendim, sesi kırılmıştı, benden uzaklaşmasını izlerken, geçtiği her ekipmanı deviriyordu.

"Beni yeterince sevmedin!" diye kükredi ve dışarı çıkmadan önce iki elini kapıya vurdu.

"Eve gitmelisin Teagan." Sıcak bir elin omzumu kavradığını ve nazıkçe sıkıldığını hissettim. "Noah şu anda acı çekiyor. Başa çıkması gerekiyor ve sen buradayken bunu yapamaz."

"Yapma," diye uyardım Noah'ın Lucky diye çağırdığı adamın elini kabaca iterken. "Sakın buna cüret etme."

"Onu itmeye devam edersen çatlar," diye sakın bir ses tonuyla beni uyardı, ellerini göğsünün önünde kaldırarak. "Güven bana."

"Hayatta olmaz," diye tısladım ve ringden çıkıp Noah'nın peşine düştüm.

Noah

BUNU DAHA FAZLA YAPAMAZDIM.

Yapamadım.

Bu sefer işim bitmişti ve bunda ciddiymdim. Hiç kimse bu lanet acıya değmezdi. O bile.

Boş soyunma odasına girerek kıyafetlerimi çıkardım ve duş kabinine girdim. Avuç içimi yuvarlak krom başlığa dayayarak soğuk su tenime çarptığında irkildim. İyi oldu. Serinlemem gerekiyordu çünkü kendimi kaybetmeme iki saniye kalmıştı.

"Çek ellerini üzerimden!"

Teagan'ın sesi odada yankılandı ve tüm bedenim gerildi. Lanet olsun, neden çekip gitmiyor ve sakinleşmeme izin vermiyordu? Onunla konuşmak için uygun bir zihin yapısında olmadığım açıktı ve Teagan'ın inançlarının aksine, onu incitmek istemiyordum.

Yavaşça arkamı döndüğümde, duş alanına girip doğruca bana yönelmesini kapüşonlu gözlerle izledim. Onu görünce ağzım kurudu, nabzım fırladı ve sikim bir anda sertleşti.

"Uzaklaş Thorn," diye uyardım onu, suyu devirip etrafından dolanmaya çalışırken. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce."

"Seni yeterince sevmedim mi?" diye bağırdı, uyarımı dikkate almayarak gitmemi engelledi. Elini geri çekti ve bana saldırmadan önce "Seni çok sevdim!" diye tısladı.

Elinin yanağıma değmesiyle çıkan tokat sesi odanın içinde yankılandı ve kalan azıcık otokontrolümü de beraberinde götürdü.

Bir anlık kontrol kaybıyla Thorn'u kucağıma aldım ve soğuk suyu üzerine tutmadan önce onu duşun zeminine attım.

Tırnağının tenime değdiği yerdeki kanı yanağımdan silerek, kabinin zemininde otururken ona ters ters baktım. "Sen benim için kötü bir kadınsın," diye hırladım ve ondan uzaklaşmadan önce suyu kapattım. Dolabımdan bir havlu alıp ona fırlattım, ardından bir tane daha çıkarıp kurulandım. "Kafamı karıştırıyorsun, performansımı mahvediyorsun ve beni deli ediyorsun."

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," dedi dişleri takırdayarak, onun için attığım havluyu almak için kabinden sürünerek çıkarken. Titriyordu ve sırlıklam saçları yüzüne yapışmıştı, "Seni kanatmak istememiştim," diye fısıldadı.

Onu yerde görünce içimde suçluluk duygusu çalkalandı. Bir iniltiyi bastırarak ona doğru ilerledim, lanet olası bir ceza oburuydum. Önünde çömelerek havluya uzandım ve onu küçük omuzlarına sardım. "Yıllardır kanımı akıtıyorsun," dedim kısık sesle, sesimdeki duygu yoğunluğu yüzünden kendime kızarak. "Listeye bir çizik daha atsan ne olur?"

"Senden faydalandığını söylemiştin," dedi Teagan. "Nasıl?"

Gözlerimi devirerek kükreme isteğimi bastırdım. "Bozuk plak gibisin." Doğrulup arkamı döndüm ve dolabıma doğru yürüdüm. "Evine git Teagan."

"Ne demek istedin, Noah?" diye tekrarladı, peşini bırakmadan. "Ne demek istediğini bilmem gerek."

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Önce boxer'ımı, sonra da siyah eşofman altımı giydim. "Burada mı?" Sırlıklam olmuş bedenini işaret ettim. "Böyle mi?"

"Bana söylemen gerekiyor," diye yanıtladı inatla.

Biz de bunu yapıyorduk.

Thorn sonunda benim anlattıklarımı dinlemeye hazırды.

Güzel.

"O gece taş ocağında, seni arabadan kurtardıktan ve kaçmanı söyledikten sonra, polisler beni aldı ve beni suçlamadan önce karakola götürdü." Temiz bir tişört giydim, ayaklarımı Nike ayakkabılarımın içine soktum ve arkamı dönüp ona baktım. Yüzümü duygusuz tutarak konuşurken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kyle kefaletimi ödedi ve beni ev hapsinde On Üçüncü Cadde'ye geri getirdi... Sonunda Reese'i de istasyondan geri getirdi."

"Kyle'ın arabasının arka koltuğuna saklandım." "Seni orada bırakmamalıydım" diye fısıldadığında yüz hatlarını suçluluk duygusu kaplamıştı. Karşımdaki banka doğru yürüdü ve yere yığıldı.

"Sana gitmeni söylemiştim," dedim sert bir ses tonuyla, kalbimin etrafındaki savunma zırhında bir delik açıldığını hissederek. Tek bir damla gözyaşının yanağından süzülüşünü izledim ve onu silmek için can attım. "Seni onlardan korumam gerekiyordu." JD'nin Thorn'u ele geçirme düşüncesi, onu oradan çıkarma kararımın arkasındaki itici güç olmuştu. Bu konuda hiç pişmanlık duymadım. JD o gece bizi yoldan çıkarmıştı ve eğer Thorn'u ele geçirseydi neler olabileceği konusunda hiçbir yanılısamam yoktu. Kaçışımın bedelini bana *onun* kanıyla ödetecekti.

Teagan elinin tersiyle kabaca gözlerini sildi ve titreyerek nefes aldı. "Ama *kalmalıydım*, Noah."

"Artık bir önemi yok," diye karşılık verdim, pişmanlığını ve göğsümdeki yakıcı acıyı görmezden gelerek. "Kazadan sonra çok kötü durumdaydım Thorn," dedim ve hızla devam ettim. "Kaburgalarım mahvolmuştu ve beyin sarsıntısı geçiriyordum, bu yüzden Reese bana bir sürü ağrı kesici verdiğinde onları almak için iki kez düşünmedim - ona *gitmesini* söylemeden önce."

Teagan'ın yüzü gerçek bir acıyla buruştu ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Yeniden su yüzüne çıkan acı dolu anılar ne olursa olsun, bunu bir kez ve sonsuza dek içimden atıyordum.

"Ve sonra, kendimden geçtiğimde ve orada kimin olduğunu bilemeyecek kadar sersemlediğimde," diye hırladım, göğsüm öfke ve acıyla kabarmıştı. "Reese Tanner üzerime tırmandı ve bana *tecavüz etti*."

"Hayır." Teagan başını sallarken sesi çaresizlik ve öfkeyle doluydu, ona söylediklerimi hararetle inkâr ediyordu - yapacağını bildiğim gibi.

"*Evet*," diye karşılık verdim, aynı tutkuyla. "Gerçeği istedin Thorn, işte burada."

"Yapmadı... Yapmış olamaz. Seni onunla gördüm," diye saçmaladı, sesi histerik bir şekilde yükseliyordu. "Bundan *zevk alıyordun* Noah."

"Çünkü *sen* olduğunu düşünmüştüm," diye kükredim kısık sesle.

"Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandı kendi kendine tartışarak. "Ben ne gördüğümü biliyorum." Omuzlarındaki havluyu atarak ayağa fırladı ve yerde volta atmaya başladı. "Neden rapor etmedin?"

"Söyledim Teagan ve onlar da bana inanmadılar - lanet olası yüzüme güldüler," diye ekledim, bir elimi saçlarımda gezdirdim ve sertçe güldüm. Vücudum titriyordu ama kendimi devam etmeye ve her şeyi ortaya dökmeye zorladım. "Kendime geldiğimde ve senin gittiğini gördüğümde, lanet olası aklımı kaybettim ve peşinden gittim - "

"Beni takip mi ettin?" diye fısıldadı, eliyle ağzını kapatarak. İki adım geri atmadan önce bana doğru bir adım attı.

"Lanet olsun ki seni takip ettim," diye karşılık verdim, göğsüm kabarmıştı. "Sen benim tüm hayatımdın. Arkama yaslanıp beni terk etmeni izleyecek değildim."

"Ama ev hapsinde olduğunuzu söylemiştiniz." Kaşları çatıldı. "Ve bir gece önce taş ocağında arabayı hurdaya çevirmiştin, peki beni nasıl takip ettin..." Kızın sesi kesildi ve gözleri, elindeki parçaların

Yapboz zihninde yerine oturdu. "Oh Noah," diye mırıldandı. "Ne yaptın sen?"

"Amcanın evine girdim, arabanın anahtarlarını yürüttüm ve arabayı çaldım," dedim utanmadan ve pişmanlık duymadan. "Merak ediyorsan onu da mahvettim." Sert bir şekilde güldüm. "Amcan buna bayıldı. Pislik herif bunun için beni otobüsün altına attı."

"Sana *suç duyurusunda mı bulundu?*" diye sordu dehşetle, aramızdaki boşluğu kapatırken.

"Tabii ki yaptı," diye tısladım, acı ve tedirginlik karışımı bir duyguyla başımı arkaya attım. "Seni benden bir ya da iki yıl daha uzak tutma fırsatını kaçırmazdı."

Parmaklarını şakaklarına bastırarak, "Bunu aklım almıyor," diye fısıldadı. "Yapamıyorum..."

"Yapamıyor musun yoksa istemiyor musun?"

Tiksintiyle karşılık verdim. Yüzü kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir açıklama istedin ve ben de sana bir açıklama yaptım. Öfken için bir çıkışa ihtiyacın vardı ve ben de bedenimi kum torbası olarak kullanmana izin verdim." Uzanıp çenesini yakaladım ve yüzünü kaldırarak gözlerimin içine bakmaya ve beni duymaya zorladım. "Ama yapmadığım bir şey için özür dilememi bekliyorsan, o zaman cehennem donana kadar beklersin."

"Sen de bu konuda mükemmel değilsin Noah," diye bağırdı, küçük ellerini göğsüme bastırarak bedenlerimiz arasında boşluk bıraktı. "Sen de bana yalan söyledin," diye saçmaladı, boşa kürek çekiyordu. "O uçağa benimle birlikte binmen gerekiyordu. Ama binmedin. Beni *terk* ettin."

"Bu farklıydı," diye cevap verdim, arkamdaki dolaplara yaslanarak. Ben.

"Nasıl?" diye sordu, bir kez daha yüzüme bakarak. "Sen nasıl beni farklı mı bırakıyorsun?"

"Çünkü lanet olası hayatını kurtarmak için seni terk ettim," diye kükredim, boynunun arkasını kavradım ve onu kendime doğru çektim. "Senin benim zayıf noktam olduğunu biliyorlardı ve eğer o gece savaşımasaydım senin peşine düşeceklerdi. Seni bana karşı kullanacaklardı - bana zarar vermek için sana zarar vereceklerdi. *Her zaman* senin için geri dönecektim ama hayatını tehlikeye atamazdım."

Alnımı onunkine bastırarak, kendimi kontrol etmeye çalışırken kısa ve hızlı nefesler aldım. "Hatalı olduğunu kabul et, Thorn," diye tısladım, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. "Sadece *söyle* ve hayatımıza devam edelim."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken başını salladı. "Yapamam."

"Senin neyin var böyle?" Onu kabaca serbest bırakarak talep ettim. "Neden şu lanet gururunu bir kenara bırakamıyorsun?"

"Sana nasıl inanabilirim?" diye fısıldadı neredeyse çılgınca bir sesle, saçlarını çekiştirirken. "Bunu uydurmadığından nasıl emin olabilirim? Bunca yıl sonra hayatıma geri döndün ve bu saçmalığa inanmamı mı bekliyorsun?"

"Çünkü sana *hiç* yalan söylemedim," diye kükredim, öfkeli ve kırgın. "Bir kere bile. Ve o donmuş lanet kalbinin derinliklerinde bir yerde bunu biliyorsun."

"Bu çok fazla." Başını eğerek sert bir hıçkırık çıkardı. "Çok fazla acıyor."

"Nasıl olsa bir önemi yok," dedim bıkkınlıkla, içimdeki son umut ışığının da kuruyup öldüğünü hissederek. Başımı sallayarak arkamı döndüm ve dolabımdan çantamı alıp omzuma attım. "İstedigine inan, Thorn. Benden bu kadar."

Arkasını döndü ve bana bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bitti demek istiyorum Teagan," dedim ona. "Bitti."

"Neden?"

"Neden?" İçimdeki öfkenin şiddetle patlamasına neden olan tek bir kelime. "*Neden*?" Kulaklarıma inanamayarak tekrarladım. "Neden?"

Bunu gerçekten bana mı soruyorsun?"

"Evet, neden?" diye boğuk bir sesle etrafımda dolanarak kapıyı kapattı. "Neden benim için geri geldin? İşin bittiyse neden benimle yattın ve tüm bunları bana anlattın?"

"nk bir şeyi kanıtlamak istedim," diye yüzüne karşı kükredim. "Seni bacaklarını açarak sırt üstü yatırıp yatıramayacağımı görmek istedim ve bunu yapabileceğim ortaya ıktı." Pisliğin tekiydim - ona karşı gereksiz yere acımasız davranıyordum ve durmam gerektiğini biliyordum ama yaralanmıştım. Bana inanmıyordu. Diğer her orospu çocuğu gibi o da benden şüphe ediyordu ve ben bunu aşamıyordum. "Sen kaşımam gereken bir kaşıntıydın Teagan. Hepsi bu."

"İyi," diye bağırdı. "Yr git. Bırak beni."

Cevap vermedim. Bunun yerine ona sırtımı döndüm ve hışımla soyunma odasından ıktım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Spor salonunun kapısından içeri girdiğimde Lucky'nin bana söylediği ilk sözler bunlardı.

Başımı salladım.

"Sadece beni buradan çıkar, adamım."

"Hallediyorum." Ben spor salonunun arka merdivenlerinden çıkıp sokağa doğru ilerlerken o da benimle aynı hizaya geldi.

n kapıdan çıkıp sağanak yağmura adımıımı atar atmaz kameralar yüzümde parladı.

İnsanlar ismimi söyleyip fotoğraf çektirmek ve imza almak istediler ama ben yapamadım.

Bugün olmaz.

Geçmişimden gelen o lanet sarışın meyveli kek ve gözlerindeki inançsız bakışla olmazdı. Lanet olsun, dövüş benim sığınağımdı ve ringde kral bendim. Dikkatimi kaybetmeyi göze alamazdım. Kontrolümü kaybetmemeliydim. Teagan

son on sekiz aydır uğruna çalıştığım her şeyi paramparça ediyordu.

"Noah, bekle!" Kiralık arabaya ulaştığımda Teagan seslendi ve ben de başımı arkaya atıp yüksek sesle küfrettim.

İçimde onu görmezden gelmemi ve bir kereliğine ve sonsuza dek uzaklaşmamı talep eden her sağduyu zerresini görmezden gelerek arkamı döndüm.

Spor salonunun girişinde biriken kalabalığı yarararak avazım çıktığı kadar onun adını haykırırken, ONU SÜREKLİ KAYBETME KORKUSU beni harekete geçirdi. "Yani tüm bunlar senin için bir şeyi kanıtlamak için miydi?" Yanına vardığımda nefes nefese kalmış bir halde sordum. "Bunu bana neden yaptın?"

Gözlerim elmacık kemiğindeki kesiğe takıldı ve irkildim. Ellerimi onun üzerine koymamalıydım. Şiddet asla çözüm değildi. Bunu biliyordum ama onun yanındayken beynim devre dışı kalıyor ve düşünme işini kalbim yapıyordu. Ve şu anda kalbim incinmiş, kızgın ve kafası karışmıştı. Kendimi kaybediyordum. Uğruna çalıştığım her şey etrafımda yıkılıyordu. Ona yeniden aşık oluyordum ve bu beni bunaltıyordu.

"Dikkatli ol, Thorn." Noah bana ters ters bakarken sözleri alaycılıkla doluydu. "Böyle peşimden koşmaya devam edersen umursadığını düşünmeye başlayacağım."

"Umurumda!" Tüm vücudum titrerken dişlerim gıcırdayarak karşılık verdim. "Çekip gittiğimi ve seni düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Böyle düşündüğünü biliyordum. "Yanılıyorsun. Seni düşündüm. Her gün. Kahretsin Noah, seni *sevdiğim için* ayrıldım," diye itiraf ettim, sesim titriyordu. "Ve ihanetinin acısı beni hayatımdaki her şeyden daha çok incitti."

"Bunu seninle bir daha yapmayacağım," diye beni uyardı.

Yağmur üzerimize yağıyor, kıyafetlerimizi ıslatıyor, benim ve onun savunmasızlığını ortaya çıkarıyordu. Noah arabaya binmek için döndüğünde kendimi kaybettim. "Gitme!" Arabasına binmesini engellemek için kolunu tuttum - beni terk etmesini engellemek için.

"Kalmam için bana iyi bir neden söyle," diye kükredi, arabanın kapısını gereğinden fazla güçle kavrarken iri vücudu titriyordu.

Kal çünkü seni tekrar kaybetme düşüncesine

dayanamıyorum. Kal çünkü sensiz berbat bir haldeyim.

Kal çünkü seninle olduğum zamanki kadar canlı değilim.

Kal çünkü sana hayatımda ihtiyacım var.

Tüm nedenler içimdeydi ve tek bir kelime bile edemiyordum. Dudaklarımın onları şekillendirmesini sağlayamıyordum çünkü eğer bunu yüksek sesle itiraf edersem, Nuh hakkında yanıldığım gerçeğini dile getirirsem, kendi kırık kalbimin ve yedi yıllık sefaletin suçlusu olacağımı biliyordum. O zaman onun bir hapisane hücresinde tek başına çürümeye terk edilmesinin suçlusu ben olacaktım ve bu suçluluk duygusunun beni tüketeceğinden oldukça emindim.

Gerçeği bilmeden önce ona aşıkтым ve şimdi duygularımın içinde boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Ama bunun yerine inatçı bir korkak gibi orada öylece durdum, gitmemesi için ona gözlerimle yalvardım, o benden uzaklaştıkça ayaklarımın altındaki zeminin parçalandığını hissettim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdanarak elini kabaca çekti.

Noah'nın benden uzaklaşıp yolcu koltuğuna tırmanmasını izlerken ellerimi kendime sararak hareketsiz durdum. Kapıyı çarparak kapattı ve araba hareket ederken gözlerini dikip önüne baktı.

Chapter 26

Noah

Lucky, otel odama döndüğümüzde, "VAY CANINA, BUNU İZLEMEK ÇOK ACI VERİCİYDİ," dedi. Minibardan bir kucak dolusu bira ve bir şişe tekila alıp oturma odasındaki sehpanın üzerine bıraktıktan sonra birkaç shot bardağı almak için geri döndü. "Ne lanet bir tren enkazı." Çakmağıyla şişenin kapağını kapatırken derin bir iç geçirdi. "Peki ya arabayla uzaklaştığımızda yüzü nasıldı?" Başını iki yana salladı. "Hiç böyle yıkılmış bir kadın görmemiştim."

"Bırak artık," diye uyardım onu. Kanepeye doğru yürüdüm, yorgun ve moralsiz bir şekilde yere çöktüm. Öne doğru eğilerek dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. Teagan'ın gözyaşları içindeki yüzü ve kalmamı isterkenki sesi aklımdan çıkmıyordu. Lucky'nin lanet olası yorumlarına ihtiyacım yoktu. Yıkımı ilk elden yaşamıştım. "Bitti," diye ekledim sert bir ses tonuyla. "Dava kapandı."

"Sende ciddi bir inkâr vakası var dostum. Gördüklerimin en kötüsü." Lucky omuz silkerek şişesinden bir yudum bira aldı ve yanımdaki kanepeye oturdu. "Onu seviyor musun?"

Bir inilti çıkarıp avucumun içiyle yüzümü ovuşturduktan sonra biramı masadan alıp yudumladım. "Onunla tanıştın - onu iş başında gördün. Ben mazoşist değilim, dostum. Zevk almıyorum

soyundurulmaktan hoşlanmıyorum. Tabii ki onu seviyorum." Onu hâlâ sevip sevmemem gerçekleri değiştirmiyordu. Ve gerçekler Teagan ve benim tartışmadan birbirimizin yanında olamayacağımızdı.

Şişeyi tekrar masaya çarparak Lucky'nin benim için doldurduğu tekila bardağını aldım ve geri fırlattım. "Onu sevmemezlik edemem," diye tısladım, alkolün içimi yaktığını hissediyordum. "Ama ona güvenemem de," diye huysuzca itiraf ettim. Hâlâ o kadar çok acı vardı ki, köprünün altından o kadar çok sular akmıştı ki, bunu aşıp aşamayacağımızdan emin değildim.

"Neden?" diye doğrudan bana sordu. "Çünkü -"

"Çekip gittiği için mi?" diye benim yerime cevap verdi. "Ve eğer onu tekrar içeri alırsan bunu tekrar yapacağından mı korkuyorsun?"

"Pekâlâ, Dr. Phil," diye alaycı bir şekilde homurdandım, Lucky'nin tam on ikiden vurduğunu düşünerek biraz sinirlenmiştim. "Psikanalize biraz ara ver."

"Messina, Bishop'a karşı savaşa girmenin bir nedeni var - ve koruma kullanmamanın da aynı nedeni var. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum," dedi bana. "Onun yüzünden."

Tabii ki onun yüzünden.

On yedi yaşımdan beri yaptığım her şey *onun yüzündendi* - çünkü o benim için her *şeydi*. Bu yüzden bugün gözlerinin içine bakıp ona gerçeği söylediğimde ve inançsızlıkla karşılaştığımda canım çok acıdı.

"Nasıl olsa fark etmez," diye atıldım. "Gelecek hafta bu saatlerde evime dönmüş olacağım ve onu düşünecek vaktim olmayacak." MFA ile Kuzey Amerika'da ülke çapında bir tura çıkacaktım. Birkaç gün içinde eve uçacaktım ve buna konsantre olmalıydım. Buna ihtiyacım yoktu.

O kadını sevmenin getirdiği dikkat dağınıklığı ve hayatımdaki lanet kargaşa. Onu geçmişte bırakmalıydım.

"Bundan emin misin?" Lucky ikna olmamış bir halde sordu.

"Kesinlikle." Biramın geri kalanını yudumlarken kararlı bir şekilde başımı salladım, içten içe gururumun konuştuğunu bilsem de kendi sözlerime inanmak için kendimi zorladım; Teagan'ın gözlerimin içine bakıp bana inanmamasının mutlak acısı ve dehşeti. "Yola geri döndüğümde radarımda bile olmayacak."

Lucky üzüntüyle, "Bu ne kadar korkunç bir duygu olmalı," diye düşündü. Başını sallayarak ayağa kalktı ve kollarını uzattı. "Sana layık olduğunu kanıtlamak için çok çalıştığın tek kişiyi kendinden uzaklaştırmak."

"Ne?" diye sordum. Şişemi alt dudağıma dayamış, donuk bir ifadeyle sordum. "Onu *seviyorsun*, Noah," diye bağırdı Lucky. "Ve bugün tanıştığım kız da seni seviyor, dostum." Elini havaya kaldırdı, açıkça telaşlanmıştı. "Seni tanıdığımdan beri yaptığın her hareket *onu* geri kazanmak içindi. Ona *layık* olduğunu kanıtlamak için. Çünkü senin kafanda o *öyle*. Ve bu seni çok korkutuyor. Kendine karşı dürüst ol, dostum," dedi ciddiyetle. "Yeterli olmadığından - yeterli olmadığından - ölesiye *korkuyorsun*." "Tabii ki korkuyorum!" Kükredim. "Beni deli ediyor." "Beni deli ediyor.

Bira şişesini odanın öbür ucuna fırlatırken ayağa kalktım, tedirgin ve öfkeliydim. "O lanet olası bir deli. Onunla nerede duracağımı asla bilemiyorum," diye hırladım, göğsüm kabarmıştı. "O kadın için yapmayacağım şey yok ve bu düşünce bile beni korkutuyor." Bir elimi kabaca saçlarımda gezdirdim ve hayal kırıklığı içinde tısladım. "Thorn beni dize getirme yeteneğine sahip, Lucky. O benim için *ölümcül*."

"Ne olmuş yani?" diye karşı çıktı, hiç vakit kaybetmeden. "Aşk çılgınlıktır. Çılgınca ve ikinizin paylaştığı o yakıcı yoğunluk?" Başını iki yana salladı. "Bu nadir bir şey dostum. Bu hayatta bir kez yaşanacak türden bir şey."

"Neden umursuyorsun ki?" Öfkeyle sordum. "Sana ne bundan?"

"Çünkü sen benim kardeşimsin, salak," diye karşılık verdi Lucky aynı öfkeyle. "Sen benim ailemsin dostum ve arkama yaslanıp senin geleceğinden uzaklaşmanı izlememe imkân yok."

"Ne yapacağım, dostum?" Boğuldum. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Lucky omzumu sıvazlayarak, "Sen en iyi yaptığın şeyi yap," dedi. "Savaş."

Lucky haklıydı.

Teagan on yedi yaşından beri hayatımın odak noktasıydı. Kendime istediğim kadar yalan söyleyebilir ve rol yapabilirdim ama gerçek hala oradaydı. Ve gerçek şuydu ki, Teagan Connolly şimdiye kadar istediğim tek şeydi ve bundan sonra da isteyeceğim tek şeyin o olduğundan oldukça emindim.

Bunun için savaşmam
gerekiyordu. *Bizim* için
savaşmalıyım.

Teagan

"Yine kurutmadan mı giyindin Teegs? Boğulmuş bir kedi gibi görünüyorsun."

Dairesinin kapısını açıp beni fark ettiğinde Sean'ın ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar oldu.

O anın sıcaklığında ve ruhsal çöküntümün ortasında, Sean gidebileceğimi düşündüğüm tek kişiydi. Hope Amerika'daydı. Hiç ailem yoktu. Ve Liam... Liam artık bir seçenek değildi.

"Nefes... alamıyorum," diye s o l u k soluğa onun kollarına atıldım ve can havliyle ona tutunarak hıçkıra hıçkıra ağladım. "Yapamıyorum... Tanrım, Sean..."

Tecavüze uğramış.

Noah tecavüze uğradığını
söyledi. Reese ona tecavüz
etmiş.

Ona inandım.

Ve onu orada tek başına bıraktım.

"Bebeğim, hadi. Sakin ol," dedi Sean ikimizi de dairesine götürüp beni kanepeye oturturken.

Sean kanepenin arkasındaki örtüyü sürükleyerek omuzlarıma sardıktan sonra mutfağa gitti ve elinde kocaman bir çikolatayla geri döndü.

"Biliyor musun, seni hiç ağlarken gördüğümü sanmıyorum," diye düşündü Sean, ağlamalarım burnumu çekmeye dönüştüğünde. Yanımdaki kanepeye çökerek beni kucağına çekti. "Ne oldu?"

"Noah oldu," diye fısıldadım, gözlerimi kapatıp başımı onun göğsüne gömdüm. Zihnim spor salonunda neden olduğum sahneye geri döndü ve içimi bir ağlama sesi yırttı. Çok utanmıştım. "Her şeyi berbat ettim, Sean."

"Noah?" Sean kafası karışmış bir şekilde sordu, boşlukları doldurmamı bekliyordu.

"Messina," diye mırıldandım, Sean'ın eski sevgilimle olan fırtınalı ilişkimin iç yüzünü bilmediğini unutarak.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve yüzüme bakmak için arkasına yaslandı. "Dövüşçü gibi mi?"

"Eski sevgilim gibi," diye itiraf ettim utanarak.

Gözlerini kırpmadan bana bakarken dudakları mükemmel bir şekilde O şeklinde kıvrıldı. "Bunu beklemiyordum," diye nefes aldı, gözleri merakla yanıyordu. "Sen

Amerika'dan eski bir sevgilin olduğundan bahsetmiştin ama *The Machine*'den bahsettiğini fark etmemiştim."

"Onu tanıdığım zamanki *makine* değildi," diye fısıldadım üzüntüyle. "O sadece... Noah'tı."

Başımı göğsüne yasladığımda kendimi Sean'a güvenirken buldum; annemin o arabada son nefesini verişini izlediğim gecedен, Max Amca bizi Colorado'ya taşıdığında Liam'ın benden ayrılmasına kadar hayatımın her kirli ayrıntısını ona anlattım.

Thirteenth Street'te geçirdiğim zamanla ilgili her şeyi orada anlattım; iyi, kötü ve beni deli gibi gösteren düpedüz berbat kısımları.

Ona Noah'nın arabasını boyayla nasıl mahvettiğimi, bu çılgın saplantıyı tetikleyen geceyi ve onu takip eden her anı anlattım.

Ateş Çemberi'nde geçirdiğim geceler, Noah'ın yaşının iki katı adamla kapışmasını izlemek.

Ona Noah'nın beni Gonzalez'den kurtardığını, beni George ve JD Dennis'ten defalarca koruduğunu, benimle birlikte olmak için dayak yediğini anlattım.

Ona asansördeki geceyi anlattığımda yüzüm kızardı.

Max'in beni evlatlıktan reddettiği geceyi anlatırken yıkıldım.

Beni bu ana getiren her önemli bilgiyi, hayatımda beni bu noktaya getiren her olayı anlattım, içimi döktüğüm için minnettardım ve Sean beni dikkatle dinledi, asla yargılamadı, sözümü kesmedi.

"Ve sonra kapımı kırdı, ben de onu dışarı atmadan önce onunla yattım," dediğimi duydum ve ürperdim. "Ama sonra gittiği için sinirlendim ve Frankie'ye gidip büyük bir olay çıkardım." İnleyerek ekledim, "Ona tokat attım ve beni boğmaya çalıştı... ve şimdi buradayım."

Sean bir ıslık çaldı. "Ve tüm bunlar yirmi dört saat içinde mi oldu?"

"Ne diyebilirim ki?" diye mırıldandım, yanaklarım yanıyordu. "Arayı kapatmamız gereken çok şey vardı."

Sean ayağa fırlayarak mutfığa gitti ve birkaç dakika sonra bir elinde bir çift bardak, kolunun altında biri votka, diğeri kola dolu iki şişeyle geri döndü.

"Seni kapımda ilk gördüğümde çikolata ve *Friends* maratonunun seni neşelendirmeye yeteceğini düşünmüştüm." Bardakları ve şişeleri önümüzdeki sehpa koyduktan sonra eğildi ve içkilerimizi doldurmadan önce başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Ama şimdi düşünüyorum da bu boktan fırtınayla başa çıkmak için votkaya ihtiyacımız var."

"Neden eşcinsel olmak zorundasın, Sean?" Bana uzattığı bardağı alarak içimi çekerek sordum. "Bu hiç adil değil," diye homurdandım, votka ve kolamdan bir yudum alarak. "Sen mükemmel bir erkeksin."

Sean kıkırdadı. "Salonda kaç kadının bana bu soruyu sorduğunu tahmin bile edemezsin." Yanımda otururken bardağını benimkine vurdu ve iç çekti.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" Kanepede bağdaş kurup otururken kucağımdaki minderden gevşemiş bir ipliği kopardım ve "Lisede iki ay çıktığım bir adam için bu kadar... *harap* olmak?" dedim.

"Resmi olarak iki ay," diye düzeltti parmağıyla havayı işaret ederek. "Gayri resmi olarak bundan çok daha uzun ve derin."

"Ya bunu atlatamazsa?" Sıkıştırdım. "Bunu tekrar tekrar düşündüm ve onun yerinde olsaydım, yapabileceğimi sanmıyorum." Yüzümü ellerimle kapatarak bir iniltiyi bastırdım. "Ve sadece beni affedebileceğini söyle. Ya şimdi farklıysa?" Fısıldadım. "Ya aramızdaki o berbat, kana susamış kimya sönerse?"

"Eğer denemezsen, hayatının geri kalanını merak ederek ve pişmanlık duyarak geçireceksin" dedi bana.

Haklı olduğunu biliyordum ama çok korkmuştum.

Bilerek ya da bilmeyerek Noah Messina tarafından kalbimin kırılmasının acısını bir daha asla hissetmek istemedim. Hayatım boyunca böyle bir acıyı iki kez yaşayabileceğimden emin değildim.

"Sıra dışı bir şey değilim, Sean," diye itiraf ettim. "Peki ya Noah? O bizden farklı bir dünyada yaşıyor. *Süper modeller* sanki günde beş meyve veriyorlarmış gibi onun için külotlarını indiriyorlar. Bununla rekabet edebilmemin imkânı yok."

"Kimseyle rekabet etmek zorunda değilsin Teagan. Anlamadığın şey de bu," dedi. "O adam dünyanın öbür ucuna uçtu ve senin kapına geldi." Başını sallayarak sabırsızca iç geçirdi. "Bu bana yolun sonu gibi gelmiyor."

"Öyle değil mi?"

"Hayır Teagan, yazmıyor," diye karşılık verdi sinirli bir ses tonuyla. "Adamın çaresizlik, bağıllık ve *aşkla hareket ettiğini* söylüyor." Sean elini kalçama vurarak sıktı ve "O burada. Ateşli ve seninle sikişiyor. Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Chapter 27

Teagan

Cuma gününün tamamını yatağında top gibi kıvrılıp Liam'dan gelen telefonları duymazdan gelerek ve dış dünyayla temas kurmaktan kaçınarak geçirdim, aslında başımı gözyaşlarıyla ıslanmış yastığımdan kaldıramayacak kadar utanmıştım. Kahvaltı ya da öğle yemeği yemedim. İştahım yoktu. Noah'nın sesi aklımdan çıkmıyordu; yüzü gün boyu uyanikken her düşüncemin ön planındaydı ve çirkin gerçekle kendime eziyet etmekten vazgeçemiyordum.

Noah hapishanede ciddi bir süre yatmıştı.

Benim yüzümden.

Kefaletini bozdu. Benim yüzümden.

Max onu suçlamıştı. Benim yüzümden.

O gece taş ocağındaydı. Benim yüzümden.

Beni güvende tutmak için kendi özgürlüğünden vazgeçti.

Kyle Carter başından beri haklıydı. Bu adamın her *zaman* haklı olmasından nefret *ediyordum*. Çok sinir bozucuydu. Onu dinlemeliydim. Aptal gururumu değil, kalbimi dinlemeliydim. Bak gurur beni nereye getirdi. Yedi yıllık acı ve pişmanlıklar.

"Bir şeyi kanıtlamak istedim. Seni bacaklarını açarak sırt üstü yatırıp yatıramayacağımı görmek istedim ve bunu yapabileceğim ortaya çıktı. Sen kaşımam gereken bir kaşıntıydın Teagan. Hepsi bu."

Gurur ve inatçılık beni ona koştuktan alıkoydu - kendimi ayaklarına atıp af dilemekten. Gözlerindeki acı beni rahatsız ediyordu. O kahverengi derinliklerde gördüm. Onu sorguladığımda neden olduğum acıyı gördüm. Aynı zamanda gerçeği de gördüm.

Dürüst olmak gerekirse, onu olabilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattığım halde neden bana zaman ayırdığını, tüm saçmalıklarına katlandığını anlayamıyordum. Duygusal olarak tükenmiştim ve kendim için üzülüyordum ve hiçbir çikolata ve alkol acımı dindirmiyordu.

Cumartesi öğleden sonra depresyon iyice yerleşmişti ve açlık da öyle. Mikrodalgada bir tencere eriştesi yaptım ve daha fazla pişirmeye zahmet etmeden yarısını çiğ olarak yedim. Zaten tamamen pişmiş yemekleri hak etmiyordum. Çıtır çıtır eriştemi bitirdiğimde yıllardır yapmadığım bir şeyi yaptım.

Gitarımı kutusundan çıkardım, askısını omzuma yerleştirdim ve bir pena aldım. On sekiz yaşımdan beri çalmamıştım, dayanamıyordum; ama parmaklarım tellere dokunduğu anda bunun bisiklete binmek gibi bir şey olduğunu fark ettim.

Parmaklarımın tellerin üzerinde kaymasına izin vererek gözlerimi kapattım ve Johnny Cash'in *Ring of Fire* şarkısının kendi akustik versiyonunu söyledim, parmaklarımı enstrümanların arasından geçirerek tatlı melodiye daldım.

Her notayı iliklerime kadar hissederek, dudaklarımdan dökülen her sözün anlamını bilerek, nakaratı avazım çıktığı kadar bağırarak söyledim ve içimde biriken tüm söylenmemiş sözleri onunla birlikte serbest bıraktım.

"...Yanan bir ateş çemberinin içine düştüm..."

Ön kapım içeri doğru uçu ve gitarımı korumak isterken vücuduma aldığım darbeyle şarkının ortasında kanepeden düştüm. "Tanrım," diye tısladım sırtüstü yatarken, dairemin kapısında duran Sean'a baktım. "İçeri nasıl girdin?"

Sean kollarında bir sürü güzellik ürünüyle daireme girerken neşeyle, "Kilit açıldı bebeğim," dedi. Taşıdıklarını mutfak tezgahının üzerine bırakarak bana doğru ilerledi. "Bu arada sesin güzelmiş," diye ekledi gitarımı benden alıp kutusuna geri koyarken. "Çaldığınızı bilmiyordum."

Ayağa kalkarak, düştüğüm için sızlayan kalçamı ovuşturdum. "Eskiden oynardım," diye mırıldandım, kafam karışmıştı. "O kapıyı kilitlediğime emindim." Aslında emindim. Hope'la yıllar boyunca pek çok tartışma yaşamıştık, çünkü daireyi güvenli tutma konusunda çok, tırnak içinde söylüyorum, 'anal' davranıyordum. Kendimi savunmam gerekirse, Hope hiçbir zaman dövmele bir kas yığını tarafından uykusundan kaçırılmamış ya da mafya tarafından kovalanmamıştı. Alışkanlıklarımın haklı olduğunu düşünüyordum, bu yüzden dün gece kapıyı kitlemeden bıraktığım için kendime çok şaşırdım.

"Oyalanmayı bırak," dedi Sean, beni koridora ve banyoya doğru iterek. "Kıçını kaldır da duşa gir," diye emretti ve duşu açtı. "Ben sana giyecek bir şeyler bulacağım."

"Ne... Hey - dur," diye tısladım, tişörtümü zorla çıkarmaya çalıştığında ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Ne yapıyorsun, seni sapık?"

Sean gözlerini devirerek, "Teagan," diye karşılık verdi. "Görmek istediğim *hiçbir şeyin olmadığını* söylediğimde bana güven. Alınmak yok."

"Alınmadı," diye homurdandım, tekrar gömleğimi almak için hamle yaptığında elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Sean'ı arkasını dönmeye zorlayarak hızla soyundum ve perdeyi etrafıma çekmeden önce küvete tırmandım. "Söyle bakalım, neden evime zorla girdin ve beni zorla duşa soktun?"

"Bir müdahale düzenliyorum," diye seslendiğini duydum ve ardından çekmecelerin açılıp kapanma sesi havayı doldurdu. "Bir gece daha kendi kendine acımana izin vermeyeceğim."

"Sean?" Saç kurutma makinesinin sesi canlanınca endişeyle sordum. "Ne yapıyorsun orada?"

"Arkadaşlarımızla Stephanie'nin doğum günü partisine gidiyoruz," diye bilgilendirdi beni. "Ve *sen* orada en iyi giyinen kadın olacaksın."

"Hayır, değilim," diye inledim, başımı arkaya yaslayıp suyun üzerimden akmasına izin verdim. "Yapamam -"

"Benimle geliyorsun Teagan," dedi Sean uyarıcı bir ses tonuyla. "Seni oraya tekmeleyerek ve çılgılık atarak sürüklemem gerekse bile." Saniyeler sonra duş perdesinin arkasından bir ustura elime tutuşturuldu. "Tıraş ol," diye emretti. "Her şeyimi."

İKİ SAATTEN AZ BİR SÜRE SONRA tüysüzdüm ve hatırlamak istemediğim kadar çok yerim dürtülmüştü. Gösterişli arkadaşım sağ olsun, bar öncesi içkilerimizden dolayı çakırkeyif hissediyordum ve taze bir bronzluk tabakasıyla kaplanmış ve hayatımda hiç olmadığım kadar süslenmişim. Sean saçlarımı kıvrırarak sırtımdan aşağıya gevşek bir şekilde dökülmesini sağlamıştı, saçlarımda küçük sim dalları ve minik şeffaf renkli mücevherler vardı. Görünümümü dumanlı gözler ve şeffaf parlak dudaklarla tamamlamıştı.

Banyodaki boy aynasında kendime hayran hayran bakarken, "Sen mucizeler yaratıyorsun," dedim. Kısa beyaz bir elbise, gök **yüksekliğinde** bej ayakkabılar ve ona uygun bej bir blazer ceket giymiş olan Sean'ın stil konusunda çılgın yetenekleri olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Tanrım," diye hayretle nefes aldım,

Elbisenin cesur daldırma yakasıyla harika görünen minik göğüslerimi avuçluyordu. "Aslında kızarmış yumurtadan daha fazlasına sahipmişim gibi görünüyor."

Sean başını geriye attı ve güldü. Ellerini omuzlarımda kenetleyip beni mutfağa geri götürürken, "Göğüslerin küçük değil," diye beni temin etti. Kahkahasını elindeki votka ve kola bardağıyla bastırarak, "Şımarıklar," diye teklif etti. "Erkekler şımarık sever."

"Öyle mi?" İnce biçimli bir kaşımı kaldırdım ve bir yudum almadan önce bardağımı tezgâhtan aldım. "Küçük ve şımarık olanı büyük ve kabarık olana tercih edecek bir erkek söyle?"

"Bilmiyorum," diye alay etti Sean. "Belki de özellikle iyi dövüşen bir adamdır?"

"Yapma," diye fısıldadım, bu düşünce karşısında irkildim. Başımı öne eğerek, içimde biriktirdiğim küçük heyecan kırıntılarının dağıldığını hissettim. "Her şeyi berbat ettim," diye fısıldadım, kendimde daha önce hissetmediğim kadar hayal kırıklığı hissediyordum. "Benden nefret ediyor."

"Bebeğim, *bu* konuşmanın ikinci raundunu yapacak kadar sarhoş olmanın yakınından bile geçmiyorum," diye açıkladı Sean, votka ve kolasının son damlasını da içip boş bardağı yere bırakırken. "O yüzden onu bu gece için ikinci plana at," diye ekledi ceketini kapıp omuz silkerek kapıya yönelmeden önce. "Yarın pijamalarla etrafta dolanmaya devam edebilirsin."

Sean'ın peşinden giderken, tezgâhın üstündeki uzun, ince şekilli bir kutu gözüme çarptı. "Bekle," diye seslendim ve kutuya doğru bir adım attım. "Bu da ne?" Kutunun orada olduğunu daha önce fark etmemiştim ama Sean tezgâha o kadar çok şey dökmüştü ki bunu fark etmem imkânsızdı.

"Evet, buraya geldiğimde bunu kapının önünde buldum," diye cevap verdi Sean, bana doğru yürürken. "Söylemeyi unutmuşum." Omuz silkerek ekledi, "O zaman acele et ve aç."

Kutunun kapağını kaldırdığımda, içinde sapında tek bir diken bulunan kırmızı gülü görünce gözlerim açıldı. Yanında küçük beyaz bir kart duruyordu.

"Noah'dan," diye fısıldadım, yanaklarım yanarken dudağımı ısırdım. Sadece Noah bana yan tarafında taşıdığı dövmeye benzeyen bir gül gönderebilirdi. Kartı elime alıp yazıyı okuduğumda içimde bir heyecan pırıltısı belirdi.

Ben de geliyorum.

"Geliyor muyum?" Omzumun üzerinden bana bakan Sean sordu. "Vay canına, bu... romantik mi?"

"Sence ne demek istiyor?" Gülü kutudan çıkarıp göğsüme bastırırken sessizce sordum.

Mutfağında durmuş, kenarları sivri bir gülü can simidimmiş gibi tutarken aptal gibi göründüğümü biliyordum ama benim için o bir can *simidiydi*. Bu aptal çiçek bana umut veriyordu ve ben de aptal gibi sırtıtmaktan kendimi alamıyordum.

Sean gülümü alıp kutusuna geri koyarken, "Çok güzel, Teegs," diye yatıştırdı. "Ama son iki saatimi lanet olası bir çiçeği analiz edebilmek için köle gibi çalışarak geçirmedim." Anahtarlarımı ve çantamı alan Sean, ikimizi de dairenin kapısından dışarı itmeden önce onları ellerime tutuşturdu.

"Sence bununla ne demek istedi?" Sean beni yarı sürükleyerek merdivenlerden aşağı indirirken gökdelen takozlarımın içinde dengemi sağlamaya çalışarak sordum.

"Belki de bu bir işarettir," dedi Sean dışarı çıktığımızda. Kaşlarını sallayarak kolunu omzuma doladı ve kıkırdadı. "Dünyayı tekrar sarsmasının an meselesi olduğunu söyleme şekli."

Emin değildim ama gecenin geri kalanında adımlarımda kesin bir sığrama vardı.

Chapter 28

Noah

SONRAKİ İKİ GÜNÜ lanet olası bir hayvan gibi antrenman yaparak ve sorunlarımı yumruklayarak, hayal kırıklıklarımla savaşıarak geçirdim. Cumartesi akşamı geldiğinde, tek yapmak istediğim Teagan'ı bulmak ve yarattığımız bu boktan ilişkinin üstesinden gelmeye çalışmaktı. İkimizin de sakinleşmesi için yeterince zaman geçmişti ve şimdi bu boku çözmenin zamanı gelmişti. Ama görünüşe göre bu geceki planlarımda söz hakkım yoktu çünkü MFA'nın CEO'su Nick Leversteen Cork'a uçmuştu ve benimle yüz yüze konuşmak için yola çıkmıştı.

Her an gelebilirdi ve ben de onu karşılamak için aptal gibi giyinmiştim. Tanrı şahidim olsun, burada kendimi pazarlanıyormuş gibi hissediyordum.

"Neden böyle giyindim?" Kıyafetimden sorumlu olan koçuma ters ters bakarak homurdandım. Taktığım kravatı kabaca çekiştirerek gevşettikten sonra siyah gömleğimin kollarını sıvadım. Ben takım elbise adamı değildim. Çok iriydim ve her zaman çok dar oluyorlardı. Süitimin zemininde volta atarken kollarım gömleğimin kumaşı içinde daralıyor, kalçalarım siyah takım pantolonumun malzemesine çarpıyordu. Ben eski bir mahkûmdum, yasadışı dövüşçüden profesyonel dövüşçüye dönüşmüştüm - lanet bir iş adamı değil.

"Bunun kariyerin için ne anlama geldiğini biliyor musun?" Quincy bir saat içinde dördüncü kez aynı şeyi söyledi ve ben de içimden gelen dürtüye direnmek zorunda kaldım.

onu boğmak. "Büyük adamın kendisiyle şahsen tanışmak mı?"

Hayır, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum çünkü yaşlı aptal bana neler olup bittiğini açıklamamıştı.

Kanepede sakince oturmuş birasını yudumlayan ve sigarasını tütüren Lucky bana göz kırptı. Garip bir şekilde, onun sakin tavrı üzerimde yatıştırıcı bir etki yaratıyordu ve ben de yanına uzandım. Kalçamı okşayarak sigarasını bana uzattı ve ben de minnetle alıp derin bir nefes çektim.

"Artık bu saçmalıklar yok, duydun mu?" Quincy elimdeki sigarayı alıp baş ve işaret parmağıyla söndürerek beni uyardı. "O toksinleri oğlumdan uzak tut, Lippy," diye homurdandı ve eski hücre arkadaşına ters ters baktı. "Şu anda kondisyonu yerinde, bu yüzden dejenere maskaralıklarını kendine sakla."

Lucky başını geriye attı ve güldü. "Duydun mu Messina?" diye sordu, çok eğlenerek. "General Dickhead senin üzerinde kötü bir etkim olduğunu düşünüyor."

Süitin kapısı çalındı ve Quincy'nin yüz ifadesi canilikten büyülenmişliğe dönüşürken kahkahamı bastırdım. Kravatımı düzeltmek için eğilirken bana "En iyi davranışını takın," dedi. "Ve bırak konuşmayı ben yapayım. Ve *sen*," diye tısladı Lucky'yi göstererek. "Çeneni kapalı tut."

Quincy aceleyle kapıyı açmaya gittiğinde Lucky başını salladı. Birasından bir yudum daha almadan önce omzumu dürterek, "Ne sikim olursa olsun, dostum," diye mırıldandı. "Sadece kendin ol, dostum."

"Nick," diye karşıladı Quincy. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, eski dostum. İçeri gelsene." Ayağa kalkarak yanlarına gittim ve yanlarında duran üç adamı selamladım.

Quincy, her biri özel dikim takımlar giymiş.

"Noah Messina," diye duyurdu Nick Leversteen, gözleri parlayarak.

Quincy'yi görmezden gelerek bana doğru bir adım attı ve elini uzattı.

"Nick," diye onayladım ve elini sıkıca sıktım. Patronla daha önce sadece bir kez karşılaşmıştım - şirketle ilk anlaşmamı yaptığım zaman.

"Oğlumun son dövüşünü izledin mi?" Quincy araya girdi, belli ki kendi adıma konuşmama güvenmiyordu. Kolunu tüm patronlarımızın omzuna dolayan Quincy, adamları kanepenin bulunduğu alana götürdü. "Etkileyici, ha? Noah'ın müthiş bir sol kroşesi var."

"Nasıl gidiyor dostum?" Nick yanına oturduğunda Lucky onayladı. Bir yudum almadan önce şişesini Nick'e doğru eğdi.

Quincy'nin yüzü morardı ve ben de peşlerinden giderken başımı eğlenerek salladım.

Kimse Lucky'yi değiştirmiyordu.

Sehpanın üzerine oturup üç adam ve koçum arasındaki hoş sohbetleri ve sıkıcı havadan sudan konuşmaları dinledim, arada bir Quincy bana baktığında başımı salladım.

Dürüst olmak gerekirse, neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve daha da az umursuyordum. Tek bilmek istediğim kovulmadığımdı ve bu sorunun cevabını öğrendiğimde - Nick maaş zammından bahsettiğinde - düşüncelerimin Thorn'a kaymasına izin vererek hemen hemen zonlandım.

Her zaman Thorn.

Onu spor salonunda bıraktığımda yüzünde beliren kederli ifade hâlâ aklımın bir köşesindeydi - hafızamda değil - çünkü lanet olası paparazziler onu çekmişti. Bu sabahki gazetelerin ön sayfasını görüp görmediğini merak ettim. Bundan ciddi şekilde şüpheliydim çünkü Teagan'ı tanırıyorsa, özel hayatımızın tüm gazetelere yansması karşısında büyük bir öfke nöbeti geçirirdi. Buna alışmıştım - bu artık benim hayatımdı. Ben halkın gözü önünde olmayı kabul etmiştim ama o kabul etmemişti...

Cep telefonum cebimde vızıldayarak dikkatimi dağıttı ve hemen çıkardım. Ekranı kontrol ettim, parmağımı üzerinde kaydırdım ve kalkıp yatak odasına gitmeden önce kulağıma götürdüm.

"Tommy. Nasıl gidiyor dostum?" Yatağımın kenarına çökerek sordum. Amerika'da kalmış, gelecek haftaki turne için her şeyi organize edip hazırlamıştı ve dürüst olmak gerekirse, beni arayana kadar onu özlediğimi fark etmemiştim.

"İyi değil, dostum."

"Sorun nedir?" Gerilerek sordum.

"Korkma, tamam mı?" diye yatıştırdı Tommy. "Her şey kontrolüm altında..."

"Söyle bana," diye homurdandım.

"Dün gece evinize zorla girilmiş," dedi ağır bir iç çekişle. "Hiçbir şey alınmamış," diye hızla ekledi. "Ve polisler şimdiden üç genci gözaltına aldı. Sadece aşırı hevesli hayranlar olduğuna inanıyorlar."

"Bu kadar mı?" Başımı sallayarak rahatladım. "Kahretsin dostum, bir sorun var sandım."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve içimi bir huzursuzluk kapladı. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Bu çok garip, Noah," diye itiraf etti. "Hiçbir şey alınmamıştı ama... garip bir şeyler vardı."

"Nasıl garip?"

"Gazete kupürleri," dediğini duydum. "Odanın her yerine dağılmış."

"Neyin kesikleri?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Senden, dostum," dedi bana. "Dünkü gazetelerden yedi yıl önceki tutuklanmana kadar."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Cole?" Rakibimin bir gözdağı verme taktiği olabileceğini düşünerek sordum.

Tommy hiç tereddüt etmeden, "Onun tarzı değil," diye cevap verdi. "Ben sadece... bak, bunu söylerken tamamen yanılıyor olabilirim ama bence arkanı kollamalısın."

"Sence önceden tanıdığın biri mi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Tommy, "Kesin olarak söyleyemem ama Teagan'la resimleriniz vardı," diye fısıldadı. "Hapishane öncesi resimler, dostum. Senin şimdiki zamanından birinde bunlar neden olsun ki?"

"Ne tür resimler?"

"Senin ve onun o gece asansörde çekilmiş fotoğrafları."

"Siktir." O lanet kamera görüntülerinin bir gün bana musallat olacağını biliyordum. "Basın mı?"

"Çoktan başladılar bile, dostum. Burada her yerde var," dedi bana. "Sabahleyin dünyanın sizin tarafına ulaşmış olur. Bir şey daha var," diye ekledi alçak sesle. "Bu civarda bazı söylentiler var."

"Ne hakkında?"

"Ateş Çemberi yeniden faaliyete geçiyor."

"Lanet olsun, Tommy!" Ayağa kalktım ve tenim öfkeyle ısınırken yerde volta attım. "İşe geri mi döndü?"

"Polisi arayayım mı?"

"Ve kendi ölüm belgeni mi imzalayacaksın?" Başımı salladım ve hırladım. "Sakın buna cüret etme," diye uyardım onu. "İşin içine polisi karıştırırsan Tommy, bu geceyi atlatamazsın dostum. O pisliğin her yerde gözleri ve kulakları var." Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Ateş Çemberi'nin uzun yıllar boyunca fark edilmemesinin bir nedeni vardı; kahverengi zarflar ve kirli polisler.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu endişeyle.

"Her zamanki gibi işine devam et," diye tembihledim. "Başını eğ ve lanet olası çeneni kapalı tut."

"Noah, ben..." sesi kesildi ve içimde suçluluk duygusu çalkalandı.

"Biliyorum dostum," diye fısıldadım. "Seni suçlamıyorum."

"Messina!"

Adımın söylendiğini duyduğumda tedirginlikle hırlayarak alçak sesle konuştum, "Bak, korktuğunu biliyorum dostum, korkmalısın da. Ama ne yaparsan yap Tommy, sakın polise gitme -" Quincy kafasını kapıdan uzattığında cümlemin ortasında durakladım.

"Hadi evlat," dedi bana, gözleri heyecanla parlayarak. "Nick yepyeni anlaşmanı mühürlemek için şehre inmek istiyor."

"Geliyorum," dedim ve telefonu tekrar kulağıma dayamadan önce gitmesini bekledim. "Tommy, gitmem gerek," diye mırıldandım. "Birkaç gün içinde döneceğim ve bu işi halledeceğim. Ama sadece... o zamana kadar sakın ol."

"Dikkatli ol, Noah," diye fısıldadı Tommy hatta.

"Sen de dostum," diye cevap verdim ve telefonu kapatıp yatağa uzandım. Öne doğru eğilerek dirseklerimi kalçalarımaya dayadım ve ellerimle yüzümü kapattım.

Bir telefon görüşmesiyle neden kimseyle yakınlaşmadığımı hatırladım. Geçmişimden kaçış yoktu. Bu işin bitmesinin tek bir yolu vardı. Ya o ölecekti ya da ben. Bunun başka bir yolu yoktu.

Yatak odasının kapısı yine gıcırdayarak açıldı ama bu kez gelen Lucky'ydi. Yatağa doğru yürüyüp yanıma oturmadan önce kapıyı arkasından kapatmasını izledim. Tek kelime konuşmadı ya da bana herhangi bir soru sormadı. Sadece bekledi.

"JD geri döndü." Konuşmaya hazır olduğumda boğuk bir sesle söyledim.

"Planın nedir?" diye sordu sakın bir ses tonuyla, gözlerimin içine bakarak. "Buna seyirci kalamam dostum," diye ekledi, geçmişim hakkında her şeyi biliyordu. Tüm bunları öğrenmek için hapisane hücresinde beş uzun yıl geçirmişti. "Bununla başa çıkmalıyız - o seni yakalamadan önce biz onu yakalamalıyız."

"Bu çok tehlikeli," diye fısıldadım, "Bunu kendi başıma halledeceğim."

"Bunu halledeceğiz," diye düzeltti Lucky beni, gözleri öfkeyle parlayarak.

"Senden bu işe karışmanı isteyemem, Lucky. Bu senin hayatına mal olabilir, dostum," diye homurdandım, çenem sıkılmıştı. "JD'nin ne tür insanlara bulaştığını bilmiyorsun. *Her yerde* adamları var." JD'nin gücünü ilk elden biliyordum. Para konuşurdu ve güç çekiciydi. JD Dennis ikisine de sahipti. "Kirlı avukatlar. Namussuz polisler. Borçlu mahkumlar. Yıllar önce yakalanmamasının bir nedeni var." Derin bir nefes vererek fısıldadım, "Onu benim kadar tanımiyorsun dostum. Kafana giriyor." Hayal kırıklığıyla şakağıma vurdum. "Geriye kalan tek şey kötü olana kadar iyi olan her şeyi alıp götürüyor."

Annemin o akıl hastanesinde kilitli kalışını hatırladım ve sarsılarak ayağı kalktım. Yerde volta atarken ona "Bunun bir parçası olmak istemezsin," dedim. "Güven bana."

"Beni *kaybedecek* bir şeyi olan bir adamla karıştırmış gibisin," diye tersledi Lucky, ayağı kalkıp göğsüme sertçe vurarak. "Bu lanet dünyada sahip olduğum tek şey sensin, Noah. Ve eğer arkama yaslanıp bunu kendi başına halletmene izin verirsem mahvolurum. O yüzden daha önce de söylediğim gibi, *planımız nedir?*"

Başka biri olsaydı yardımlarını reddetmeyi düşünmezdim ama Lucky kendi başının çaresine bakabilirdi. Hayatın çirkin tarafını görmüştü. Bir adamın hayatını karartmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu ve bunu ondan istesem bir saniye bile tereddüt etmeden yine yapardı ve benim de onun için aynısını yapacağımı biliyordu. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir bağıdı. Dediğı gibiydi; o benim kardeşimdi.

"Onu bulmak neredeyse imkânsız olacak," dedim ona. "Yere inip ortadan kaybolma konusunda olağanüstü bir yeteneğı var."

Lucky strateji kurarak, "Yeterince adil, ama daha önce sahip olmadığın bir şeye sahiptin," diye cevap verdi. "Sen lanet olası Noah Messina'sın."

Sen ünlü bir adamsın, halkın gözünde. JD sana doğrudan ulaşamaz ve bunu biliyor, bu da demek oluyor ki..." Cümlesinin ortasında durakladı ve başını salladı.

"Ne demek bu?" Kalbim göğsüme çarparak talep ettim.

"Bu da seni ortaya çıkarmak için başka bir yöntem kullanması gerektiği anlamına geliyor," diye cevap verdi düz bir tonda. "Seni yemleyecek, dostum. Örümcek ağı taktikleri. Ona gelmeni sağlayacak."

"Beni neyle yemleyeceksin?" Öfkeyle tısladım. "O şerefsizler yedi yıl önce her şeyimi elimden aldılar."

"Aklıma bir istisna geliyor," diye karşılık verdi Lucky. "Teagan."

"Hayır!" Onu bir kez daha tehlikeye attığım düşüncesini reddederek başımı salladım. "Hayatta olmaz. Yedi yıl oldu. Radarlarından çıktı."

"Bundan emin misin?" diye karşı çıktı. "Dediğin gibi Noah, JD gibi adamların radarından hiç kimse tam anlamıyla çıkmaz, o yüzden uğruna babasını terk ettiğin kızı neden unutsun ki?" Başını sallayarak derin bir iç çekti. "Sana söylemekten nefret ediyorum dostum ama kabul etsen de etmesen de o kadın senin kriptonitin ve düşmanların bunu biliyor. Bu da onu tek hedef haline getiriyor."

"Kahretsin," diye tısladım, hayal kırıklığı içinde saçlarımın ucunu çektim. "Onu buradan çıkarmalıyım. Güvenli bir yere."

"Etrafına bak, Noah. İrlanda'nın en ücra köşesindeyiz dostum. Onun için daha güvenli bir yer yok," diye araya girdi. "JD belli ki onun izini buraya kadar sürmemiş," diye ekledi, "o yüzden bu şekilde kalmaya konsantre olalım -"

Kapı içeri doğru fırlayıp karşı duvara çarpınca Lucky durakladı.

Quincy bize ters ters bakarak, "Hadi ama sizi korkaklar," diye hırladı. "Nick Leversteen'i bekletemezsiniz."

"Tanrı aşkına, Q," diye kükredim. "Bana bir dakika ver."

Lucky omzumu sıvazlayarak, "Geliyoruz," diye araya girdi. "Sakin ol dostum. Bunu halledeceğiz," diye fısıldadı kulağıma beni kapıdan dışarı itmeden önce.

Chapter 29

Teagan

BARA YÜRÜRKEN, olay çıkarmayacağıma dair sessiz bir yemin etmiştim ama Reilly'nin barına girip de her zamanki masamızda oturan Ciarán lanet Crowley'den başkasını görmeyince gecenin dinamikleri büyük ölçüde değişti; bir başka hurler ama kaptanından daha az alıngan olan Eoin, puma Stephanie, sadece belli belirsiz tanıdığım bir kız olan Imogen ve Liam.

Üç raunt geçti ve bu gece dışarı çıkmanın büyük bir hata olduğunu çabucak öğreniyordum. Ciarán'ın bana attığı kötü bakışlar ve küçümseyici yorumlar bir yana, Liam korkunç bir ruh hali içindeydi. Beni kibarca görmezden geliyor ve her konuşmanın dışında tutuyor, kasıtlı olarak sırtını bana dönüyordu ki yuvarlak bir masada oturduğumuzu düşünürsek bu oldukça başarılıydı. Sevecen kişiliğiyle Sean'ın yanı sıra, Imogen beni de dahil etmek için bilinçli bir çaba sarf eden tek kişiydi ama hoş karşılanmadığım çok açıktı.

Beşinci Cosmo'mu içerken telefonum çaldığında sevinçten ağlayacak gibi oldum. Koltuğumdan kayarak, barın içindeki ve ön taraftaki insan kalabalığını iterek dışarı çıktım.

"Selam, Teegs."

"Umut!" Diğer hattan oda arkadaşımın sesini duyunca rahatladım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dediğini duydum sessizce.

"Ağlıyor musun?" Dehşete kapılarak sordum, etrafımdaki gürültüyü bastırmak için parmağımı diğer kulağıma soktum.

"Ah, Teagan," diye hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "O nişanlandı."

"Kim nişanlandı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Jordan."

"Ne? Hayır, değil." Başımı salladım, bu akıl oyununu reddediyordum. "Hope, olamaz."

"Öyle," diye burnunu çekti. "Aman Tanrım."

"Neredesin sen?" Endişeyle sordum.

"Shannon'a yeni indim," dedi bana. "Birkaç saat içinde evde olurum -"

"Kahretsin," diye mırıldandım hat kesildiğinde. Tekrar açmaya çalışmadan önce hayal kırıklığı içinde elimle boktan telefonumu tokatladım ama cansızdı.

"İyi bir gece geçiriyor musun?" Stephanie'nin boğuk sesi arkamdan geldi ve ben sıçrayıp arkamı döndüm ve bir ağız dolusu ikinci el duman aldım.

"Daha iyisini içmiştim," diye mırıldandım ve dumanı uzaklaştırmak için elimi yüzümün önünde salladım. "Bu arada doğum günün kutlu olsun," dedim sonradan aklıma gelmiş gibi. "Harika görünüyorsun." Gerçekten de harika görünüyordu ve bu berbattı. Stephanie, iri göğüslerini ve öldürücü kıvrımlarını vurgulayan, alev alev yanan kızıl saçlarını tamamlayan kırmızı korsajlı bir elbise giymişti.

Sigarasını emmeden önce, "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim, tatlım?" diye sordu. "Kadın kadına mı?"

"Hayır, ama yine de bana biraz vereceğin hissine kapılıyorum," diye mırıldandım nefesimin altında, aramızdaki boşluğu kapatıp beni beş santim kadar cüceleştirirken.

"Liam'ı oyalamayı bırak," dedi nazikçe. "O iyilerden biri ve sen onu aptal durumuna düşürdün."

"Affedersiniz?" Doğru duyup duymadığımdan emin olamadığım için yüzümü buruşturdum.

"Yıllardır onu yönlendiriyorsun." Bir adım daha yaklaşarak saçımın bir tutamını omzumdan geriye attı ve tatlı tatlı gülümsedi. "Onunla sadece kalbini kırmak için yattın."

"Vay canına," diye sözünü kestim, yeterince duymuştum. "Bir dakika geri çekil." Olay çıkarmamaya kararlı bir şekilde ellerimi havaya kaldırarak ondan uzaklaştım.

Liam ve ben birlikte değildik ve aylar önce sarhoş olduğumuz o gece dışında aramızda *hiçbir şey olmamıştı*. Ama Liam'ın bu konuyu *onunla* konuşmuş olmasına öfkelenmediğimi söylersen yalan söylemiş olurum. Bu gezi gerçekten de kurtları kuzuların arasından ayırmaya başlamıştı ve ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

"Liam'la olan kişisel geçmişimi neden bu konuşmaya dahil ettiğin konusunda hiçbir fikrim yok Stephanie," dedim kendimi sakın kalmaya zorlayarak. "Ama eğer onunla birlikte olmak istediğin içinse, o zaman buyur ol. O özgür bir ajan."

"Kirli çamaşırlarınız bugünkü gazetelere dökülmeden önce bunu ona bildirmeniz iyi olurdu," diye tısladı.

"Ne?" Başımı salladım ve ona bakakaldım. "Cidden... ne?"

"Hadi ama Teagan," diye alay etti gözlerini devirerek. "Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

"Numara yapmıyorum," diye karşılık verdim, yanaklarımın ısındığını hissediyordum. Bu kadın özel bir tür uyuşturucu kullanıyordu. Ne ucube ama. "Ben gerçekten

neden bahsettiğin hakkında *hiçbir* fikrim yok."

"İşte buradasın!" Sean'ın sesi, kolu omzuma dolanmadan saniyeler önce kulaklarımı doldurdu. "Kulübe gitmeye hazır mısın?" diye sordu diğerleri bardan çıkarken.

Ciarán ve Liam'la kol kola caddede yürümesini izlerken, "Bu kadın tam bir kaltak," diye mırıldandım.

"Sean kıkırdarak beni yanına yatırdı ve soğuktan korudu. "Kıskançlık çirkin bir özelliktir."

"Onu kıskanmıyorum Sean," diye karşılık verdim, böyle düşünmesinden bile tiksiniştim. "Liam'ın yatmadan önce yaptığı maskaralıklar hakkında konuşmayı sevdiği için ona hoş geldin diyor." Liam'ın ona bizden bahsettiğini bilmek midemi bulandırıyordu. Gençliğimizde bana nasıl davrandığını hatırladım. İlk oral seksimde beni terk eden, sonra da daha yatak soğumadan okuldan başka bir kızla ilişkiye giren aynı hain piçti. Kusursuz olmaktan çok uzaktım ama Liam da parlak zırhlı bir şövalye değildi.

"O zaman sorun ne?" Sean arkadaşlarımız iyice uzaklaştıktan sonra sordu.

"Kızgınlım çünkü beni barın dışında köşeye sıkıştırma yüzüzlüğünü gösterdi," diye homurdandım. "Ve kirli çamaşırlarım gazetelere dökülmeden önce Liam'ın duygularını nasıl düşünmem gerektiği hakkında saçmalamaya başladı." Başımı sallayarak ona doğru eğildim. "Bu kadın çarpık."

Krash Bar'ın girişine vardığımızda Sean endişeyle, "Ahh... o konuda," diye kıkırdadı. "Noah'la birlikte bugünkü gazetelerin baş sayfasına çıktınız."

"Ne?" Çığlık attım, ona bakmak için döndüm. "Ve *bana* söylemeyi düşünmedin mi?"

"Zaten bildiğini sanıyordum," diye cevap verdi, bizi kulübe sokarken utanmazca sırıtarak. "Ve bu yüzden dairede saklanıyordun."

Ceketimi çıkardım ve Sean'inkini elinden alıp çantamla birlikte vestiyer görevlisine teslim ettim.

"Hayır," diye tısladım, o kulübe girip bara doğru ilerlerken peşinden gittim. "*Bilmiyordum ki. Bilseydim burada olmazdım.*" Önce etrafı sonra da kendimi işaret ettim. "Özellikle de böyle giyinmişken!"

"Artık buradayız," dedi neşeyle. "Ve sen de çok vahşi görünüyorsun. O yüzden gecenin tadını çıkaralım."

"Peki," diye mırıldandım, bir kadeh tekila sipariş ettim ve elbisemin fincanına tıktırdığım acil durum yirmiliğiyle ödedim. "Ama sarhoş oluyorum," dedim ona, önce elimin arkasına, sonra da onunkine bir tutam tuz serpip hızla yaladıktan sonra içkimi geri fırlatırken. Bir dilim limon alıp ağzıma attım ve emdim, tuzlu tadı limon suyunun acılığıyla bastırılınca irkildim.

"Çocuklar, geliyor musunuz?" Imogen seslenerek bizi güvenlik görevlisi tarafından korunan bir kapıya doğru yönlendirdi. "Stephanie az önce bizi üst kattaki VIP bölümüne soktu."

"Geliyoruz," diye seslendim Sean'ın shot'ını kapıp geri fırlatmadan önce. Elimle göğsünü okşayarak, "Bunu gerçeği söylememenin telafisi olarak düşün," diye mırıldandım.

Sean kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. "Hadi gel seni küçük fişek," diye kıkırdadı, elimi tuttu ve kapıya kadar bana yardım etti. "Hadi seni bir süreliğine bardan uzaklaştıralım."

Şaşırtıcı bir şekilde, güvenlik VIP bölümüne giden merdivenlerden çıkmamıza izin verdi ve merdivenlerin tepesine ulaştığımızda kıs kıs güldüm. "Puma Steph'in buraya girebilmek için hangisiyle yattığını merak ediyorum."

Sean odanın uzak köşesini işaret ederek, "Hangisiyle yattığını boş ver," diye mırıldandı.

Bakışlarım Sean'ın işaret ettiği yere kaydı ve kalbim kıcıma battı. "Kahretsin," diye fısıldadım, gözlerim Noah'ya takıldığı anda aniden durdum. Dans pistinin diğer tarafındaki deri kabinlerden birindeydi, etrafı çalışanlar, hayranlar ve lanet olası arkadaşlarımızla çevriliydi.

Stephanie'nin kabinde oturan diğer erkeklerin yanından geçip gitmesini izlerken içimi tiksinti ve kıskançlık kapladı. Noah'ya ulaştığında, kulağına eğilmesini bir şahin gibi izledim. Ona ne söylediğini duyamıyordum, müzik her şeyi bastırıyordu ama Noah bir kez başını salladığında ve Stephanie telefonunu çıkarıp diğerlerine onu takip etmelerini işaret ettiğinde hemen anladım.

Arkadaşlarımızın Noah'la fotoğraf çektirmek için kabine sıkışmalarını izlerken ağzımın açık kaldığından oldukça emindim. "Az önce..."

"Kucağına mı oturayım? Evet." Sean benim yerimi doldurdu, Stephanie'nin Noah'nın kucağına oturup kollarını boynuna dolamasını ve iri göğüslerini bir erkek imha silahı gibi yüzüne karşı sergilemesini izlerken aynı gösterinin ortaya çıkışını izledi.

"Hadi bebeğim," dedi Sean kararlı bir ses tonuyla, elime uzanarak. "Hadi şunu ezelim."

Beni oraya götürmek için elimi tuttuğunda başımı salladım. Panik midemden boğazıma doğru tırmanırken ona "Oraya gitmiyorum," dedim. Bu gece en iyi davranışımı sergilemeye kararlıydım. Taşkınlık yapmayacak ve tokat atmayacaktım ama Stephanie beni zorluyordu. Cidden, bu kadın boğazıma vuracaklar listemde bir numaraydı. Noah'nın gülümsemesini ve hayranlarını yatıştırmasını izledim. Kıskançlık içimde dönüp duruyordu. Bu benim için doğal bir duyguydu ve Noah Messina söz konusu olduğunda kıskançlık

göbek adım. Elini çekiştirerek topuklarımı pelüş halıya gömdüm. "Ciddiyim, Sean. Gitmem gerek."

"Hayır," diye karşı çıktı ve beni dans pistinde arkadaşlarımızın eski sevgilime hayran hayran baktığı kabine doğru sürükledi. Beni ileri doğru iten Sean, elimi ölümüne kavramıştı. "Bir adım öne çıkmalısın," diye karşı çıktı. "O senin adamın, Teagan Connolly. O yüzden yüksek atından in ve gidip ona sahip çık."

"Ya sahiplenilmek istemezse?" En derin korkularımı itiraf ederek sordum. "Ya oraya gidersek ve beni görmezden gelirse?" Ya *da daha kötüsü, yine çekip giderse...*

"Bana öyle geliyor ki iki seçeneğin var," diye homurdandı Sean. "Ya oraya gidip bir kadın gibi onunla yüzleşirsin ya da bir korkak olup Stephanie'nin pençelerini ona geçirmesine izin verirsin. Zehrini seç Teagan."

"Tamam," diye fısıldadım, kendimi reddedilmeye hazırladım ve Sean'dan ayrılmaya çalışmaktan vazgeçtim. Bir gün Noah'la yüzleşmek zorunda kalacaktım. Onu hak etmediğimi biliyordum ama denerken kendimi aptal durumuna düşürecek kadar çok istiyordum. Noah gururumu ayaklar altına almaya ve Sean'ın da çok tatlı bir şekilde belirttiği gibi, büyüklenmeye değerdi. Bu gece onunla eve giden kadın ben olmak istiyordum. Acınası ya da değil, işte oradaydı. Noah Messina'yı şimdi on yedi yaşımdan daha çok istiyordum ve bir kez daha onunla birlikte olmak için ahlak kurallarımı çiğnemeye hazırdım.

Ciddi bir bokun içindeydim.

Chapter 30

Noah

NICK VE ADAMLARI, uçağına yetişmek için ayrılmadan önce uzatılan sözleşmemi imzalayıp kadeh kaldıracak kadar uzun süre kalmadılar.

Gecenin geri kalanı için bara bizim adımıza bir hesap bıraktı ve gelecek hafta zorlu antrenmanlar başlamadan önce kendimi serbest bırakmam ve eğlenmem için kesin talimatlar verdi.

Bu gece aldığım bilgilerden sonra kendimi serbest bırakmak ve eğlenmek benim için imkânsız bir şeydi ama deniyordum.

Lucky'nin dediğı gibi; nerede olduğunu bilselerdi şimdiye kadar onu ele geçirmiş olurlardı. Teagan burada her yerden daha güvendeydi ve benim de sakinleşmem gerekiyordu.

Quincy bu güzel haberi içip kendinden geçerek ve kendisine yan gözle bakan her kadına saldırarak kutluyordu. Kırklı yaşlarındaki bir adam için Q, boynuzlu bir gencin dayanıklılığına sahipti.

Lucky her zamanki gibiydi; soğukkanlı, sakin, akli başında ve az önce imzaladığım milyonlarca dolarlık sözleşmeden ya da üzerimize atlayan kadınlardan hiç etkilenmemişti.

İçmeye devam ederken, bir yandan da aşırı dost canlısı kadın hayranlarını savuşturmasını, sırtımasını ve yapacağını bildiğim gibi her teklifi kibarca reddetmesini eğlenerek izledim.

Onun ne tür kadınlarla takıldığını biliyordum ve bu gece bize yaklaşan kadınlardan hiçbirinin onun için işe yaramayacağını çok iyi biliyordum.

Adamın yaşadığı ve seviştiği iki kuralı vardı - onları asla eve getirmemek ve asla ikinci kez geri dönmek - ve bu kadınların hiçbiri buna uymuyordu. Bu gece buradaki kadınlar iyi kadınlardı, azgındılar ve iyi vakit geçirmeye hazırdılar ama onun yaptığı türden şeylere asla hazır olamazlardı.

Lucky'ye hak vermek gerekirse, duyguları ve hisleri işin dışında tutmayı garantileyen iyi bir kuraldı, ama bazen hiçbir şeyin onu korkutmuyor gibi görünmesi beni rahatsız ediyordu. Sanki Lucky'nin o yanı yıllar önce sevgilisi öldürüldüğünde devre dışı kalmış ve içi bomboş kalmıştı.

Elimde birayla arkama yaslanmış, etrafımızda olup biten her şeyi incelerken kendimi gergin hissediyordum. Ne kadar denesem de rahatlayamıyordum. Gerginlikten sımsıkı sarılmış, o pisliğin bir sonraki hamlesini yapmasını bekliyordum...

"Sen Noah Messina'sın, değil mi?" diye sordu ateşli bir kızıl saçlı, görüş alanıma girip beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

"En son kontrol ettiğimde," diye cevap verdim kuru bir sesle. Kavgayı boş verin; hayatımı sürekli kesintiye uğratan bu lanet şeye katlandığım için o koca kıçlı maaş zammını hak etmiştim.

Bir hırıltıyı bastırarak profesyonel yüzümü takındım ve ne istediğini zaten bildiğim halde "Senin için ne yapabilirim Red?" diye sordum. Sadece iki şey isterlerdi; sikim ve bir fotoğraf. Bunlardan biri sınırların dışındaydı, bu yüzden ona fotoğraf için onay verdim.

Ciyaklayarak arkadaşlarına işaret etti ve Quincy ile Lucky'nin yanından geçip kışını kucağıma koymadan önce onlara el salladı.

"Bütün kavgalarını izliyorum," diye mırıldandı, kollarını boynuma doladı ve arkadaşı telefonuyla fotoğraf çekerken poz verdi. "Gerçek hayatta çok *daha büyüksün*."

"Eminim," diye homurdandım, onu yere atma dürtüsüne karşı koydum. "İşin bitti mi?"

"Sadece bir tane daha," diye söz verdikten sonra seslendi, "Çocuklar, buraya gelin. Hepimizin The Machine ile bir fotoğrafını istiyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında. "Peki."

"Affedersiniz," dedi fotoğrafları çeken esmer Lucky'ye. "Noah'la birlikte hepimizin fotoğrafını çekebilir misiniz?"

"Elbette," diye kıkırdadı Lucky, ayağa kalkıp telefonunu alırken, rahatsızlığım karşısında oldukça eğlenmişti. "Ben de bunun için buradayım."

Benim yüzümden kahkahalarla gülen Lucky'ye ters ters baktım. Bu saçmalıktan nefret ettiğimi biliyordu. Arkadaşlarını çağırdıktan birkaç saniye sonra etrafım üç erkek ve Red'in yanına yerleşmiş olan esmer kız tarafından sarılmıştı. Fotoğraflara tahammül ettim, hatta havadan sudan konuştum ve ilgileniyormuş gibi yaptım ama Red elini bıraktığında artık yeter demiştim.

"Hiç şansın yok tatlım," diye kulağına homurdandım. Onunla yatmayacaktım. Bazı sınırları keşfetmesi ve amını bir erkeğin kucağına koymaması gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu. "Kalk. Şimdi."

"Sorun nedir?" Red mırıldandı, belli ki ipucunu almamıştı, eliyle sikime masaj yapmaya devam etti. "Ciddi bir şey aramıyorum," diye ekledi, "sadece karşılıksız bir gece."

Ben yemiyordum, ama Quincy'nin ona aç gözlerle bakmasına bakılırsa o yiyordu, bu yüzden ayağa kalktım ve tekrar oturmadan önce onu kucağına bıraktım.

"İlgilenmiyor musun?" Lucky kıkırdadı ve yanıma oturduğunda omzumu omzuyla çarptı.

"Eğer sikimi ıslatıyorsam, onun amının sikimin etrafında olmayacağını garanti edebilirim," diye homurdandım, sinirlenmiş ve telaşlanmış hissediyordum.

Önümdeki masada duran bir şişe Bud'ı kaptığım gibi geri götürdüm ve içini boşalttım. "Gidip onu görmem gerek, dostum," diye tısladım, boş şişeyi masaya çarparak geri indirdim. "Burada oturup hiçbir sorun yokmuş gibi davranamam."

Lucky başını dans pistine doğru eğerek alçak bir ses tonuyla, "Şansın döndü Messina," dedi. "Görünüşe göre yem sana geldi."

Gözlerim odayı taradı ve Thorn'a kilitlendi. Sırık gibi, sarışın -belli ki eşcinsel- bir adamın yanında toplanmış, onu zorla masamıza getirmeye çalışıyordu.

Geçen gün bana davranış biçimine duyduğum tüm öfke, onu gördüğüm anda buharlaşıp uçtu, ki hep böyle olurdu; ona kızgın kalamazdım ve ondan uzak duramazdım.

Acele etmesini ve kararını vermesini diledim. Bu gece onun kışının peşinden koşup koşmayacağımı bilmem gerekiyordu.

Göğsüme yakıcı bir ağrı yerleşti ve onu izlerken kendimi kalbimin üzerindeki deriyi ovarken buldum. Tanrım, beyazlar giymiş, sarı saçları vücudundan aşağı dökülen bir meleğe benziyordu. Tek eksiği halesiydi.

Lucky düşüncelerimi okuyarak, "Şeytan dilli bir melek," dedi ve ben de sııttım. Teagan'ın kobra gibi bir dili vardı; zehirli ve tehdit edildiğinde saldırmaya hazır. Sürekli tetikteydi ve kendi etrafına ördüğü duvarları her zaman delebilmemiş olmam hoşuma gidiyordu. İlk günden beri insanları dışarıda tutmak için ördüğü duvarların altına girmiştım. Sorun şuydu ki, aynı şey benim için de geçerliydi. Arabamı mahvetmesi ve kalbimi kırması arasında bir noktada, derimin altına girmiş ve benim en büyük zayıflığım haline gelmişti.

Lucky omzuma vurarak ciddi bir ses tonuyla, "Gördün mü dostum, o gayet iyi," diye ekledi ve ayağa kalkıp kalabalığın arasından bara doğru ilerledi.

Masamıza vardıklarında Teagan'ın arkadaşı neşeyle "Merhaba," dedi. "Size katılmamızın sakıncası var mı?"

"Aslında burası oldukça dolu, Sean," diye cevap verdi Red hastalıklı ve tatlı bir ses tonuyla, başını Quincy'nin ağzından konuşacak kadar kaldırarak. "Belki de oturacak başka bir yer bulmalısınız."

Teagan'ın yüzü pembeleşti ve içimdeki korumacı çizgi canlandı. "O zaman çekil," dedim kızıl saçlıya hiç tereddüt etmeden.

"Otur, Thorn," dedim hışımla, gözlerim Teagan'a kilitlenmişti, itip kakarak oturmaları için yer açtım.

Artık Sean olarak tanıdığım arkadaşım benden en uzaktaki yeri aldı ve Teagan'a yanıma oturmaktan başka seçenek bırakmadı. Adama daha sonra bir içki ısmarlamak için aklıma bir not aldım.

Teagan yanıma oturmadan önce masanın etrafında manevralar yaparken ürkek bir tay gibi görünüyordu, saçlarını aramızda bir perde olarak kullanıyordu.

"Benim adım Sean," diye gülümsedi arkadaşı ve elimi sıkmak için Teagan'ın üzerine eğildi. "Sizin büyük bir hayranınızım Bay Messina."

"Sadece Noah," diye yanıtladım elini kabul ederken. Thorn'un vücudunun titrediğini hissedebiliyordum, başını öne eğmiş ve alışılmadık bir süre boyunca özenle kesilmiş tırnaklarını inceliyordu. "Ve desteğin için teşekkürler," diye ekledim ve garip bir şekilde bunu kastettim. "Minnettarım."

"Sizi... bir fotoğraf için rahatsız edebilir miyim?" Sean, Thorn'un yüzünden benimkine bakarken yanakları kızardı. Neredeyse suçluluk duygusuyla gülümsedi. "Lütfen?"

"Evet," diye onayladım, Teagan kafasını kaldırıp ona *hain* kelimesini mırıldandığında sııttım.

"Harika," diye kıkırdadı Sean, telefonunu cebinden çıkarırken gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Teagan'ın üzerinden beceriksizce atlayarak önümde diz çöktü ve telefonunu selfie çekmek için uzattı.

Fotoğrafını çekmeyi bitirdiğinde, ona telefonumu fırlattım ve Teagan'ı yanıma çektim, onu sahiplenerek tuttum, buradaki tüm piçlere *dokunmamalarını söyledim*. Telefonumla birkaç fotoğraf çekerken Sean'ın gözleri parlıyordu.

Arkadaşı telefonumu bana geri verdiğinde kulağına "Şimdi," diye fısıldadım. "Senin bir fotoğrafını çekeceğim."

Tekrar ellerine bakmak için başını eğmeden önce bir kez başını salladı.

"Benimle konuşmayacak mısın?" Bir süre sonra Teagan'ın bu nazlı haliyle oldukça eğlenerek sordum. Genelde sidikli ve dumanlıydı. Onu bu yüzden seviyordum. Birama uzanırken elim çıplak kalçasını sıyırdı ve sıçradı. "Sakin ol bebeğim," diye kıkırdadım, arkama yaslanıp bir kolumu ona dolamadan önce. "Sana çok daha mahrem yerlerinden dokundum."

"Sana ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum," dedi Teagan o kadar kısık bir sesle ki, onu tam olarak duyabilmek için biraz daha yaklaşmam gerekti. "Açıkçası ne söylemem *gerektiğini* biliyorum," diye ekledi, gözlerini aşağıya dikerek. "Ama şimdi bunun bir şeyleri nasıl değiştirebileceğini gerçekten göremiyorum." Ağır ağır iç çekerek fısıldadı, "Boş ver. Saçmalıyorum."

"Bu gece gerçekten çok iyi görünüyorsun," dedim onu rahatlatmak için. Gergin olduğu belliydi ve benim yanımdayken böyle hissetmesini istemiyordum. Elimi onun pürüzsüz, çıplak kalçasına koyarak daha da yaklaştım, kulağına eğilirken vücudumu onunkiyle aynı hizaya getirdim. "Yüzünü benden saklamayı bırak," diye fısıldadım, bir kıvrımı kulağının arkasına sıkıştırarak. "Bana bak."

Titredi ve güneş rengine kızarmadan önce bana yavaşça yukarı aşağı baktı. "Çok şık görünüyorsun," diye mırıldandı. Ellerini fırlatarak

yüzünü kapattı ve derin bir iç çekti. "Kıyafetler." Kıyafetlerimi işaret etti. "Ben de bunu kastetmişim."

"Bir toplantıdan yeni çıktım," diye cevap verdim, sırtarak, gözlerinin üzerimde olmasının tadını çıkararak. Gözlerindeki o aç parıltıyla bana bakmasına bayılıyordum. "Beni bilirsin Thorn," diye ekledim boğuk bir sesle. "Bana bir takım elbise giydirebilirler ama beni değiştiremezler."

"Seni değiştirmek istemiyorum," diye birdenbire ağzından kaçırıldı. "Sana sahip olmak istiyorum."

Sözleri beni gafil avladı ve yüzüm kızardı. "Zaten biliyorsun," dedim yavaşça, tepkisini ölçmeye çalışırken gözlerim yüzüne kilitlenmişti. Şaka yapıp yapmadığımı anlamak için çaresizce yüzüme bakarken çok emin görünmüyordu.

Ben değildim.

Her kelimesinde ciddi dim.

Uzanıp elimi kendi elinin içine aldığı nda ve parmaklarımızı birbirine doladığında bunu iliklerime kadar hissettim. Onun etinin benimkinin üzerindeki hissi varlığının her zerresiyle sikişti ve beni ateşe verdi. Tanrım, onun için yanıyordum. Kokusunu alabiliyordum - hindistan cevizi kokulu şampuan ve kadın kokuyordu - ve daha yakına eğildim, onu içime çektim, ondan zevk aldım. Onu bilebileceğinden çok daha fazla seviyordum.

O sırada kalabalık bir kadın grubu bize yaklaştı, ite kaka kabine girdiler ve fotoğraf çek tirmek istediler.

Ayağa kalkıp kadınlarla fotoğraf çek tirmek için durduğumda Teagan'ın yüzü düştü ve kendimi garip bir şekilde suçlu hissettim. Sanki sadece işimi yaparak yanlış bir şey yapmışım gibi. Bana içki ısmarlama tekliflerini kibarca reddettikten sonra tekrar Teagan'ın yanına oturdum ve benden uzaklaştığında hayal kırıklığı içinde homurdandım. "Ne?" diye sordum. diye sordum. "Şimdi de lanet bir fotoğraf çektiğim için bana kızgın mısın?"

"Kıskanıyorum," diye karşılık verdi hiç tereddüt etmeden. "Kızların kendilerini sana atmalarından hoşlanmıyorum, Noah." Gözlerimin içine bakarak saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı ve hoşnutsuzlukla burnunu kıvırdı. "Özellikle de plastik memeli ve peroksit saç modelli olanları."

"Evet." Sırıttım. "Bunlar en kötöleri."

"Midemi bulandırıyor," diye homurdandı. "Sana dokunduklarını ve seni mincıkladıklarını görmek ve... ugh!" başını geriye attı ve iç çekti, açıkça telaşlanmıştı. "Kavga ediyor olmamız gerekiyordu ve ben burada hiç hakkım olmadığı halde kıskanç bir kız arkadaş gibi sızlanıp duruyorum."

"Beni kaç gece uyutmadın biliyor musun?" Yumuşak bir ses tonuyla çenesini bana doğru eğerek sordum. "Her. Tek. Gece." Eğilerek dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. Kendime engel olamıyordum. Sinirli ve sevimli olduğunda çok sevimli oluyordu. "Kıskanman için hiçbir neden yok," dedim başparmağımla sarkık alt dudağını okşayarak. "Bakabilirler, konuşabilirler, istedikleri kadar hayali hikâyeler uydurabilirler ama günün sonunda bu benim için hiçbir şeyi değiştirmmez," diye onu temin ettim. "Çünkü ben sadece seni istiyorum."

"Gerçekten mi?" O kadar kötü titriyordu ki, titreşimler bacağımdan yukarı akıyor ve kendime hakim olmama zarar veriyordu.

Gözlerine baktığımda, ona her şeyimi vermeyi çok istiyordum. Onu tekrar kaybetmek istemiyordum. "Benimle otele geri gel," diye fısıldadım. Sıkışım inceliğini. Ona ihtiyacım vardı. Hemen şimdi. JD'nin Thorn'u ele geçirmesine imkân yoktu. Onu güvende tutmak için ne yapmam gerektiği umurumda değildi. Yapacaktım ve bunu seve seve yapacaktım. O benim hayatımdı. Saçının teline bile zarar gelmesine izin veremezdim.

"Yapamam," diye inledi zayıfça, bana daha da yaklaşıyor. "Neden olmasın?" Kalçasını sıkıca kavrayarak mırıldandım.

"Peki ya... Sean," diye nefes aldı, gözleri şehvetle kararmıştı. "Buraya onunla geldim."

"Sensiz de yaşayacak," dedim sert bir ses tonuyla, "ben yaşamayacağım," diye bitirdim dudaklarımı dudaklarına yapıştırmadan önce. Dilimi dışarı çıkararak alt dudağını yaladım ve hemen açılarak bana erişim sağladı. Parmakları saçlarıma daldı, çekiştirip durdu ve benimkini yansıtan bir çaresizlikle beni öptü.

"Söyle," diye meydan okudum, öpücüğü kestim, gözlerim güzel yüzüne kilitlendi. Başını salladığında çenesini baş ve işaret parmaklarımin arasına aldım ve onu bana bakmaya zorladım. "Söyle Thorn," diye tekrarladım sert bir ses tonuyla. Tek bir kelime. Tek ihtiyacım olan buydu. Lanet olası tek bir kelime. "Söyle ve yolumuza devam edelim." Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. İşte buydu. Yedi yıldır beklediğim an. Bana inanmıştı. Bunu gözlerinde görebiliyordum, tüm suçluluk ve pişmanlığı.

İnsanlar bizi izliyordu, belli ki onun gazetelerdeki kadın olduğunu fark etmişlerdi ve hatta birkaçı telefonlarıyla fotoğraf çekecek kadar ileri gidiyordu. Bırakın çeksinler. Konuşmaya o kadar dalmıştım ki umurumda bile değildi. Dikkatim tamamen *onun* üzerindeydi.

"Noah, ben... Ben..." Teagan ağzını açtı ve sonra hemen kapattı. "Sakinleşmem gerek," diye geveledi oturduğu yerden kalkmadan önce. "Benim... Sean'a ihtiyacım var," diye tısladı ve arkadaşının elini tutarak onu koltuğundan sürükledi.

Thorn'un dans pistine kaçışını izlerken kendi kendime, "Her zamanki gibi inatçı," diye mırıldandım. Evet, üzgündü. Ama kelimelere ihtiyacım vardı.

"Sabah görüşürüz çocuklar," dedi Quincy, kızıl saçlı kızla kol kola kabinden çıkarken yüzünde boktan bir sırıtışla.

Önümde durdu, Red kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Son şansın, koca oğlan."

"Ben almayayım," dedim biramdan bir yudum alarak.

"Senin kaybın," diye tükürdükten sonra kabinden çıktı ve kendini koçuma bağladı.

"Tanrım, Quincy bu konuda seni örnek almasa iyi olur," diye kıkırdadı iki birayla gelen Lucky yanıma otururken. Şişelerden birini bana uzatıp diğerinden derin bir yudum aldıktan sonra, "Böyle kadınlar on sekiz yaşından ömür boyu bağlılık ücretine kadar on sente bir düzine." dedi.

"BENİMLE KONUŞMAYACAK MISIN?" Noah daha da yaklaşarak sordu. Birasını almak için elini uzatırken yanlışlıkla çıplak kalçamı sıyırdı ve bu beni kıpırdatmaya yetti. Isı vücuduma yayıldı, ayak parmaklarımdan başlayıp yanaklarıma yerleşti. "Sakin ol bebeğim," diye kıkırdadı. Bir elinde birasıyla arkasına yaslanırken diğer elini koltuğumun arkasına koydu. "Sana çok daha mahrem yerlerinden dokundum."

"Sana ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum," diye sessizce itiraf ettim, her şeyi ortaya dökmem gerektiğini biliyordum ama bunu *gerçekten* istemiyordum. "Açıkçası ne söylemem *gerektiğini* biliyorum," diye saçmaladım, kendimi bir alet gibi hissediyordum. "Ama şu anda bunun bir şeyleri nasıl değiştirebileceğini gerçekten göremiyorum." Bu konuşma için fazla çakırkeyiftim ve Noah tartışmak için fazla iyi görünüyordu. Eğer kelimeleri doğru kullanamazsam bu iş bir felaketle sonuçlanacaktı ve bu beni *dehşete düşürüyordu*.

"Bu gece gerçekten çok iyi görünüyorsun," dedi bana. Elini kalçama götüren Noah bana yaklaştı ve kulağıma eğildi. "Saklanmayı bırak

Yüzünü benden uzak tut," diye yumuşak bir ses tonuyla emretti ve bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bana bak."

Ona baktım ve bu vücudumun çiğ bir şehvet spazmıyla tutuşmasına neden oldu. O çok fazlaydı. Çok güzeldi. Her şeyiyle. "Çok... şık görünüyorsun," diye geveledim, sonra da zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Ellerimi havaya kaldırarak yüzümü kapattım ve bir iniltiyi bastırdım. "Kıyafetler." Üzerindeki siyah gömleği, kravatı ve takım elbise pantolonunu işaret ettim. "Ben... bunu kastetmişim."

"Bir toplantıdan yeni çıktım," diye cevap verdi, rahatsızlığımın her dakikasının tadını çıkararak. "Beni bilirsin, Thorn," diye alay etti, kıyafetlerini göstererek. "Bana takım elbise giydirebilirler ama beni değiştiremezler."

"Seni değiştirmek istemiyorum," dediğimi duydum. "Sana sahip olmak istiyorum."

Açıklamam ikimizi de şaşırttı ve kaşlarının kalkmasını dehşetle izledim. "Zaten biliyorsun," diye yavaşça cevap verdi, sanki çözemediği bir bulmacaymışım gibi kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

Evet, o benim bulmacamdı; dövmeli, yırtık ve mükemmel kalıplı vücudunun 1.80'lik kısmının tamamı. Ve umutsuzca çözmek istediğim bir bulmacaydı. Yüzünde gerçeği aradım ve gözlerinde bulduğumda, uzanıp elini elime aldım, bu adamın içine düşmekten ve bir daha asla yüzeye çıkmamaktan başka bir şey istemiyordum.

Sadece bana bakması yetti ve kalbim göğsümde çıldırdı, göğüs kafesime vuruyor, ona ulaşmayı talep ediyordu. Sanki üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibiydi. Kendimi fiziksel olarak Noah'ya doğru çekiliyor, gittikçe yaklaşıyor gibi hissediyordum...

"Aman Tanrım, Aman Tanrım!" "Noah, seni seviyoruz!"

Noah'ya doğru hamle yapan kadınların çığlık korosu beni öfkелendirdi. Noah'ın kadınlara gülümseyip başını sallamasını dehşetle izledim ve onlarla

grup fotoğrafi çektiirmek için ayağı kalktığıında kafamın kopacağını sandım.

Patla. Kadınlar kendilerini onun üzerine attılar - kelimenin tam anlamıyla kendilerini *onun* üzerine attılar. Kıskançlıktan yanıyordum. Bunu saklayamıyordum. Yanıma döndüğünde bile yüzümdeki asık ifadeden belli oluyordu. "Ne?" Noah yüzümü incelerken sordu, daha çok hayal kırıklığıyla hırladı. "Şimdi de lanet bir fotoğraf çektiğim için bana kızgın mısın?"

"Kıskanıyorum," diye itiraf ettim hiç utanmadan. Zaten o da benim bu özelliğimi biliyordu. Yeni bir çirkin özelliğimi ortaya çıkarmıyordum. Şaşırdıysa bu onun suçuymuştu. "Kızların kendilerini sana atmalarından hoşlanmıyorum Noah. Özellikle de plastik memeli ve peroksit saç modelli olanları."

Noah eğlenerek sıırttı, bu da beni daha çok kızdırdı. Bundan hoşlanıyordu. Hoşuna gittiğini biliyordum. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden rahatsızlığımın onu eğlendirdiği belliydi. "Evet," diye mırıldandı. "Bunlar en kötüler."

"Bu midemi bulandırıyor," diye tısladım. "Sana dokunduklarını ve seni mincıkladıklarını görmek...ugh!" Başımı arkaya attım ve kendimi çok öfkeli hissederek inledim. "Kavga ediyor olmamız gerekiyordu ve ben burada hiç hakkım yokken kıskanç bir kız arkadaş gibi sızlanıp duruyorum." Acınacak haldeydim. Tamamen ve tamamen zavallıydım...

"Beni kaç gece uyutmadın biliyor musun?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla, düşüncelerimi bölüp çenemi kendisine doğru eğerken. "Her gece" diye fısıldadığında kahverengi gözleri beni mızrakladı. Her gece. Gece." Öne doğru eğilerek, gözlerimin içine bakmak için geri çekilmeden önce dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Başparmağıyla dudağımı okşayarak, "Kıskanman için hiçbir neden yok," diye beni temin etti. "Bakabilirler, konuşabilirler, istedikleri kadar hayali hikâyeler uydurabilirler ama günün sonunda benim için hiçbir şey değişmez. Çünkü ben sadece *seni* istiyorum."

"Gerçekten mi?" Nefes nefese kalmıştım, vücudumu saran titremeleri durduramıyordum.

"Benimle otele geri gel," diye sordu - hayır, emretti.

İçimdeki her şey çığlık atıyor olsa da, "Yapamam," diye fısıldadım,

Evet!

"Neden olmasın?"

"Peki ya... Sean," diye nefes aldım. "Buraya onunla geldim."

"Sensiz de yaşayacak," diye homurdandı Noah, boynumu kavrayıp beni daha da yaklaştırmak. "Ben yaşamayacağım."

Dudakları dudaklarıma değdiği anda karnımda şiddetli bir zonklama başladı, amım sıkıştı ve bedenim onu evinde karşıladı. Ellerimi seksi dağınık saçlarına daldırarak yüzünü kendime yaklaştırdım ve ona sarılıp her şeyimle onu öptüm.

"Söyle..." Noah nefes nefese ağzını benimkinden ayırdı. Çenemi yukarı doğru eğerek öne doğru eğildi, gözlerimin içine baktı ve fısıldadı, "Söyle Thorn. Söyle ve yolumuza devam edelim."

"Noah, ben... Ben..." Konuşmak için ağzımı açtım ama aptalca kelimeler ağzımdan çıkmadı. Kahretsin, yanıldığımı kabul etmek benim için neden bu kadar zordu? "Sakinleşmem gerek," diye geveledim sonunda, koltuktan kalkmaya çabalamadan önce. "Serinlemeye ihtiyacım var... Sean," diye tısladım. Beni bunaltan ortamdan çıkma ihtiyacı duyarak Sean'ın elinden tuttum ve onu kabinden dışarı sürükledim.

Sean sırtarak başını salladı ve beni dans pistine kadar takip etti. "Bebeğim, o bu dünyanın dışında," diye seslendi müziğin içinden, kollarını belime doladı ve N-Trance'ın *Set you Free* şarkısı hoparlörlerden bangır bangır yükselirken beni kendine doğru çekti.

"Daha az konuş, daha çok dans et," diye bağırdım, kıcımlı yırtarcasına çalıştım, gıcırdattım, ittim, salladım ve en iyi seksi hareketlerimi sergiledim. Kolumu Sean'ın boynuna dolayarak saçlarımı savurdum ve ona doğru sallandım, bir yandan da omzunun üzerinden Noah'ın masasına bakıyordum.

Boş koltuğunu fark ettiğimde kalbim göğsümde hızlandı ve adımlarım duraksadı.

Benden uzaklaşan Sean sırtarak barı işaret etti ve uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" İki el kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni kaya gibi sert kaslardan oluşan bir duvara doğru sürüklemekten birkaç dakika önce seslendim.

"Bu seni iyi hissettiriyor mu?" Noah kulağıma homurdandı. "Beni etkilediğini bilmek."

"Öyle miyim?" Nefes aldım, başımı göğsüne yasladım ve müzik eşliğinde kalçalarımı salladım.

"Ne düşünüyorsun?" diye homurdandı ve kasıklarını içime soktu. Sırtıma saplanan uyarılmışlığını hissedebiliyordum ve bu beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ediyordu. Ona karşı hareket ederken kendimi sarhoş, sersemlemiş ve erotik bir şekilde azgın hissediyordum. Noah'nın tenimdeki güçlü elleri hissedebildiğim tek şeydi - bu dünyadaki günlerimin geri kalanında hissetmek istediğim tek şey.

Noah Messina beni yakaladı.

Herif her şeye sahipti ve bunu biliyordu.

Dans müziğinin hipnotik sesi etrafımızda uğulduyor, bizi sıırıslıklam şehvet balonumuzun içinde kozalıyordu.

Beni kendine yakın tuttu, morarmış büyük elini karnımın üzerinde gezdirdi, sanki beni sahipleniyordu, sanki kendi bölgesini işaretliyordu.

Şarkı sona erdi ve hızla Jason Derulo'nun *Want To Want Me* şarkısına geçildi.

Noah hiç vakit kaybetmeden elimi tuttu ve beni tekrar kendine doğru çekmeden önce döndürdü, büyük bir elini kırımın hemen üzerindeki çıplak tene bastırmak için bıraktı.

İnanılmaz bir şekilde hareket ediyordu. Siyah gömleğinin kumaşı altındaki kasları gerildikçe dalgalanıyor ve taş gibi sertleşiyordu.

Şehvetten nefesim kesilmişti ve ona ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalmıştım. O beni yönlendirdi ve daha da şaşırtıcı olanı, ben de ona izin verdim. Gözleriyle beni beceriyor ve yüz ifadesiyle bana sahip çıkıyordu. Yırtıcı gülümsemesi bana bunun sert, sert ve bütün gece süreceğini söylüyordu. Sabırsızlanıyordum.

O kadar büyük, kocaman, yakışıklı ve hayat doluydu ki.

Kulüpteki her kadın ona çekiliyordu ve bunun kesinlikle ünlü statüsüyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun ham hayvani çekiciliğiyle ilgiliydi. O mükemmel bir alfa erkeği idi.

Yüzünü eğerek dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu, hızla geri çekildi ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni döndürdü. Elini karnımın alt kısmına yayarak kıcıma doğru itti, her sürtünmede beni daha yakına çekti, her lanet noktaya vurdu.

Noah ritimle hareket etti, gıcırdadı, bastırdı, dokundu, hoparlörlerden çalan sesle mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket etti. Kendimi ona kaptırmıştım.

"Hmm." Elimini başımın üzerine kaldırarak boynunu kavradım ve güçlü göğsüne yaslanarak bana sahip olmasına izin verdim. Ellerini vücudumda gezdirmesi, bana sahip olması, beni kontrol altına alması inkar edilemez bir şekilde hoşuma gitmişti. Kendimi tekrar ona teslim etmek istedim. Tüm gücümü. Tüm güvenimi.

Şarkı sona ererken DJ mikrofondan "Şimdi geri dönüyoruz millet," diye seslendi. "İşte birkaç yıl öncesinden küçük bir parça."

Işıklar karardı ve her şey yavaşladı.

Beni kendine yaklaştıran Noah, bizi yavaşça hareket ettirirken yanağını başıma yasladı. Wyclef Jon'un 911 şarkısının sözleri kulaklarımda çınlarken, kalbimde asla söndüremeyeceğimi bildiğim bir ateş yakarken elim onunkine karşı çok küçük görünüyor, inanılmaz derecede kırılgan hissediyordu.

Bir elini benimkine dolamış, diğerini de sıkıca belime bastırmıştı. Noah bana baktı, müzik göğüs kafesime çarpan kalbimi bastırırken beni gözlerinin kahverengi tonuna daldırdı.

"Hediyeni aldım," dedim ona. "İtiraf etmeliyim ki seni çiçekçi olarak tanımlamazdım ama çok hoşuma gitti."

Noah yüzüme baktı ve kaşlarını çatı. "Ne hediyesi?"

"Dikenli kırmızı gül mü?" Aptal gibi gülümsedim. "Çok tatlıydı."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, Thorn," diye yanıtladı başını sallayarak. "Sana hiç çiçek göndermedim."

"Oh, ve sanırım kart hakkında da bir şey bilmiyorsun?" Alay ettim. "O da neydi öyle?"

"Ne kartı?"

Gözlerimi devirdim. "Oh Noah, hadi ama. Rol yapmayı bırak -" "Ne kartı?" diye sordu, sesi yükselmişti.

"Kutunun içindeki," diye fısıldadığımı duydum.

"Ne diyordu Teagan?" diye sordu, dansın ortasında durarak. Bakışları karardı, aslında biraz canı görünüyordu. "Söyle bana."

"Geliyorum," dedim ona, kararsız ve korkmuş hissederek.

Noah'nın vücudu gerildi ve bir dizi küfür savurdu ama bunun üzerinde durmaya fırsatım olmadı çünkü yakınlarda kırılan camın sesi beni ürküttü.

Neler olduğunu görmek için arkamı döndüm. Gözlerim tam anlamıyla sinir krizi geçiren, masaları tekmeleyerek gök gürültüsü gibi bir suratla bana doğru yürüyen Liam'a takılınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bize ulaştığında ona "Yürümeye devam et Liam," dedim. "*Lütfen*."

"Onunla birlikte gazetelere çıkman yeterince kötü zaten," diye geveledi, Bana ters ters bakıyordu. "Ama şimdi de bunu yüzüme vurmak zorunda mısın?"

"Burada bir şey mi kaçırıyorum?" Noah öfkeli bir ses tonuyla sordu.

"Hayır," diye cevap verdim, gözlerim Liam'a kilitlenmiş, defolup gitmesini istiyordum. "Kesinlikle hiçbir şey. O yüzden beni rahat bırak, Liam."

"Ben bir hiç miyim şimdi?" Liam başını sallayarak parmağını yüzüme doğrulttu ve kükredi, "Sen kalpsiz bir orospusun. Kahrolası bir *orospusun!*"

Tanrım, işte şimdi yaptın, diye düşündüm Noah elini itmeden birkaç saniye önce.

Noah, Liam'la göğüs göğüse dururken, "Bunu bir daha söyle, göt herif," diye hırladı. "Sana meydan okuyorum."

"Noah, yapma," diye bağırarak aralarına daldım. Ellerimi yüzüne koyarak onu bana bakmaya zorladım. Onu sakinleştirmek ve başını derde sokacak bir şey yapmasını engellemek için çaresizce, "Hey," diye yalvardım. "Yapma bunu." Gökdelen topuklu ayakkabılarımla bile Noah benden beş santim kadar yüksekti.

"Seninle bu şekilde konuşamaz," diye hırladı Noah, kısa ve hızlı nefesler alırken öfkeli olduğu her halinden belliydi. "Hayatta olmaz, Thorn."

Yüzünü okşayarak "Biliyorum," diye ikna ettim. Arkamı dönerken bedenimi iki erkeğin arasında tuttum. "Gitmen gerek Liam," diye uyardım onu. "Hemen *şimdi gitmen gerek!*"

"Yani benimle bir ilişki istemiyorsun ama bu adamın bir sonraki düzüşmesi olmaya hazır mısın?" diye sordu öfkeli bir şekilde. "Ne oluyor Teagan?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye karşılık verdim, titreyerek. Liam'ı asla incitmek istememiştim ama buna bir son vermeliydim. Ona sadakatsizlik etmişim gibi davranıyordu, oysa kalbimin sadakatsizlik ettiğimi hissettiği tek kişi Noah'tı. "Öyleyse bırak."

"Onu becerdin mi?" Liam, zaten sinirli olan Noah'yı kışkırtarak sordu.

"Liam," diye tısladım, utanmışım. "Kapa çeneni."

Ellerini kalçalarım kenetleyen Noah beni geriye doğru sürükledi ve kucağına aldı. "Ona hayal bile edemeyeceğin şekillerde sahip oldum," diye karşılık verdi Noah, öfkeyle.

"Oh bu mükemmel." Başını tiksintiyle sallayan Liam sert bir kahkaha attı. "Onu tanımıyorsun bile, Teagan!"

"O Noah, seni pislik," diye bağırdım, tüm nezaketimi ve sabrımın geri kalanını kaybederek. "O *Noah*," diye tekrarladım, sesim duygusallıktan çatlıyordu.

"Evet, büyük Noah Messina," diye dudak büktü Liam ve sonra farkına vararak gözleri büyüdü. "Dur bir dakika," diye tısladı, Noah'ya baktı ve sonra başını salladı. "Noah senin eski sevgilin mi?" Liam bana bön bön baktı. "Eski sevgilim mi?"

"Eski, şimdiki ve lanet olası gelecek, göt herif," diye hırladı Noah, sırtıma bastırarak.

Burnumu çekerek başımı salladım. "Ve onu seviyorum," diye ekledim. Zaten her şey cehenneme dönmüştü. Artık duygularımı inkâr etmenin anlamını göremiyordum. Sarhoş ve anlamsız gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken titrek bir iç geçirdim. "Ben *ona* aşığım."

Noah'nın elleri belimde sıkılaştı. "Öyle mi?" diye fısıldadı.

Başımı sallayarak elimin tersiyle yanaklarımı sildim ve keskin bir nefes verdim. "Hiç durmadım."

Beni kollarının arasında döndüren Noah'nın dikkati sadece bana odaklanmıştı. "Söyle Thorn," dedi beni kendine doğru çekerken duygu yüklü bir ses tonuyla. "Söylediğini duymam gerek bebeğim."

"Biliyorum," diye fısıldadım, kollarını tutarak. "Ve bunu duymak için seni yedi yıl beklettiğim için özür dilerim -"

"Merak etme Messina. Sen yokken ona çok iyi baktım," diye araya girdi Liam arkamdan, Noah'yla alay ederek ve anı mahvederek. "Yatağını sıcak tutmak için gerçekten iyi vakit geçirdim!"

Noah'nın boğazından kopan hırıltı gerçekten dehşet vericiydi. Beni kenara iten Noah, Liam'a doğru hamle yaptı.

"Sakin ol dostum," diye onu uyardı tam zamanında geri dönen Lucky. Liam'a giden yolu kapatan Lucky, ellerini Noah'nın omuzlarına koyarak onu geri itti. "O senin kariyerini mahvetmeye değmez."

Lucky Noah'ı kabine geri götürürken şok ve korkudan felç olmuş bir halde öylece durdum.

Etrafımda dönerek, uygun bir şekilde sıvışmış olan sıçan piçin kendisini kulüpte aradım. Onu barda görünce, ona doğru bir adım attım. Liam'ın barda kimin yanında durduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Ciarán," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Liam'la özel olarak konuşmam gerek."

Liam Ciarán'a "Bize bir dakika ver," dedi ve Ciarán şaşırtıcı bir şekilde onu dinledi. Bana sıyrılmadan önce Liam'a "Sonra görüşürüz dostum," dedi. "Görüşürüz.

çok yakında, Buz Kraliçesi."

"Siktir git," diye tükürdükten sonra dikkatimi tekrar Liam'a çevirdim. "Bunu bana neden yaptın?" Ciarán gözden kaybolduğunda talep ettim. "Arkadaş olmamız gerekiyordu, Liam."

"Ben senin arkadaşın değilim Teagan," diye alay etti. "Ben senin yedeğimim." Nefesinden yayılan alkol kokusu o kadar güçlüydü ki başımı döndürüyordu. "Neden benimle yattın Teagan?" diye sordu. "Her zaman *ona* geri dönmeyi planlarken?"

"Bunların *hiçbirini* planlamadım," diye karşılık verdim titreyerek. "Seni asla incitmek istemedim Liam, ama *Noah'yı* seviyorum." Derin bir nefes vererek ekledim: "Ve seni ne kadar incitirse incitsin duygularımı değiştiremem."

"Peki ya emekli olduğunda?" Liam talep etti. "O bir savaşçı Teagan, çabuk tükenme eğilimindedirler. Ve sadakatleriyle de pek bilinmezler."

acımasızca ekledi. "Seni geri kazanmak için kıcıımı yırttım. Seni eve getirmek için. Sana ondan daha fazlasını verebilirim," dedi boğuk bir sesle. "Sana istikrar verebilirim."

"*Noah'yı* istiyorum," diye tekrarladım, telaşlanmışım. "Eski mahkûm mu?" diye tiksintiyle tısladı.

"Doğru," diye karşılık verdim. "*Eski dolandırıcı*. Bizim için bir gelecek olduğunu düşünmeyi bırakmalısın."

"Ne yani, beni onun için terk mi edeceksin?" Liam'ın sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Ben asla senin terk edeceğin biri olmadım," diye hatırlattım ona sertçe.

"Bu saçmalık Teagan ve bunu sen de biliyorsun," diye tısladı. "Yedi lanet yıldır birlikteyiz."

"Hayır," diye düzelttim onu, kararlılığımı pekiştirerek. "Biz yedi yıldır *arkadaşız*." Sabırsızlığımı zorlukla bastırarak içimi çektim ve homurdandım, "Bak Liam, seks yaptık. Bir kere. Orta halli sayılırdı ama aramızda hiçbir *zaman* tutku olmadı, bunu sen de biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayatının en büyük hatasını yapıyorsun," diye beni uyardı. "Bu yanlış Teagan. Onun dünyasında senin için bir gelecek yok."

"Onu seviyorum," diye karşılık verdim, dudaklarım titriyordu. "Bunu anlıyor musun? Onunla birlikte olmak istiyorum."

"Ve onun da aynı şeyi hissettiğini mi düşünüyorsun?" "Evet."

"O seni *sevmiyor*," diye karşılık verdi Liam. "Sana sahip olmak istiyor - çünkü sen onu terk ettin. Bu gerçeklik değil Teagan, bu kontrol. Seni sadece kaçan sen olduğun için istiyor. Karnını doyurduğunda senden uzaklaşacak ve sen yalnız kalacaksın."

"Şunu söylemeyi kes!"

"Senden sıkıldığında ve seni kaldırıma attığında ne yapacaksın, ha? Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp bana geri mi döneceksin?" Liam'ın kükrediğini duydum ama cevap vermedim.

Öfkeden yanma noktasını geçmiştim ve kendimi bu ortamdan hızla uzaklaştırmam gerekiyordu.

Körü körüne merdivenlerden aşağı koşarken, alt kattaki bardaki insan kalabalığının arasından sıyrıldım, çıkışa ulaşmak için onları itip kakarak yolumdan çektim. Kalabalığı yarararak barın yan kapısından geçtim ve arka sokağa girdim.

Chapter 31

Noah

Barda TEAGAN'ı ararken *Liam*'la tartıştığını gördüğümde kıpkırmızı kesildim. Kahretsin, onun adını düşünmek bile bir şeyleri kırma isteği uyandırdı bende. Bir şey kırabilirdim - lanet çenesini.

Lucky yolumu keserek, "Sakin ol," diye emretti. "Noah, ciddiylim," diye ekledi, ayağa kalkıp etrafından dolaşmaya çalıştığımda beni tekrar koltuğa itti. "Kendini kaybediyorsun ve kendine gelmen gerekiyor dostum."

Lucky'nin bana söylediği tek bir kelimeye bile odaklanamıyordum, vücudumdaki her lif oraya geri dönmemi ve önce ona dokunduğu için, sonra da bu konuda zil takıp oynadığı için o piçi pataklamamı isterken değil.

Lucky bana, "Noah, sen sarhoşsun," dedi. "Ve hapishaneye geri dönmek için yürüyen bir bilet." Önümde çömelerek beni kendisine bakmaya zorladı. "Bunun olmasını istiyor musun?" diye ekledi. "Tekrar bir hücreye tıkılmak ve onu korumasız bırakmak istiyor musun?"

"Hayır," diye homurdandım, içimdeki mücadelenin azaldığını hissediyordum. "Kahretsin dostum, onun burada olduğunu biliyor," diye beş dakika içinde beşinci kez tekrarladım, saçlarımı çekip delirmiş bir meczup gibi sağa sola savrulurken. "Ona o lanet gülü gönderdi, Lucky." Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bir kutuda tek bir kırmızı gül. O not. "Beni takip ediyordu, dostum," diye hırladım.

"Yaptığım her hareket. Onun şansını bekliyordum. Ve buraya mı geliyorsun?" Elimi salladım ve tısladım. "Buraya gelerek onun lanet kaderini mühürledim." Acı dolu bir inilti çıkararak ekledim, "Nerede yaşadığını biliyor, dostum. Burada güvende değil."

"Biliyorum," diye kabul etti. "O yüzden çeneni kapa ve bunu çözmeme izin ver." Yanıma oturmak için ilerledi, konuşurken bir elini sıkıca omzuma bastırdı. "Olay çıkarmadan ya da tutuklanmadan buradan çıkacağız," diye sakın bir şekilde talimat verdi. "Kız arkadaşını alacaksın ve onu otele geri götüreceksin. Ve sabah, şüphesiz cehennemden kalma bir akşamdan kalmalığı atlattıktan sonra, ben ayarlamaları yaparken onu bizimle Amerika'ya dönmeye ikna edeceksin."

"Ne düzenlemesi?" Kalabalığın içinde Thorn'u ararken sordum.

"Söylediğin gibi," diye homurdandı Lucky. "JD onun nerede yaşadığını biliyor, bu yüzden dairesine geri dönemez. Artık onun nerede olduğunu bildiğine göre -"

"Gitmiş," diye tısladım. Tökezleyerek ayağa kalktım ve odayı tekrar taradım. "Burada değil, Lucky."

"Tamam," dedi iç çekerek. "Artık panik yapabiliriz."

"TEŞEKKÜRLER, İSA," diye mırıldandım keskin gece havası yüzüme çarpıp beni serinlettiğinde ve içimde biriken klostrofobik hissi bastırdığında.

Arkamdan gelen ayak sesleri beni ürküttü. Arkamı döndüm ve orada kimin olduğunu gördüğümde yüksek sesle inledim.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. "Git buradan, Ciarán."

"Buz Kraliçesi'ne bak," diye mırıldandı, bana doğru sinsice yaklaşarak. "Tek başına."

Ona sırtımı dönerek ana caddeye yöneldim ve Ciarán'dan olabildiğince uzaklaştım. O kötü biriydi ve ben de kötü adamlarla karanlık sokaklarda bulunmayacak kadar iyi biliyordum.

"Benden uzaklaşma, seni küçük orospu," diye hırlayarak elbisemin arkasından tuttu ve beni geriye, ara sokağa doğru çekmeye çalıştı.

Kumaşın yırtıldığını hissettim, elbisemi tutan kayış onun elinde çözüldü ve saçlarımı sıkarak beni kabaca durdurdu.

"Seninle yarım kalmış bir işimiz var."

"Çek ellerini üzerimden," diye bağırdım ve ellerini saçlarımdan çekmek için uzandım. "Ciddiyim," diye homurdandım ve tırnaklarımı ellerinin etine geçirdim.

"Spor salonunda yaptığın o küçük numarayı sana ödetmeyeceğimi mi sandın?" diye tısladı ve beni ileri doğru itmeden önce saçlarımı kabaca çözdü. Sendeleyerek ilerlerken dengemi koruyamadım ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm. "Bu görünüm sana yakışıyor Teagan," diye alay etti üzerimde yükselirken. "Ayaklarımın dibinde diz çök."

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye uyardım onu ayağa fırlayıp ileri atılırken. Olay çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Hiçbir erkek bana elini süremeyecekti. Lanet olası cesedimi çiğnemedi. Elimi geriye atıp suratına bir tokat indirirken öfkem beni daha da kamçıladı.

Ciarán'ın başı yana doğru döndü ve eliyle yanağını kapattı, bir an afalladı ama sonra kolunu geri kaldırdı ve yüzüme yumruk attı. Bana o kadar sert ve güçlü vurdu ki

Geriye doğru. Bir yığın halinde yere yığılmadan önce sırtım sert bir gümbürtüyle barın duvarına çarptı.

Ciarán tepemde dikilip benimle alay ederken, "Al sana dostça bir uyarı," diye hırladı. "Alamayacaksan verme."

Sırtım ağrıyordu. Vücudumun üst yarısındaki her kas protesto için yanıyordu. İçimdeki her lif *kalkma diye* bağıırıyordu. Yerde kal. Bırak gitsin. Ama içimdeki o ateş, hayatım boyunca beni korumuş olan o ateş, içimde bir delik açıyordu. O ateş içimi kemiriyor, bana eziyet ediyor ve ayağa kalkmamı emrediyordu. O ateş, sakın böyle düşmeye cüret etme diyordu.

"Kendini büyük, sert bir adam sanıyorsun, değil mi?" Kendimi ayağa kalkmaya zorlarken ağladım. "Kadınlara vurmak mı?" Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım, alabildiğim kadar salvia aldım ve yüzüne tükürdüm. "Sen bir pisliksin Ciarán."

Ellerini omuzlarımda kenetleyerek beni duvara çarptı. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye tısladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Şimdi ödeyeceksin, kaltak."

"Teagan!" Noah'nın sesini duydum ve rahatlardım.

"Teagan!"

"Noah," diye çığlık atarak kaçmaya çalıştım ama Ciarán kolumdan tutup beni geri sürükledi. "Noah, bana yardım et!"

Noah

Kalabalığın arasından geçerek merdivenleri üçer üçer çıkarken herkesi yolumdan ittim. "Teagan!" Barın içinde ilerlerken kükredim, her yüzde onun yüzünü aradım ve boş çıktım. Korku beni boğuyor, beni ileri itiyor, barın ön girişinden dışarı fırlayıp avazım çıktığı kadar onun adını haykırırken onu bulmamı emreliyordu. "Teagan!"

"Noah!" Çığlığını duydum ve sesinin geldiği yöne doğru son sürat koştum. "Noah, bana yardım et!"

Arka sokağın köşesini döndüğüm anda kanım dondu.

Az önceki hıyarlardan biri Teagan'ı duvara dayamış, yumruklarını kollarına geçirmişti.

Elleri onun kollarındaydı.

Elleri Thorn'umun

üzerindeydi.

"Noah!" Teagan rahatlamış bir şekilde haykırarak kendisini itip kakan heriften uzaklaştı.

Elbisesi yırtılmıştı. Tek

görebildiğim buydu.

Yırtık elbisesi ve kanlı dizleri.

Tamamen içgüdülerimle hareket ederek ileri atıldım ve o orospu çocuğunu karnından vurdum. Onu yere yatırıp yumruklarımla yüzüne vurdum. MFA'nın canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme. Bu pislik herifin Thorn'uma el sürmesini izlemek zorunda kaldığım sürece bu kadar çok çalışmamıştım.

Teagan omzumu çekerek, "Noah," diye bağırdı. "Lütfen dur," diye yalvardı. "Ben iyiyim bebeğim. Ben iyiyim -"

"İyi değilsin," diye kükredim. "Ellerini senin üzerine koydu. Ellerini benim olanın üzerine koydu!"

"Ben ona dokunmadım," diye ağzından kaçırdı ve kendini yumruklarımdan korumak için acınası bir çabayla elleriyle yüzünü kapattı.

"O şekilde değil

düşünüyorsun... Teagan, söyle ona."

"Onunla konuşma," diye kükredim, öfkeden titriyordum. "Sakın ona doğru bakma, seni zavallı bok çuvalı." Onu iterek ayağa kaldırdım.

"Vur bana," diye emrettim vücudumdan saf bir öfke fişkirirken. "Hadi ama seni bok parçası. Birine vurmak istiyorsan, o zaman bana vur."

Polis sirenlerinin sesi havayı doldurdu ama durmadım. Duramazdım. Onu öldürecek ve her anın tadını çıkaracaktım.

NOAH görüş alanıma girdiği anda vücudumun rahatladığını hissettim.

Siyahlar giymiş, karanlık, tehlikeli ve acı çektirmeye hazır bir intikam meleğine benziyordu.

Gözlerinin yırtık elbisemden Ciarán'ın kolumdaki eline kayışını izledim.

Gözleri saf ve katıksız bir öfkeyle bulutlandı. Yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı.

Ve sonra saldırdı.

Noah o kadar hızlı hareket etti ki, Ciarán'a saldırıp onu yere serdiğinde önünden atlamaya fırsat bulamadım. Ciarán'ın üzerine atlayan Noah, onu yumruklarken öfkesini serbest bıraktı.

"Noah," diye boğuldum, omzunu çekerek onu geri dönemeyeceği bir şey yapmaktan alıkoymaya çalıştım. "Sorun yok," diye yalvardım, onu Ciarán'ın üzerinden çekmeye çalıştım ama başaramadım. "Ben iyiyim -"

"İyi değilsin," diye çıkıştı Noah. "Ellerini senin üzerine koydu. Ellerini *benim olanın üzerine koydu!*"

Ciarán, "Ona dokunmadım," diye homurdanarak elleriyle yüzünü kapadı ve kendini Noah'dan korudu. "Düşündüğün gibi değil... Teagan, söyle ona."

"Onunla konuşma," diye kükredi Noah. "Sakın ona doğru bakma, seni zavallı bok çuvalı."

Polis sirenlerinin sesi havayı doldurdu ama Noah durmadı. Durabileceğini sanmıyordum.

Üzerinden inen Noah ayağa kalktı ve Ciarán'ı ayağa sürükledi. Ellerini havaya kaldırarak, "Vur bana," diye emretti. "Haydi, seni bok parçası. Birine vurmak istiyorsan, o zaman bana vur."

"Ondan uzak dur!" Liam'ın tanıdık sesi saniyeler önce kulaklarımda yankılanırken, Eoin de hemen peşindeydi. Liam ve Ciarán ona saldırırken Eoin'in Noah'yı arkadan yakalayıp havada tutmasını dehşet içinde izledim.

"Bırakın onu, sizi piçler!" diye bağırdım ve Noah'yı üçlü takım halinde tuttukları yere doğru koştum ve Eoin'in gömleğinin arkasını çekiştirdim, dirseği karnıma değdiğinde acı içinde homurdandım.

Noah Eoin'in elinden kurtuldu ama Liam'ın yumruğu çenesine çarpmadan önce değil. Ağız dolusu kan tüküren Liam, beyaz dişleri kırmızıya boyanmış bir halde gülümsedi. "Tadını çıkar," dedi ona öne atılıp kafa atmadan önce. Noah'nın alını Liam'ın burnuyla birleştirdi ve kanı püskürdüğünde biraz başım döndü.

Göz ucuyla ara sokakta bir kalabalığın oluştuğunu gördüm ve içimi bir panik kapladı. "Noah, gitmemiz gerek," diye seslendim titreyerek. "Hemen gitmeliyiz."

Kafesin dışında dövüşemezdi.

Bu kurallara aykırıydı ve olay çıkarıyorduk.

Uğruna çalıştığı her şeyi bu yüzden kaybedebilir.

Benim yüzümden.

Kollarımı beline dolayarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama bu bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. "Lütfen Noah," diye yalvardım. "Ayakkabılarına bulaşan pisliğe değmezler."

"Sikimi içine gömdüğümde böyle söylemiyordu," diye seslendi Liam.

Noah hırladı ve beni de yanına alarak ileri atıldı çünkü onu bırakmamın imkanı yoktu.

Lucky'nin ara sokaktan bize doğru koştuğunu fark ettiğimde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

"Plana ne oldu böyle?" Lucky tıslayarak kolunu Noah'a doladı ve onu caddeye doğru sürüklememe yardım etti.

"Değiştirdim," diye homurdandı Noah, göğsü kabararak, bize doğru iterken, gözleri Liam ve çocuklara kilitlenmişti.

"Anladım," diye cevap verdi kuru bir sesle. Caddeye ulaştığımızda Lucky bizi bekleyen bir taksiye yönlendirdi ve Noah'yı arka koltuğa itti.

Lucky arkasını dönerek gözlerimin içine baktı ve "içeri gir ve onu sakinleştirmek için ne yapman gerekiyorsa yap. Şoför ikinizi de otele geri götürecektir. Bu gece onu yalnız bırakmayın." Ara sokağa ve bizi izleyen kalabalığa doğru bakarak derin bir iç çekti. "Ben gidip biraz hasar kontrolü yapacağım."

Soru sormak için beklemedim. Bunun yerine başımı salladım ve arka koltuğa geçtim.

Kollarımı Noah'nın boynuna doladım, ona sarıldım ve şoför uzaklaşırken can havliyle ona tutundum.

Noah otele giderken bana tek kelime etmedi. Bana dokunmadı da. Ben kucağındayken arka koltukta oturdu ve göğsü hızla inip kalkarken pencereden dışarı baktı.

Ve içgüdüsel olarak bir belanın yaklaşmakta olduğu izlenimine kapıldım.

Chapter 32

Noah

Otel süitine adım attığımız andan itibaren içimde kabaran adrenalin ve saf öfke doruğa ulaştı. Gömleğimi çekiştirerek göğsümden çıkardım ve oturma odasındaki kanepenin arkasına asarak yatak odasına doğru yürümeye başladım.

Ellerimi çift kapıya çarparak içeri girdim ve Teagan'dan uzaklaştım.

Şu anda onun yanında olamam.

Kontrolümü kaybetmişim ve sol gözünün altında oluşan morluğa ve o lanet olası yırtık elbiseye her baktığımda akıl sağlığımın bir kısmı daha yok oluyordu.

Düşünebildiğim tek şey ona dokunan aletin görüntüsüydü.

Ne kadar zamandır devam ediyordu?

Onu seviyor muydu?

"Lanet olsun!" Yatağımın yanındaki komodinin üzerindeki lambayı kaptığım gibi duvara fırlattım ve paramparça oluşunu izledim. İçimdeki öfkeyi dindirmeye yetmemişti. Yarıyı bile yeterli değildi. Komodini yuvasından sökerek onu da fırlattım, sonra televizyonu, dizüstü bilgisayarını ve çivilenmemiş her şeyi.

Onun için daha önce gelmeliydim.

Serbest bırakıldığım gün bir uçağa binmeli ve onu tekme tokat eve sürüklemeliydim.

Lanet olsun, o kadar kıskanmışım ki tadını alabiliyordum.

Ona dokunması, içinde olması, ağzına alması düşüncesi beni deli ediyordu.

Kapı içeriye doğru açıldı ve gerildim.

"Benimle konuşacak mısın?" Teagan sessiz bir tonda sordu. "Yoksa gitmemi mi istiyorsun?"

Sanki beni yine terk ediyordu. Bunu konuşuyorduk.

Hemen şimdi.

Oteldeki Başkanlık Süitine ADIM ATTIĞIMIZ ANDAN İTİBAREN ortalık bir anda karıştı.

Noah siyah gömleğini çekiştirerek göğsünden çıkardı ve oturma odasındaki kanepenin arkasına asarak odanın uzak tarafındaki çift kapıya doğru ilerledi. Her iki kapıyı da çarparak açtı ve gözden kayboldu.

Ayakkabılarımdan sıyrılarak Nuh'un kaybolduğu yere doğru süründüm ve duvarın diğer tarafında meydana gelen katliamı dinledim. Kırılan camların ve devrilen mobilyaların sesi kulaklarımı doldurdu ve ürperdim.

Kararlılığımı pekiştirerek içeri girdim. Yatak odası sanki içinden bir kasırđa geçmiş gibi ydi. Mobilyalar devrilmiş, yerde cam kırıkları vardı. Enkazın ortasında Noah duruyordu, hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyordu.

"Benimle konuşacak mısın?" Ben konuşurken gerginleşmesini izleyerek ona doğrudan sordum. "Yoksa gitmemi mi istiyorsun?"

"Ne zaman?" diye sordu sonunda, çenesi sıkılmıştı.

"Birkaç ay önce. Sadece bir kez oldu," diye fısıldadım, bana ne sorduğunu çok iyi biliyordum. Liam hakkında bilgi edinmek istiyordu. "Sarhoştum, yalnızdım ve senden uzaklaşmaya çalışıyordum," diye ekledim sessizce, hayatımın en kötü hatasını düşünerek.

"Ne kadar?" diye sorarken boynunda bir damar zonklamaya başladı.

"Ne ne kadar?" Gergin ve kararsız hissederek fısıldadım.

"Aletini benimkine sokmasına izin vermeden önce ne kadar bekledin?" Noah hırladı, göğsü kabarmıştı. "Ne zamandır onunla takılıyorsun? Nasıl. Ne kadar. Uzun zamandır mı Teagan?"

"Öyle bir şey değildi," diye karşılık verdim, hem utanmış hem de reddedilmiş hissediyordum. Noah kontrolünü kaybediyordu, sinirlerine zar zor hakim oluyordu ve ben onu bu sınırın ötesine itmeyecektim.

"Peki nasıldı?" Nuh'un boynunda bir damarın tıkanmasını izledim. Başını sallayıp esprili bir şekilde gülerken sözleri alaycılık ve acıyla doluydu. "Sakın söyleme; onu becerdin ve beni mi düşündün?"

"Evet," diye tısladım. "Ama bana ihanet ettiğini düşündüğümü anlamalısın."

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" diye homurdanarak bana doğru yürüdü. Beni kapıya yaslayan Noah eğildi ve "Sana ihanet *etmedim*," diye tısladı.

"Şimdiye kadar bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Elimi göğsüne bastırarak, tüm sıcaklığını ve sertliğini hissederek talep ettim. "Tanrım, Noah, tüm bunların suçlusunun ben olduğumu fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Noah'nın masum olduğunu bilmek bu konuşmayı on kat daha zorlaştırıyordu. Onu terk etmişim. Onu beş yıl boyunca bir hapisane hücresinde çürümeye terk etmiş ve Liam'la yatmışım. Onu zihnimin gerisine itmiş ve hayatıma devam etmişim. Onu arkamda bırakmışım. Bu bende kendi gözlerimi oyma isteği uyandırdı. Kendimden iğreniyordum. Yine de başım belaya girdiğinde beni savunan ilk kişi o oluyordu. Araya girip beni tekrar tekrar kurtarırdı. Binlerce hayat yaşasam da onu asla hak edemem.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Anlıyorum ama hayatının beni korkuttuğunu anlamam gerek Noah," diye haykırdım. "Seçimlerin, geçmişin, ruh halindeki değişimler ve beni nasıl hissettirdiğin beni ölümüne korkutuyor. Beni dehşete düşürüyorsun, Noah!" Adrenalin damarlarımda hızla dolaşırken nefes nefese kaldım. "Ama seninleyken kendimi güvende, canlı ve ait hissediyorum. Bunu bana sen yapıyorsun," dedim ona. "Bu duyguları içimden sen çıkarıyorsun. Başka kimsede yok."

"Benim için farklı olduğunu mu sanıyorsun?" diye karşılık verdi, göğsü kabararak. "Bu gezegende korktuğum tek şey sensin," diye kükredi. "Beni yok etme yeteneğine sahipsin. Senden önce kendimi *asla* incinecek bir duruma sokmadım ve sen her gün beni parçalıyorsun. Asıl hain olan sensin."

Başımı sallayarak sert bir çığlık attım. "Ne anlamı var ki zaten?" Boğazım düğümlendi. "Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu düzeltemez ya da son yedi yılı geri saramaz."

Kapıya yaslanarak, yorgun bir yenilgiyle ellerimi havaya kaldırdım. Hatalıydım. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Ama şimdi bunu kabullenmişim ve bu nefes almamı zorlaştırıyordu. Sanki bir bıçak kalbimi delip geçiyor, ruhumdan şeritler koparıyormuş gibi hissediyordum. "Beni hâlâ istiyor olmana imkân yok -"

"Seni *her zaman* isteyeceğim Teagan," diye karşılık verdi, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Bizim için *her zaman* bir geri dönüş yolu olacak." Noah'ın kıpırdamadan durmak için mücadele ederken yumruklarını sıkıp açmasını izledim. "Devam et," diye emretti gergin bir ses tonuyla, boynundaki bir damar zonklarken. "Hepsini söyle, duymam *gerek*."

"On yılın büyük bir kısmını senin için yeterince iyi olmadığıma inanarak geçirdim. Seni elimde *tutacak* kadar iyi olmadığıma inanarak," diye itiraf ettim, sesim kırıktı, duygularım taşarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "Hatalı olduğumu biliyorum ama o zamanlar tek bildiğim, kendi ailemden daha çok güvendiğim, bu gezegendeki herkesten daha çok sevdiğim tek kişinin bana ihanet ettiğiydi. Ve o zaman bile seni istiyordum ve bu da kendimden senden nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeme neden oluyordu." Başımı sallayarak kırık bir iç çektim. "Sonra serbest bırakıldın ve senden hiç haber alamadım. Aylar sonra her yerde sen vardın; televizyonda, internette, gazetelerde. Ve ben seni o kızlarla televizyonda yüzüme vururken izlemek zorunda kaldım. Reddedilmeyle ya da acıyla baş edemedim ve beni istediğini bildiğim tek kişiye koştum. Liam güvendeydi; bana zarar veremezdi çünkü içimde acıyı depolayacak yer kalmamıştı. Beni istediğini söylüyorsun Noah, ama o zamanlar bunu bilmiyordum... bu yüzden senden uzaklaşmaya çalıştım. Benim için doğru olanın Liam olduğuna inanmak için kendimi zorladım -"

"Senin için doğru olan o değil Teagan," diye tısladı Noah. Bir adım geri çekilip, "Senin için *güvenli olan* o," derken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Senin için *doğru olan* benim. Benim." Yumruğunu göğsüne vurdu ve erkek egemenliğinin bu küçük tutkulu gösterisi beklentiyle sıkıca kenetlenmeme neden oldu. "O şerefsiz seni istiyor," diye hırladı Noah. "*Benim olanın* içine girmek istiyor."

İki kısa adımda aramızda bıraktığı boşluğu geri alan Noah, ellerini yüzümün iki yanına koydu ve bir süre gözlerimin içine baktı

uzun bir an. "Onu senin içinden sikip çıkaracağım," diye homurdandıktan sonra vücudunu benimkine çarptı ve o kadar sert bir öpüşmeyle ağzıma yapıştı ki kalp atışlarım hızlandı ve içim ihtiyaçla doldu. Benimkiyle düello yaparken, ağzıma dalarken, bana sahip olurken, beni ele geçirirken dilimde onun kanının tadını alabiliyordum.

Geri çekilerek Noah alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve sertçe çekti. "Bu benim," diye tısladı ve elini amımı avuçlamak için indirdi. "Şu andan itibaren bu *bana* ait. Anladın mı?"

O anda kelime dağarcığımda ağzımdan çıkarabileceğim hiçbir kelime yoktu. İtaatkâr bir kadın değildim ama bu adam... tüm kurallarımı yıktı. Başımı sallayarak ona doğru sarktım, beni sahiplenmesini istiyordum, daha önce sadece Noah'nın dokunduğu bana başka bir adamın dokunmasına izin verdiğimi unutmaya ihtiyacım vardı.

"O sizi sevmiyor. Sana sahip olmak istiyor - çünkü sen ondan uzaklaştın... doyduğunda senden uzaklaşacak ve sen yalnız kalacaksın."

Liam'ın sözleri beynime saplandı ve ağzımı Noah'ınkinden ayırdım. "Benimle intikamdan daha fazlası için birlikte olduğunu söyle," diye sordum nefes nefese.

"Ne?" Noah homurdandı, zor nefes alıyordu, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu. "Ciddi misin sen?"

"Bana tüm bunların sadece bir noktayı kanıtlamak için olmadığını söyle. Noah," diye tekrarladım. "Sıkıldığın zaman beni bırakıp gitmeyeceğini söyle."

Ellerini yüzümden çekerek arkasını döndü ve odanın karşı tarafına geçerek banyonun kapısını açtı. "Buna inanamıyorum," dedi ve esprili bir şekilde gülerek içeride kayboldu ancak birkaç dakika sonra elinde siyah bir tişörtle yeniden kapıda belirdi.

Bana doğru fırlatarak, "Bunu giy," dedi ve yırtık elbisemi işaret etti. "Sana bu şekilde bakamam."

"Söyle bana Noah," diye hırladım gömleği havada yakalayıp yatağın üzerine fırlatırken.

"Sana ne söyleyeyim?" diye sordu. "Yaptığım her şeyin - her dövüşün, her antrenmanın, döktüğüm her damla kanın ve akıttığım her ons kanın - senin için olduğunu mu? Bu an için mi? Karşımda durmak, gözlerinin içine bakmak ve sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için mi?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama Noah benden önce davrandı.

"Her santimini ezberledim. Senden en nefret ettiğim zamanlarda bile seni sevdim," diye kükredi kısık sesle. "Güvenimi kırdın Thorn, lanet olası kalbimi göğsümden söküp attın ama *yine de* yanımda istediğim tek kişi sensin. En kötü anımda tek istediğim sendin. En yüksek noktamda da tek istediğim sensin. Mazoşist bir piç olmalıyım çünkü bunca yıl ve bunca acıdan sonra hala ruhumu seninle ikiye bölmek istiyorum. Kendimi ortadan ikiye bölmek ve sana sahip olmak istiyorum."

Derin bir nefes vererek ekledi, "Bu senin için yeterli dürüstlük mü Teagan, yoksa niyetimden şüphe etmeye devam etmeyi mi tercih edersin?"

Noah cevap vermeme fırsat vermeden tekrar banyoya girdi ve bu sefer kapıyı arkasından kapattı.

Saniyeler sonra duşun akma sesi kulaklarımı doldurdu.

Tüm sevgi ve vaat dolu sözlerini içime sindirdiğimde utanç duydum. Bu adamı bu kadar uzun süre inkâr ettiğim için utanç duydum. Bunu düzeltmek için bir şeyler yapmam gerektiğini bilerek kıyafetlerimi çıkardım, kapıya doğru süründüm ve içeri süzüldüm. Gözlerim Noah'a takıldı ve takdirle inledim.

Duşta sırtı bana dönük, başı eğik bir şekilde duruyordu ve su devasa kaslı gövdesinin üzerinden akıyordu.

Gözlerim teninin her santimetresinde geziniyor, erkeksi güzelliğini iliklerime kadar hissediyor, sırtının tamamını kaplayan kocaman siyah dövmeyle inceliyordum. Bakışlarımı indirdim ve içim sıkıştı. Yemin ederim öyle bir kıcı vardı ki, onunla ceviz kırabilirdiniz. Her şey o kadar sıkı ve sertti ki. Tadının hâlâ aynı olup olmadığını, aynı hissi verip vermediğini görmek için teninin her santimini tatmak istedim. Daha önce hiç görmediğim kadar erkekti.

Soğuk mermer fayansların üzerinden geçerek duşun cam kapısını geri çektim ve içeri adım attım.

Kollarımı karnına doladığımda vücudu gerildi. Atmosfer neredeyse anında değişti, kalınlaştı ve dürüst olmak gerekirse bunun hangi yöne gideceğini bilmiyordum. Ama sonra derin bir nefes verdi, ellerimi kendi elleriyle kapattı ve bedenim rahatlayarak sarktı.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldadım, sırtına bir öpücük kondurarak. Bunu duymaya ihtiyacı vardı ve şu anda acısını hafifletmek için ne gerekiyorsa söyleyecek ve yapacaktım. "Her şey için."

"Thorn..." diye inleyerek elimi sıktı.

"Seni sevmekten asla vazgeçmedim," diye mırıldandım, sırtını tekrar tekrar öperek. "Sen hâlâ benim *içimdesin*."

İri bedeni titredi, başı öne eğildi ve onu bu şekilde etkilediğini bilmek beni alçalttı. "Benimle oynama," diye fısıldadı o kadar hassas ve belirsiz bir sesle ki ağlamak istedim. "Eğer onu tekrar elimden alacaksan bunu bana söyleme."

"Yapmayacağım," diye yemin ettim. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım. "Beni içeri al, Noah, seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım. Söz veriyorum."

Noah uzanarak kolumu yakaladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Bundan emin olsan iyi edersin, Thorn," diye mırıldandı, su üzerimize dökülürken beni kendine doğru bastırdı. "Çünkü ben

tekrar gitmene izin veremem." Yüzünü düşürerek, "Eğer benimle olursan, ömür boyu benimle olursun. Artık peşinden koşmak yok. Artık oyun yok."

Başımı sallayarak, "Varım," diye fısıldadım, yüzümü onunkine doğru kaldırıp ağzını talep etmeden önce, onu derin ve yavaş bir şekilde öptüm. Birbirimize tutunurken dili dışarı fırladı ve benimkiyle düelloya tutuştu. Yavaş ve şehvetliydi ve bunca yıldır özlediğim her şeydi.

Kollarımı boynuna dolayarak beni kaldırdı ve bir adım öne çıkarak beni duşun duvarına yasladı, güzel vücuduyla beni hapsetti.

Tehlikeli bir oyun oynadığımın farkındaydım, doğum kontrol hapi kullanmıyordum ama bu adamın vücuduma girmesine izin veremezdim. Bu yüzden bacaklarımı isteyerek açtım, kendimi tamamen teslim ettim, onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Her zaman senin için geri dönecektim, Teagan," dedi kısık sesle bana doğru bastırırken. "Sadece önce kendi hayatımı düzene sokmam gerekiyordu. Sana sunacak bir şeyim olmalıydı... senin sahip olduğundan daha iyi bir hayat. Beni öyle bir sevmeni istedim ki, nerede başladığını ve nerede bittiğimi *unutacaktın*."

"Görev tamamlandı," diye fısıldadım, zorlukla nefes alıyordum.

Gülümseyerek, Noah akıcı bir hareketle içime girdi ve beni doldurdu. Vücutlarımızın ıslaklığı, birbirimize karşı kaydıkça ve kaydıkça içimdeki sürtünmenin tutuşmasına neden oldu.

Yavaşça içime doğru sallanırken elleri yüzümden, dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmadı. Zar zor hareket ediyorduk. Sadece içeri ve dışarı sallandık, tekrar bir arada olmanın tadını çıkardık. Her birimiz diğerini sahipleniyordu. Birbirimize bu gecenin ne kadar anlamlı olduğunu, bu anın bizim için ne kadar önemli olduğunu gösteriyorduk. Ön sevişme yoktu. Dalga geçmek yok.

Bu gece yeniden bir olmak üzereydi.

Chapter 33

Teagan

Yatak odasının ortasında, erkekliğin timsali olarak çırılçıplak duruyordu. Omuzlarına sardığı havluyla ne utanıyor ne de çekiniyordu; sadece kim olduğu ve nasıl görüldüğü konusunda tamamen rahattı. Kaslar. Katıksız erkeksi baskınlık beni ateşe verdi. Onu sadece kurulanmak gibi sıradan bir şey yaparken izlerken bile heyecanlanıyor, ürperiyor ve ağzımın suyu akıyordu.

"Dik dik bakıyorsun."

"Beni suçlayabilir
misin?"

Noah homurdandı ve saçlarını havluyla kurulamaya devam etti.

"Burada ne oldu?" diye sormadan önce yatağı girmesini bekledim. Cildi yara izleriyle doluydu. Bazılarını hatırlıyordum, bazılarını ise hatırlamıyordum. Parmaklarımı göğüs kafesindeki sert gümüş çizginin üzerinde ve hemen altındaki çizgide gezdirdim.

Sırt üstü yatıp onu keşfetmeme izin verirken tembelce "Bıçak yarası," dedi. "Bu da öyle."

"Peki ya bu?" Fısıldadım, aşağıya doğru ilerledim ve avucumu güzel vücudunu işaretleyen en büyük yaranın üzerine koydum. Dokunuşumun altında titrediğini hissettim. "Bunu nasıl yaptın?"

"Bu bir yanık izi Thorn," diye mırıldandı, elimi kendi eliyle kapatarak. "Araba kazasından kalma."

"O gece yanmış mıydın?" Ağzımdan kaçırmayı başardım. Noah ve benim içinde mahsur kaldığımız arabanın etrafını saran alevlerin anıları içime doldu ve irkildim. "Çok üzgünüm," diye boğuk bir ses çıkardım.

"Biliyorum," diye cevap verdi ve özrümü - pişmanlığımın derinliğini - duyduğunu umdum. Hayatının onu getirdiği nokta için duyduğum üzüntü beni kahrediyordu. Hapishaneye girmiş, annesi ölmüş ve hayatının büyük bir bölümünde yalnız kalmıştı.

"Soruşturma sırası bende," diye araya girdi, belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu.

Beni sırtüstü yatıran Noah üzerimde yan yattı ve parmaklarını çıplak tenimde gezdirdi. "Çok yumuşak," diye fısıldadı, burnuyla karnımı dürttü. Tenime değen nefesi bacaklarımın arasındaki karıncalanmanın şiddetlenmesine neden oldu. Elini kalçalarımın tepe noktasının arasına götürdüğünde gözleri karardı. "Peki ya burası?" diye fısıldadı, başparmağını ıslak kıvrımlarımın arasında gezdirdi, klitorisimin etrafında yavaşça dolaştı, tepkimi ölçmek için beni bir şahin gibi izledi. "Burana dokunmam hâlâ hoşuna gidiyor mu Thorn?"

"Evet," diye fısıldadım, onun dokunuşu altında kıvranırken nefesim boğazımda düğümlendi. Göğüs konusunda kutsanmış değildim ama Noah'nın ağzı bir tanesinin üzerine kapanıp çakıllı meme ucumu ağzına aldığı anda ve takdirle homurdandığında, tüm güvensizliklerimi unuttum. İçimde uyandırdığı hisler daha önce hiç yaşamadığım türdendi. Sanki vücudu sadece benimkini tatmin etmek için yaratılmış gibiydi. Birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyorduk. Onu yalamak istedim. Bunun kulağa çılgınca ve berbat geldiğini biliyordum ama gerçek buydu. Başını göğsüme yaslamak ve onu orada kucaklamak istedim,

Ona iyi bakın. Onu besledim. Ve sonra sırtüstü uzanıp başka bir erkeğin bana yapmasına asla izin vermediğim her şeyi yapmasına izin verdim.

Yaralarını saran ve her dövüşten sonra onu ovuşturan kişi olmak istedim. Koluna girdiği kadın olmak istedim. Benim onu istediğim gibi onun da beni istemesini istedim. Bu derin, cinsel bir arzuydu.

O gerçek bir erkekti. Şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu ve beni bedenlen ve ruhen ele geçirmesini istiyordum. Onu o kadar çok düğümle bağlamak istiyordum ki asla gitmeyecekti. Onu o kadar çok seviyordum.

"Vücudunun benimkine nasıl tepki verdiğini görüyor musun?" diye fısıldadı her bir göğsümü öperken. "Çünkü sen benim eşimsin," diye ekledi neredeyse çaresiz bir tonda. Üstümde duracak şekilde yer değiştiren Noah, kalçalarımı birbirinden ayırdı ve aralarına yerleşti. "Senin bedenlen benim bedenimi, benim kalbim de seninkini istiyor," diye homurdandı beni derin bir hamleyle doldurmadan önce. "Birbirimize uyuyoruz."

Elimle yanağını okşayarak, kendimi ona doğru bastırırken bana bakması için onu zorladım, bana sahip olmasına izin verdim, ruhumu ona sahip olan adama açtım.

"Planların ne?" diye inledi, içime girerken yüzünü boynuma gömdü.

"Ne zaman için?" Nefes nefese kaldım, sırtım yukarı doğru yükselirken bacaklarımı kalçalarının etrafında sıktım. "Yarın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Thorn." Tenime karşı gülümsediğini hissettim. "Hayatının geri kalanı için."

Ona cevap
vermedim.

Veremezdim.

İçime hücum eden hisler tutarlı bir cümle kurmamı imkânsız hale getirdi.

Ben de ona öpücüklerimle karşılık verdim, dokunuşlarımla onu sevdiğimi söyledim ve gözyaşlarımla onu asla terk etmeyeceğime söz verdim.

Sonrasında ikimiz de tek kelime konuşmadık - söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Karanlık odada birlikte yattık, kıpırdamadan, hala birleşmiştik.

Noah'ya kendimi kaptırmıştım ve çıkış yolunu asla bulamayacağımı biliyordum. Tüketen aşk ve şaşmaz saplantı. Benim için bundan kurtuluş yoktu. Ona bağılıydım. Her zaman öyleydim. Her zaman da öyle olacaktım. Ruh eşlerine inanmazdım ama inansaydım, onun benim olduğunu bilirdim. Aramız bozuktu. Kavga ettik. Tartıştık. Birbirimizi öldürdük. Ama birbirimiz olmadan yaşayamazdık ve önemli olan da buydu. Noah Messina uyanıkken her düşüncemi tüketiyordu. Bana sadece onun eşi olmak için doğmuşum gibi hissettirdi. Onun kadını. Yaralı ruhunun diğer yarısı. İkimiz de tamir edilemeyecek kadar berbat durumdaydık. Ama bunun bir önemi yoktu. Onu takip edecektim. Ve yapacağım son şey olsa bile onun güvenini tekrar kazanacaktım.

Tek gereken üç gündü. Dünyamın alt üst olması için üç gün. İnandığım her şeyin yalan olduğunu öğrenmek için üç gün. Çekingenliğimi kaybedip düşmem için üç gün.

Sonunda, saniyeler dakikalara dönüşürken ve nefesi derinleşip eşitlenirken, yorgunluk beni ele geçirdi ve Noah Messina'ya dolanmış bir şekilde uykuya daldım.

Noah

Uyandığımda dışarısı hâlâ karanlıktı ve Teagan hâlâ yatağımdaydı, bana sarmaşık gibi sarılmıştı. Kaskatı kesilmiş uzuvlarımı uzattım ve uykusunda homurdanarak rahatsız edilmeyi protesto etti, sonra tekrar yanıma sokuldu.

Sabahları bu yataktan ayrılmayı düşünmek çok acı verici bir düşünceydi. Bu yatakta, kendi kişisel balonumuz bizi koruyordu. Ben çıplaktım, o çıplaktı ve aramızda hiçbir engel yoktu. Güvensizlik ve incinme duvarları ve lanet olası bir tehlike yoktu. Bu yataktan çıktığımda her şey değişecekti. Gerçeklik içeri sızacak ve mutluluğumu mahvedecekti.

Ona bakabilmek için boynumu büktüğümde, başını göğsüme yasladığını görünce kalbim göğsümde hızlandı. Pencereden içeri süzülen ay ışığı üzerimize vuruyor, yüzünü yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Seni seviyorum, seni küçük meyveli kek," diye fısıldadım, başparmağımla yanağını okşayarak. "Ama bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Bunu duydum," diye homurdandı ve ela gözlerinden biriyle beni süzdü.

Onu sırtüstü yatırarak, tüm ağırlığımı dirseklerime vererek kendimi onun üzerinde tuttum. "Yapman gerekiyordu," diye takıldım, sevimli küçük düğme burnuna bir öpücük kondurmadan edemedim.

Dizimle bacaklarını dürttüğümde, kalçalarını açıp darmadağınık bir melek gibi görüldüğünde onaylayarak homurdandım.

"En büyük hayranım olmanı istiyorum," dedim ona, kollarını başının üzerinde sabitleyerek. Yüzümü onunkine doğru indirerek şişmiş alt dudağını ağızma aldım ve emdim. "Beni dövüşürken izlediğinde lanet olası adımı haykırdığını duymak ve kazandığımda yüzünde gurur görmek istiyorum. Çünkü ben kazanacağım, Thorn. Her seferinde. Senin için kazanacağım." Benimle benim için kalmasını istiyordum. Şöhret, para ya da lanet olası güç için değil. Ama benim için. Sadece benim için. Olduğum gibi kırık ve berbat. Hayatımda bir kez olsun yeterli olmak istedim.

"Her zaman senin en büyük hayranın oldum." Göğsümü iterek Thorn'un beni sırtüstü yatırmasına izin verdim ve kapüşonlu gözlerle onun üstüme tırmanışını izledim. "Ve bunun senin kariyerinle hiçbir ilgisi yok."

Küçük eliyle sikimi yumruklayan Thorn, kendini üzerime kaldırdı ve bana sürtündü. "Ama bu senin için neden bu kadar önemli?" diye fısıldadı bana bakarak.

"Çünkü senin hayranlığını istiyorum," diye tısladım. Kalçalarını kavrayarak onu sikimin üzerine oturttum. "Senin sadık kabulünü istiyorum." O kadar ıslaktı ki, daracık amcığına sonuna kadar girdim. "Ve senin lanet olası sevgini istiyorum."

"Sende var," diye bağırdı sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplarken. Etrafımdaki amcığı cennet gibiydi. Sertçe çarptı ve ben de onaylayarak homurdandım.

Lanet olsun, Teagan'ın bu versiyonunu hatırlamıyordum. Yine de şikayet etmiyordum. Bütün gece benimle oynayabilirdi.

"Tanrım, Noah, her şeyeime sahipsın," diye bağırdı.

"Bundan emin misin?" Sertçe aşağı indiğinde yukarı doğru iterek tısladım. "Bana sahip ol, Thorn."

Hızını artırdı, bana daha sert ve daha hızlı biniyor, kalçalarıyla beni yatağa sabitliyordu.

Yukarı uzanarak, diri göğüslerini ellerime aldım, aletimin etrafında titreşene kadar meme uçlarını büküp sıkıştırdım, beni o kadar sıktı ki, içinde bir top gibi patladım, onu tohumumla doldurdum ve göğsüme sokulup vücutlarımızı birleştirdiğinde onu severek becerdim.

Chapter 34

Noah

BİR SONRAKİ UYANIŞIMDA pencereden giren güneş ve diğer odadan gelen yüksek bir çekiç sesiyle uyandım.

Burada Thorn'la kalmak istesem de müzikle yüzleşmek zorunda olduğumu bildiğimden, altından kayarak çıktım ve çıplak bedenini yatağın dibinde buruşmuş olan çarşafla örttüm.

Yere uzanarak pantolonumu yerden aldım ve dün gece kontrolümü kaybettiğimin kanıtı olan kırık cam ve mobilyaların üzerinden geçerek odadan çıktım.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra pantolonumu giydim ve kapıya doğru yürüyüp içeri doğru çektim.

"Seni aptal orospu çocuğu." Quincy'nin odaya girdiğinde söylediği ilk sözler bunlardı ve hemen ardından "Dün gece barda yaptığın numaranın sana ne kadar belaya mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Lucky, Ray Ban gözlüklerini takmış, bir elinde dört tek kullanımlık bardağı dengeleyen kâğıt bir tepsi, diğerinde sallanan plastik bir poşetle onun ardından içeri girdi.

"Size de merhaba," diye mırıldandım ve kapıyı arkalarından kapattım. "Sakıncası yoksa sesinizi alçaltın," diye ekledim.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Thorn hâlâ uyuyor."

"Thorn?" Quincy'nin yüzü morun daha koyu bir tonuna dönüştü. "Özel bir tür sigara mı içiyorsun Messina?"

Kanepeye doğru yürüyen Lucky koltuğa uzandı. "Kadınına böyle diyor," diye kıkırdadı, plastik poşetinden bir şeyler çıkarıp şekerli çöreklerden birini mideye indirirken. "Yani, *başının belası*," diye ekledi parmaklarındaki kremi yalayarak.

"Quincy düşünceli bir şekilde homurdandı ve bakışları yan tarafımdaki dövmeyle kayarken kel kafasını kaşıdı.

Kanepeye doğru yürüyüp Lucky'nin yanına uzandım ve bana çörek ikram ettiğinde başımı salladım. O işlenmiş şekerle dolu saçmalıkları yemezdim ve Lucky de bunu biliyordu. "Bana kaç patladı?"

"Otuz bin," diye atıldı Lucky. "Adam başı on bin."

"O piç, aldığından çok daha kötüsünü hak ediyor - ve diğer ikisine zar zor dokundum," diye karşılık verdim, o piçlerin benim lanet olası paramla ortalıkta dolaşmasına sinirlenmiştim. Teagan'ın morarmış yüzü gözümün önünden geçti ve tek pişmanlığım onları kalıcı olarak etkisiz hale getirmemek oldu.

"O piçleri senin hakkında suç duyurusunda bulunmamaları için ikna etmem ne kadar zamanımı aldı biliyor musun?" Quincy öfkeden deliye dönmüş bir halde yerde volta atmaya başladı. "İnternetin her yerinde sen varsın, salak herif. Dün gece barda görüntün çekildi ve şimdiden viral oldu."

"İki şey var," diye hırladı Lucky. "Birincisi, ona aptal deme. İkincisi, eğer doğru hatırlıyorsam, geceyi onlarla konuşarak geçiren *bendim*. O engerek kızılına sakso çektiren sendin."

"Nick'in kulağına giden bendim," diye homurdanan Quincy dikkatini bana çevirdi. "Çok öfkeli ve sözleşmeni feshetmeyi ciddi ciddi düşünüyor. Maaş bordrosunda serseri mayınlara ihtiyacı olup olmadığını merak ediyor."

"Kapa çeneni, Q," diye homurdandı Lucky. "Nick bir bok yapmayacak. Noah imzaladığından beri MFA'nın reytingleri tavan yaptı. Onu kovmayı göze alamaz."

"Disiplin kurulu yarın sabah ilk iş olarak acil bir toplantı çağrısı yaptı," diye tısladı Quincy. "O yüzden eşyalarınızı toplayın çünkü birkaç saat içinde uçuyoruz."

"O kadar çabuk mu?" Yüzüm kızardı. "Perşembe gününe kadar uçmayacağımızı sanıyordum."

"Evet, planlar değişir Messina," diye karşılık verdi Quincy öfkeyle. "Dün geceki gösteriden sonra, bu benim kontrolüm dışında."

"Onu *ikna etmeyi başardın mı?*" Lucky kahvesinden bir yudum alarak sordu ve dün gece barda yaptığımız konuşmayı ima etti.

"Hayır," diye tersledim, gözlerim parladı. Quincy'nin yanında da bu konuyu açmak istemiyordum. JD'yi ne kadar az kişi bilirse o kadar güvende olurdum. "Hiç şansım olmadı."

"Eminim," diye kıs kıs güldü Lucky. "Yoğun bir gece ve hepsi."

"Onu neye ikna edeceksin?" Quincy talep etti. İkimiz de açıklama yapmayınca, "Aklını başına topla Messina," diye emretti. "Lanet olası kadını unut. Söz konusu olan senin kariyerin."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye uyardım onu. "Eğer Thorn bu işe katılmıyorsa, o zaman sihrini konuşturup toplantının ertelenmesini sağlaman gerekecek." Başımı sallayarak ekledim, "Ne dediğin umurunda değil Q. O uçakta yanımda oturmadığı sürece gitmiyorum."

"Noah. Bunu bir düşün dostum. Q'nun haklı olduğu bir nokta var," diye söze girdi Lucky. "Söz konusu olan senin kariyerin. Eve gitmeli ve takım elbiselileri yatıştırmalısın. Sen dönene kadar ben burada kalıp işleri *halledebilirim*."

"Ben. Değilim. Gitmiyorum. Onu," diye hırladım. "O yüzden geri çekil."

Quincy ellerini havaya kaldırarak başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. "Bu gece o lanet uçakta ol," diye uyardı beni. Kapıyı çekerek açtı ve dönüp tısladı, "Senin çiçekçi kadının umurumda bile değil. Saat birde o koltukta olsan iyi edersin."

Quincy kapıyı çarparak kapattı ve ben de arabadan fırladım. "Destegin için teşekkürler, pislik herif," diye tısladım. "Hayley'nin başına gelenler düşünüldüğünde en çok senin anlayacağını düşünmüştüm."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda irkildim. Bu aptalca bir hareketti ve bunu biliyordum.

Lucky kanepeden fırlayıp yüzüme yumruk attığında kendimi savunmaya bile çalışmadım. Bunu hak etmişim.

"Yapma," diye hırladı, göğsü kabarmış, duygularını dizginlemeye çalışarak yerde volta atıyordu. "Onun adını söyle -"

"Yapmayacağım dostum," diye mırıldandım, kendimi dünyanın en büyük piçi gibi hissederek kışımı geri oturttum. "Özür dilerim," diye ekledim, dudağımdaki kanı silerek.

Uzun bir süre yüzüme baktıktan sonra derin bir nefes verdi ve başını salladı.

"Biraz araştırma yaptım," dedi sonunda ve bir anda taktığı maske yerine oturdu ve yeniden rahat Lucky oldu. Duygularını içerek uzaklaştırıyor ve acısını bir gülümsemeyle gömüyordu. "Tommy Ateş Çemberi'nin çalıştığını söylediğinde doğru söylüyordu."

Sesimi alçaltarak, "Bundan hiç şüphe duymadım," diye cevap verdim.

"Eğitimde yeni bir adam var," dedi bana. "Görünüşe göre bir sonraki büyük şey. Lanet olası ölümcül. Hiç pişmanlık duymadan öldürüyor. Yavruyken eğitilmiş. Tanıdık geldi mi?"

"Çok tanıdık -"

"Tanıdık gelen ne?" Teagan'ın sesi odayı doldurdu ve onu görmek için döndüğümde cümlemi yarıda kesmeme neden oldu.

Gözlerim siyah tişörtümle kapı aralığında duran ona kilitlendiği anda metal döküm kadar sertleşmişim. "Burada hiç kıyafetim yok," diye ekledi, tişörtü kalçalarından aşağı doğru çekerken yanakları kızarıyordu.

"Peçete ister misin, Messina?" Lucky kıkırdadı. "Ağzında küçük bir şey var."

"Komik," diye homurdandım, gözlerimi önümde duran kadından alamıyordum. Ayağa kalkmadım çünkü bacaklarımın genç bir bakire gibi titrediğini biliyordum ve yüzüstü düşmemek için kendime güvenmiyordum. Bu kadınla başım büyük beladaydı.

Uyandığımda yıllardır hissetmediğim kadar keyifliydim. Dün gece Noah ile yaşadıklarımı hatırlayınca yüzümdeki gülümseme çılgınca bir sırıtışa dönüştü. Lüks büyük boy yatağa uzandım ve Noah'nın yan tarafını okşadım - iri vücudu şiltede etkileyici bir çukur bırakmıştı. Hala sıcak olduğunu fark edince, akşamdan kalmanın verdiği iğrenç his beni ele geçirene kadar uzunca bir süre yuvarlandım ve top gibi kıvrıldım.

Kendimi yataktan dışarı sürükleyerek banyoya girdim ve duşa girdim. Düğmeyi çevirerek, sıcak su üzerime dökülürken gözlerimi kapattım.

Memnuniyetle iç çekerek dün gece olan her şeyi düşündüm - tabii ki kulüpten sonrasını. Ondan önceki her şeyi zihnimin gerisine ittim. O anıların benim küçük mutlu balonumda yeri yoktu. O anılar siktir olup gidebilirdi.

Dün gece beni tekrar içeri aldı. Noah Messina'nın kalbini kafesleyen bariyerleri yıkmak için yapmam gereken çok iş olduğunu biliyordum; ama dün gece, küçücük bir an için, başarılamaz olanı başarmıştım. Benden önce kimsenin gitmediği ve benden sonra da kimsenin gitmediği bir yere geri dönmüştüm.

"Seni her zaman isteyeceğim Teagan... Bizim için her zaman bir geri dönüş yolu olacak..."

Dün gece söyledikleri beni şaşkına çevirmişti. Bu sabah da durum değişmedi. Gerçeği duymuş olmanın verdiği duygularla sersemlemiştim ve onu yatağa sürükleyip yanıma yatırmaktan başka bir şey istemiyordum.

Bugünün gökkuşağı ve kedi yavrularından ibaret olmayacağını biliyordum - diğer odadan gelen yüksek erkek sesleri bana bunu garanti ediyordu - ama umudumuz vardı. Yıllar sonra ilk kez Noah ve ben aynı fikirdeydik. Aynı hedefe sahiptik. Birbirimizi. Bu ilişkinin yürümesi için yeterliydi. Beni öfkeli bir kaltağa dönüştürdüğünde ve onu delirttiğimde bile. O beni hâlâ seviyordu ve benim de ona sırlıslıkla aşık olduğum konusunda hiçbir şüphe yoktu. İnatçı bir kadındım ama onu bir daha onsuz olamayacağımı bilecek kadar seviyordum. Bu bilgi gururumu ayaklar altına almamı ve suçu üstlenmemi sağladı. O buna değerdi. Bir erkeğin tek odağı olmak, onun tüm dikkatine sahip olmak kadar güzel bir duygu olamazdı.

Tenime dokunuşunu hatırlamak yüksek sesle inlememe neden oldu. Çılgınlıklarla, kavgalarla ve kalp kırıklıklarıyla dolu daha pek çok gece olacağını biliyordum ama bu gezegende kalbimi severek kırmayı tercih edeceğim başka biri yoktu. Bunu yürütmemiz gerekiyordu.

Bir şekilde, çünkü alternatifi, tekrar onsuz olma düşüncesi, bu bir seçenek değildi.

Duşumu bitirdiğimde, elimdeki tek giysiyi giydim; Noah'nın siyah tişörtü ve Calvin Klein'larının gri bir çiftini giyip odadan çıktım.

Dün gece giydiği siyah takım elbisenin pantolonunu giymiş, çıplak göğüslü, otobüste uzanmış Noah'yı gördüğüm anda içimdeki her şey sıkıştı. Bacaklarını iki yana açmış, kollarını sandalyenin arkasına yaymış otururken kendi bedeninde o kadar rahat, kendi teninde o kadar mutlu görünüyordu ki, üzerinde yükselen Lucky'nin söylediği her kelimeye asılıyordu. Kavgattiklerini biliyordum. Beni uyandıran onların yüksek sesleriydi. Noah'nın dudağındaki yeniden açılan kesik kanıyordu ama bir şey söylemedim. Bu ikisinin arasında garip bir bağ vardı. Aralarına girmek istemedim. Ayrıca, şimdi iyi görünüyorlardı.

"...Yavruyken eğitildim. Tanıdık geliyor mu?" Lucky kuru bir sesle söyledi. "Çok tanıdık," diye homurdandı Noah.

"Tanıdık gelen ne?" Ben sordum. *Çok naziksin, Teegs.*

Sesimi duyan iki adam da aynı anda döndü.

Noah'yı bacaklarıma bakarken yakalayınca, "Burada hiç kıyafetim yok," diye ekledim utanarak.

"Peçete ister misin, Messina?" Lucky kıkırdadı. "Ağzında küçük bir şey var."

"Komik," diye karşılık verdi, gözlerini bedenimden ayırmadan.

"Tanıdık gelen ne?" Tekrar sordum, gömleğimin eteklerini çekiştirerek kanepeye yaklaştım ve doğruca erkeğime yöneldim. Ondan bir kol boyu uzaktayken Noah elimi tuttu ve beni kucağına çekti. Yüzünü boynuma gömdü, zonklayan nabzıma bir öpücük kondurdu ve homurdandı. "Benim gibi kokuyorsun."

Öpücüğü vücudumdaki tüm sinir uçlarını harekete geçirirken bir iniltiyi bastırdım. "Çünkü senin şampuanını kullandım," diye fısıldadım, saçlarımı bizi gizlemek için bir perde gibi kullanarak. Noah alçak bir onay hırıltısıyla karşılık verdi. Altımda kayarken, ereksiyonunun kıcımda canlandığını hissettim ve anında ıslandım. Arkadaşının varlığından etkilenmemiş gibi görünen Noah boynumu ısırmaya ve emmeye devam etti ve ben de karşılığında kucağında kıvranmaya devam ettim.

"Donut?"

Lucky'nin sesi mükemmel anıma girerek Noah'nın ağzını boynumdan ayırmasına ve benim de hayal kırıklığıyla dudağımı sertçe ısırmama neden oldu. "Donut falan istemiyor, Lucky," diye homurdandı Noah, nefes nefese kalmıştı, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu.

"Aslında..." Noah'nın kucağından fırlayarak ileri uzandım ve Lucky'nin ikram ettiği muhteşem görünümlü pembe buzlu çöreği aldım. "Bu çok güzel," diye inledim lokmalar arasında, Noah'nın eğik kaşlarını fark edince durakladım. "Ne?" Kendimi onun önündeki sehpa bırakarak mırıldandım. Donut dolu poşete bakarak bir tane daha aldım. "Günlerdir bir şey yemedim. Açlıktan ölüyorum."

Her iki adam da gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle beni izliyordu, o kadar ki biraz utanmaya başladım. "Peki, siz nasıl tanıştınız?" Dikkatleri üzerimden uzaklaştırmaya çalışarak sordum. "MFA'da mı, yoksa spor salonunda falan mı?"

Bu soru her iki adamın da birbirlerine sırtıtmasına ve ardından hep bir ağızdan kahkahalar atmasına neden oldu.

"Ya da öyle bir şey," dedi Lucky alaycı bir tonla ve Noah'ya bakıp göz kırptı. "Uzun zamandır oda arkadaşıyız," diye ekledi gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Öyle değil mi, *ev arkadaşım*?"

"Burada bir şey mi kaçırıyorum?" Kafam karışmış ve döngünün dışında kalmış hissederek hararetle sordum.

Noah bana hoşgörüyü gülümseyerek, "Aynı hücreyi paylaştık, Thorn," dedi.

"Oh." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Burada, bir otel odasında, yarı çıplak, iki eski mahkûmla oturuyordum. "Bu...." Güzel, havalı ya da "berbat" dışında bir şey demek istiyordum ama ağzımdan çıkan buydu.

"Ondan hoşlandım," diye kıkırdadı Lucky. Kanepeye doğru ilerleyerek Noah'nın yanına oturdu ve sıırttı. "Sen tuhaf, küçük bir kadınsın."

"O benim tuhaf küçük kadınıım," dedi Noah uyarıcı bir tonda, onu kaburgalarından dirsekleyerek. "Bunu unutma."

Lucky başını geriye attı ve güldü. "Sanırım hatırlayacağım," dedi, açıkça eğlenmişti. "Son yedi yıldır tek konuştuğunun o olduğunu düşünürsek."

Ouch...

Sertçe yutkunarak başparmağımla ağzımın kenarını sildim, yüz ifademi parlak kalmaya ve bu yorumun ne kadar acı verdiğini göstermemeye zorladım. "Alabilir miyim?" Yanımdaki kahve tepsisini işaret ederek sordum.

"Buyurun," dedi Lucky ve ben de hemen bir fınan kapıp uzun bir yudum aldım. Köpüklü kahve tam olarak doğru noktaya isabet etti ve takdirle inledim.

Noah kanepede arkasına yaslanmış, kafeslenmiş bir ifadeyle beni izliyordu. Dürüst olmak gerekirse, hafif sıkılmış ve biraz da endişeli görünüyordu. Sanki şu anda olduğum kişi onun beklediği kişi değildi. Bu düşünce iştahımın rekor sürede buharlaşmasına neden oldu.

Elimin tersiyle ağzımı silerek kendimi ona bakmaya zorladım. "Neyin var?"

Noah uzun bir süre cevap vermedi. Bunun yerine kanepenin kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak açık bacaklarının arasında gevşekçe kavuşturdu. Kalın kalçaları pantolonun üzerinde ciddi bir etki yarattı, kumaşı gerdi ve kısa sürede Noah'ın kıyafetleri için fazla büyük olduğu sonucuna vardım. Ona uyuyorlardı ama takım elbiselerin içinde kısıtlanamayacak kadar yapılıydı. Çok iri ve kaslıydı. Bu adam yatakta çıplak yatmak için doğmuştu.

"Bu gece gidiyorum, Thorn." Sesi kararlı, tonu sakindi ama gözleri onu ele veriyordu. Kahverengi gözleri tedirginlikle doluydu, onu izleyişimi izliyor, tepkimi ölçüyordu.

"Öyle mi?" Kendi sesimdeki hayal kırıklığını duydum ve bu bende kendi kıcımlı tekmeleme isteği uyandırdı. "Bu kadar çabuk mu?"

Noah duygusuz bir şekilde başını salladı. "Yarın sabah ilk iş disiplin kuruluyla bir toplantım var." Boğazını temizleyerek pantolonundan görünmez bir iplik kopardı ve ekledi: "Başım büyük belada, bebeğim. Birisi dün gece barın dışındaki olayı kaydetmiş."

"Ve ne? Seni kovmak mı istiyorlar?" Öfkeli bir şekilde talep ettim. Kendimi dizginlemek, yetişkin ve mantıklı olmak için gerçekten çok çabalıyordum, oysa tek yapmak istediğim yeri tekmelemek ve bir iblis gibi feryat etmektir; bu adam için ne kadar kötü bir kehanet gibi görüldüğüm hakkında atıp tutmaktı. "Seni kovamazlar," diye devam ettim, cevap vermesini beklemeden. "Sen lanet olası Noah Messina'sın. MFA sensiz bir hiç olur." Başımı sallayarak, Noah'nın benim yüzümden işini kaybetmesi fikrini şiddetle reddettim. "Onlar için çok değerlisin."

Boynunu bir o yana bir bu yana çatırdatan Noah, "Belki öyle, ama gitmem gerek" demeden önce bir süre sözlerimin kafasında yer etmesine izin verdi.

"Bu saçmalık," diye mırıldanmayı başardım ama göğsüm içimde daralıyormuş gibi hissediyordum. Boğazım sanki kapanıyor gibiydi. "Bu saçmalık

Etrafımdaki duvarlar üzerime kapanıyordu ve her şey ağır çekimde ilerliyordu. Biz daha yeni ayağa kalkıyorduk ve o gidiyordu. Karma bize kötü bir oyun oynuyordu.

Kıpırdamadan oturamıyordum. Gözbebeklerim yanıyordu, bu iyiye işaret değildi.

Beceriksizce ayağa kalkarak sehpayı temizlemeye başladım. "Sanırım zaten önümüzdeki hafta gidiyordun," diye geveledim, kendimi onun adına mutlu görünmeye zorlayarak. "Turnenin başlaması falan." Kollarımdaki çöpleri toplayarak kendimi odanın diğer tarafına geçmeye ve kollarımdakileri çöp kutusuna atmaya zorladım. "Burada asla uzun süreli kalmayacaktın."

"Bunu yapmak için daha fazla zamanım olacağını umuyordum," dedi Noah nazikçe ve onun gibi kocaman bir adam için gerginliği çok sevimliydi. "Ama ben... siktir!" Sesi kesildi ve parmaklarını kanepenin koluna vurdu, belli ki bir şeylerle mücadele ediyordu.

"Noah'nın söylemeye *çalıştığı şey*, bize Amerika'ya dönerken eşlik etmeye ne dersin?" Lucky kendini beğenmiş bir sırıtişla araya girdi.

"Lanet olsun Lucky," diye homurdandı Noah. "Ben hallediyordum."

"Ah lütfen," diye kıs kıs güldü Lucky. "Eğer şimdi söylemeseydim, yarın hâlâ burada taşaklarını bulmaya çalışıyor olacaktın."

Ayağa kalkan Noah, sanki uçuş riski olan bir kuşu yakalamaya çalışıyormuş gibi ellerini önünde havaya kaldırarak bana doğru yürüdü. "Thorn, hayır demeden önce beni bir dinle -"

Ayaklarım ona doğru beynimin yetişebileceğinden daha hızlı ilerliyordu. Kollarına atıldım ve her zamanki gibi Noah beni yakaladı. Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline dolayarak, "Evet," diye bağırdım. "Kesinlikle."

"Bekle... Ne?" Beni ayaklarımın üzerine yatıran Noah bir adım geri çekildi, elleri hâlâ omuzlarımdaydı ve bana bakakaldı. "Gerçekten mi?"

"Neden istemeyeyim ki?" Dedim, sırtarak. "Seninle bir tatil kulağıma müzik gibi geliyor."

"Şey... çünkü hemen hemen her konuda benimle kavga etmeyi seviyorsun?" diye cevap verdi, kafası karışmıştı. Birden kafası bana döndü. "Dur bakalım. Tatil mi?" Başını iki yana salladı. "Thorn, hayır, istediğim bu değil -"

Otelin kapısının aniden ve aceleyle çalınması dikkatimi Noah'tan uzaklaştırdı ve kapıyı açmak için elimi kapı koluna koydum.

"Teagan. Hayır!" Noah tıslayarak kolumdan tuttu ve beni göğsüne doğru sürükledi.

"Ne?" Çığlık attım, ani hareketinden tamamen korkmuştum. "Şimdi de kapıya cevap veremeyecek miyim?"

"Hayır," diye hırladı öfkeyle. "Artık kapıya cevap *veremezsin*." Bizi kanepeye doğru götürdü, beni koltuğa itti ve elleri kalçalarında, göğsü kabararak üzerimde yükseldi. "Yabancılar kapıları açmayacaksınız, Thorn," diye tükürdü bana doğru bakarak. "Anladın mı lan?"

"Burada neler oluyor?" Omurgamdan aşağı bir korku damlası akarken talep ettim. Noah gözlerime bakmadığında bu korku daha da yayıldı. "Noah," diye tısladım. "Burada ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum?"

Elini kabaca saçlarında gezdiren Noah, Lucky'ye bakmadan önce bir dizi küfür tısladı. Çenesini eğdi ve Lucky hemen koltuktan kalkıp kapıya doğru ilerledi. Sırtını bana dönmüş, kapıyı görmemi engelleyecek şekilde dururken Noah'ın üzerindeki gerginlik dalga dalga yayılıyordu. Duruşu bana belaya hazır bir aslanı hatırlatıyordu. Bu adamın üzerimde nöbet tutmasını izlerken adrenalin, korku ve şehvet içime doldu. Hangi nedenle, hiçbir fikrim yoktu ama soracak zamanım da yoktu çünkü Lucky kapıyı açar açmaz Hope'un sesi kulaklarımı doldurdu.

"Nerede o?" diye sorarak hışımla odaya girdi ve doğruca Noah'ya yöneldi. Onun devasa gövdesinin etrafından baktığını fark eden Hope bana doğru bir hamle yaptı. "Ne halt etmeye telefonuna cevap vermiyorsun?" Kollarımdan tutarak beni kanepeden sürükledi ve öyle sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandım. "Eee?"

"Dün gece çantamı ve ceketimi kulüpte unutmuşum," diye boğulmayı başararak sırtını sıvazladım. "Sevgiyi biraz azaltabilir misin? Burada biraz boğuluyorum."

Umut anında beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. Ona eşlik eden uzun boylu adamı ancak o zaman fark ettim.

"Jordan?"

Başımı salladım ve en iyi arkadaşımın kalbini kıran adama bakakaldım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bizi boş ver. Bu ikinizle ilgili," diye karşı çıktı Hope hızla, benden biraz uzakta duran Noah'ya bakarken. "Onu bu sefer neye bulaştırdın böyle?" diye sordu ona öldürücü bir ifadeyle bakarak. Hope ona doğru bir adım atarak elini kaldırdı ve Noah'nın suratına bir tokat attı.

"Hey," diye tersledim. Çırpınarak erkek arkadaşımın en iyi arkadaşımın arasına daldım. Sırtımı Noah'ya dönüp Hope'a dik dik bakarken, "Ellerini ona sürme," diye uyardım onu. "Noah beni hiçbir şeye bulaştırmadı," diye ekledim, vücudumda pervasız bir korumacılık dalgası dolaşsa da kendimi sakın kalmaya zorlayarak. "Burada olmak istediğim için buradayım."

"Burada olmandan bahsetmiyorum Teagan," diye karşılık verdi Hope, öfkeyle, gözleri Noah'ya kilitlenmişti. "Dün gece evimizin dağıtılmış olmasından söz ediyorum." Ürpererek ekledi, "Biz uyurken."

"Ne?" Elimle ağzımı kapatarak fısıldadım.

"Odan Teagan," diye araya girdi Hope, dikkatini tekrar bana çevirerek. "Her yer, yatak kırmızı güllerle kaplıydı. Yastığının üzerinde de...ugh vardı." Elleriyle yüzünü kapatarak kanepeye çöktü ve inledi. "Söylemek bile istemiyorum."

Noah arkamda kaskatı kesildi. "İyi misin?" diye sordu, yeğenini kontrol etmek için etrafımda dolaşarak. Kalçalarının üzerine çömelen Noah ona baktı ve "Zarar gördün mü?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye yanıtladı titreyerek. "Dün gece içeri giren her kimse beni aramıyordu ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

"Polisleri aradın mı?" Noah talep etti. "Hope, bana polisi aramadığının söyle-"

"Tabii ki yapmadım," diye karşılık verdi Hope hararetle. "Ben aptal değilim." "Tamam." Noah gözle görülür bir rahatlamayla sarktı. "Tamam."

"Dahası da var Teagan," dedi Jordan kısık bir sesle, bize doğru bir adım atarak. Hope'a yırtık bir ifadeyle bakarken kendi içinde bir savaş veriyor gibiydi, ama Lucky'nin utanmadan Hope'a bakarken takındığı aç ifade Jordan için oyunun kurallarını değiştirmiş gibiydi.

Sonunda titrek bir nefes verdi ve Hope'un yanına oturdu. Hope yüzünü onun boynuna çevirdiğinde Jordan'ın yüzü acıyla buruştu ve burnundan nefes alıp kolunu onun omzuna doladı. Kalın, isli kirpiklerinin arasından bize bakan Jordan, "Yastığının üzerinde bir kurşun vardı," dedi Noah'a.

"Kurşun mu?" Onlara bakakaldım. "Ama neden?" Zihnimi kızdırdığım herkesi düşünmeye zorladım. Evet, oldukça uzun bir listeydi ama şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey ölüm tehditlerini güçlendirmemişti. "Bu neden benim başıma geliyor?"

Noah hemen önümdeydi. Ellerini omuzlarıma koyarak beni kendisine bakmaya zorladı. "Nefes al," dedi sakın bir ses tonuyla, kahverengi gözleri

benimkine kilitlendi. "Artık güvendesin. Yemin ederim, güvendesin bebeğim."

"Güvende *olmadığımı* fark etmemiştim," diye karşılık verdim, göğsüm kabarmıştı. "Neler oluyor, Noah?"

Çalan bir telefonun sesi havayı yararak dikkatini dağıttı.

Noah hırslayarak elini cebine attı ve telefonunu çıkarıp kulağına götürdü. Gözlerinin öfkeyle parlamışını izledim. Telefonun diğer ucundaki her kimse, Noah'nın içinde bir düğmeye basmıştı çünkü kafasını geriye atıp "Siktir!" diye kükredi ve Lucky'nin peşinden yatak odasına doğru yürümeye başladı.

Yatak odasının kapısı arkalarından kapandığı anda kör bir paniğe kapıldım.

"Bu neden oluyor?" Yerde volta atarak çılgılık attım. "Neden?"

"Bilmiyorum Teagan," dedi ayağa kalkmış olan Hope bana doğru koşup sarılırken. "Ama ben olsam bunu açık bir mesaj olarak alırdım."

"Ne hakkında bir mesaj?" Çılgılık attım. "Aman Tanrım. Dün bir gül ve bir not vardı."

"Bir not mu?" Hope'un kaşları çatıldı.

"Evet," diye boğuldum. "*Geleceğimi* söyledi."

"*Yabancılarla kapıları açmayacaksın, Thorn. Anladın mı?*" "*Bu sefer onu neyin içine soktun?*"

Farkındalık yüzüme tokat gibi çarpınca nefesim kesildi.

Chapter 35

Noah

"Arkamıza yaslanıp senin ve o sürtüğün dünyamızı yok ettikten sonra her şeye sahip olmanızı izleyeceğimizi mi sandın?"

JD'nin tanıdık sesi kulaklarımı doldurdu ve kanım dondu. Hissettiğim korku ve öfkenin her bir zerresi hızla tırmandı.

Teagan'ın her hareketimi izlediğinin bilincinde olarak, yatak odasına doğru hışımla ilerledim. Lucky peşimden geldi ve kapıyı kapattı. Bunu takdir ettim. Teagan zaten dehşete düşmüştü. Bu konuşmayı duymasına ihtiyacım yoktu.

"Onu bu işe karıştırma," diye uyardım onu, odada volta atarken. "Çok ciddiym, göt herif. Bu seninle benim aramda."

"Peki bunun neresi eğlenceli?" diye alay etti. "Hayır, bu küçük kedi fare oyunundan zevk alıyorum. Ama söylemeliyim ki, onun için aklını kaçırdığın için seni suçlamıyorum." Kıkırdayarak ekledi, "Onu alıştırmak hoşuma gidecek."

"Onun koklama mesafesine asla yaklaşamayacaksın," diye tısladım telefonumu ölümüne tutarak. "Ve eğer denersen, seni öldürürüm."

"Büyük laflar, küçük kardeşim," diye kıkırdadı. "Onları destekleyip destekleyemeyeceğini merak ediyorum."

"Arkasında durabilirim," diye hırladım. "Benimle bir erkek gibi yüzleş ve sana ne kadar iyi destekleyebileceğimi göstereyim."

"Hediyeyi beğendi mi?" diye ekledi, benimle alay ediyordu ve beni deli ediyordu. "Söylemeliyim ki, bütün gece dışarıda kalmak onun tarzı değil. Ama yine de söz konusu sen olduğunda hep aptaldı."

"Ne?" Kestirip attım.

"Küçük dikenin Messina hakkında her şeyi biliyorum," diye güldü JD. "Nerede yaşadığını. Çalıştığı spor salonu. Birlikte takıldığı arkadaşları. Her sabah evden kaçta çıktığını ve her gece kaçta döndüğünü bile biliyorum. Yıllardır gözüm onun üzerinde, seni küçük aptal herif. Dün gece o küçük beyaz elbisenin içinde gerçekten güzel görünüyordu..."

"Neden şimdi?" diye sordum, göğsüm kabararak. "Madem bunca yıldır onu izliyordun, o zaman neden şimdi harekete geçiyorsun?"

"Siz ikiniz öpüşüp barışmadan önce onu almanın neresi eğlenceli olabilirdi ki?" diye zalimce güldü. "Öldürdüklerimle oynamayı ne kadar sevdiğimi bilirsin. Onu senden alacağım. Bunun geldiğini asla göremeyeceksin ve ben bunu yaptığımda, ölmüş olmayı dileycek."

"Bu onunla ilgili değil ve bunu sen de biliyorsun," diye geveleyebildim, çenem sıkılmıştı. "Bu benimle ilgili. O yüzden bana gel. Onu bu işin dışında bırak." "Tam tersine," diye karşı çıktı. "Babam özellikle kötü bir ödüllü dövüşçüsünü elinden aldığı için o küçük sürtüğe kin besliyor."

"O bir bok yapmadı, JD." Hayal kırıklığıyla elimi saçlarımda gezdirirken tısladım, "Ben asla babanla kalmadım."

"Aslında," diye devam etti, söylediklerimi görmezden gelerek. "Son arzusu, sen çaresizce izlerken o küçük orospunun vücudundaki kanı emmemdi." "Dene ve seni bekliyor olacağımı garanti ederim, pislik," diye hırladım. "Kimse ona dokunmayacak. O yüzden ordunu gönderebilirsin.

Getir amına koyayım.

Çünkü her birinizi alaşağı edeceğim."

"Saat işliyor, Messina. İkinizle çok yakında görüşeceğim," dedi ve ardından hat kesildi.

"Onun lanet olası evindeydi," diye kükreyerek telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım. "Bunca zamandır onu izliyormuş, Lucky." Boğazım düğümlendi, yatağa çöktüm. "Ona nasıl söyleyeceğim?"

"Bilmiyorum," diye sakince cevap verdi. "Ama o karanlıkta bırakılamaz, Noah. Hele böyle bir konuda." Telefonumun olduğu yere doğru yürüyen Lucky eğildi ve onu aldı. Ekrana dokunurken bana, "Dinle," dedi. "Ben onun dairesine gidip bir şeyler alacağım. Sen onunla kal. Bir saat sonra ikinizle havaalanında buluşacağım."

"Annesinin bir fotoğrafını getirmeyi unutma," dedim ona. "Komodininin üzerinde bir tane var."

Lucky telefonu kulağına götürmeden önce bir kez başını salladı. "Selam dostum, benim. Bir iyiliğe ihtiyacım var..." Pencereye doğru ilerlemeden önce söylediğini duydum.

"Noah!" Teagan'ın sesi yatak odasına doğru yürürken kulaklarımda yankılandı. "Benden ne saklıyorsun?"

Yüzüne bakamadım. Çok acı vericiydi.

Düşünebildiğim tek bir şey vardı ve o da Teagan'ın bu karmaşadan canlı çıkacağıydı.

Eğer bu süreçte ölmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Teagan

"NOAH!" Kalbim göğsümde küt küt atarken süitten yatak odasına doğru hızla ilerlerken kükredim.

Yatak odasının kapısının önünde durdum, derin ve sakinleştirici bir nefes aldım ve içeri itmeden önce kendimi destekledim.

"Benden ne saklıyorsun?" Ellerimi sıkıca kalçalarım kenetleyerek, yatağın kenarında oturmuş, başı öne eğik ve elleri bacaklarının arasında gevşekçe sallanan Noah'nın görüntüsünü içime çektim.

Lucky pencerenin yanında durmuş, alçak sesle ve hızlı hızlı telefonuyla konuşuyordu. Varlığımı fark ettiğinde Noah'a başını salladı ve odadan çıktı, telefon hâlâ kulağında, diğer hattaki kişiye emirler yağıdırıyordu.

"Neler oluyor, Noah?" Tekrar ettim. Gözlerimin içine bakamaması başının dertte olduğuna dair ilk uyarımdı. Soluğunun altında mırıldandığı küfürler ise ikinci uyarımdı. Titrek bir ses tonuyla, "Ben duvar çiçeği değilim, Noah," diye ekledim. "Ve aptal da değilim. Benden bir şey sakladığını biliyorum."

"Burada düşünüyorum, Thorn." Yataktan kalkarak pencereye doğru yürüdü. Kollarını pervaza dayayan Noah tısladı: "Bana bir dakika ver. *Lütfen.*"

"Hayır," diye karşılık verdim ve ona doğru yürüdüm. "Sana bir dakika bile vermeyeceğim." Kolundan tutarak onu bana bakmaya zorladım. "Tehdit ediliyorum. Ucubenin biri yatak odamı güllerle doldurdu ve lanet yastığıma bir mermi koydu," diye bağırdım. "O yüzden konuş benimle, lanet olası."

Noah'nın gözleri öfkeyle parladı ve bir an için patlayacağını düşündüm. "Seni tekrar bu işe bulaştırdığım için çok özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Beni neyin içine sürüklüyorsun, Noah?" Fısıldadım, dehşete kapılmışım. "JD geri döndü."

"Hayır." Bu sözler Noah'ın ağzından çıktığı anda titremeye başladım. "Bunun bittiğini sanıyordum." Gözlerim yaşlarla doldu. Yer yarıldı

panik atak geçirirken ayaklarımın altından kayıp gitti. "Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Bu benim hatam," diye boğuldu Noah, gözleri korku ve öfkeden çılgına dönmüştü. "Sana olan hislerimi bana karşı kullanıyor, seni hedef haline getiriyor..." sesi kesildi ve fiziksel acı çekiyormuş gibi inledi. "Seni tek hedef haline getiriyor."

"Benim için mi geliyor?" Küçük bir sesle fısıldadım.

"Sana yaklaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Noah beni kollarının arasına çekerek sordu. "Hiç şansın yok bebeğim. Sen güvendesin. Sana söz veriyorum, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye hırladı beni sıkıca tutarak. "Seni neden o uçakta yanımda istediğimi sanıyorsun?" Noah arkasına yaslanarak gözlerimin içine baktı. "Döndüğünü öğrendiğimden beri seni oraya nasıl götüreceğimi düşünüyordum." Ürperdi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Sana yanımda ihtiyacım var Thorn, böylece seni güvende tutabilirim. Benim yüzümden başına kötü bir şey gelirse, bu beni *öldürür*. Bunun sorumlusu ben olamam."

"Bu yüzden mi benim için geri geldin?" Kanım damarlarımda buza dönüşürken fısıldayarak kollarından ayrıldım. "Neden seninle birlikte Amerika'ya dönmemi istiyorsun - görevim gereği mi?"

"Ne?" Noah yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Hayır. Tabii ki değil," diye homurdandı. "Gelmeni istiyorum, böylece seni güvende tutabilirim."

"İşte yine o kelime," diye mırıldandım, bir adım geri çekilerek. "Güvenli." Yanaklarımı silerek ona baktım ve "Beni bu nedenlerle yanında istemeni istemiyorum" dedim.

Eliyle belimden tutarak beni kendisine doğru sürükledi ve bedenimi göğsüne bastırdı. "Sana canlı ve nefes alıyor olarak ihtiyaç duymak senin için yeterince iyi bir sebep değil mi?" Bana ters ters bakarken, kalbinin göğsünde küt küt attığını hissedebiliyordum. "Peki. O zaman benim de sana

Hayatım boyunca sadece bir kişiyi sevdim ve o kişi de *sensin*." Elini saçlarımda düğümleyerek beni kendine yaklaştırdı. "Ya da mutluluğu hissettiğim tek zaman senin yanında olduğum zamandı ve eğer senin *güvende olman* anlamına gelseydi hapishanede yüz ömür geçirirdim. Eğer bu senin *hayatta olduğu*n anlamına gelseydi," diye ekledi huysuzca. "Duygularımı kanla yazmamı ister misin, Thorn? Çünkü seni sevdiğimi söyleyebilirim ama kalbimi göğsümden çıkarıp ellerinde tutmadıkça ne kadar çok sevdiğimi asla anlayamayacaksın." Derin bir nefes veren Noah'nın gözleri sıcaklık ve ham tutkuyla parladı. "Bu seni yanımda istemem için yeterli bir sebep mi?"

"Fazlasıyla yeterli." İçimdeki değişimi hissedebiliyordum. Kendimi ve onu kabul ediyordum. Geçmişin acılarını geride bırakıyordum. Onunla bu işi sonuna kadar götürmek istiyordum.

Noah benim için savaşmıştı. O benim lanet olası askerimdi ve bir daha asla ondan ayrı kalmak istemedim. Onunla birlikte olmaya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı. O benim için bu kadar önemliydi. Onu bu kadar çok seviyordum. Kalbim daha önce hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Sanki beni ona doğru götürüyordu ve ben de buna izin verdim.

Bir kolumu boynuna dolayarak diğer kolumla yanağını kavradım. "Seni her yerde takip ederim. Bir kez gitmene izin vererek hata yaptım Noah," dedim ona. "Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım."

Birlikte olmak istediğimden emin olduğum tek kişiyle belirsiz bir gelecek için her şeyden vazgeçiyordum.

Noah ile bilinmeyene adım atıyor, bir kumar oynuyor ve geleceğimi Makine dedikleri adam için riske atıyordum. Düşmanları ölmemi istiyordu. Ters yöne doğru kaçıyor olmalıydım. Ama kaderimle savaşamazdım ve o benim geleceğimdi. Bunu şimdi anladım. Ve onu takip edecektim.

dünyanın sonuna kadar. Bu süreçte kendimi kaybetmeme izin vermeyeceği konusunda ona güvenmek anlamına gelse bile.

Hayatımı onun ellerine teslim etmek anlamına gelse bile.

YÜZÜNÜ ELLERİMİN ARASINA ALIP alınımı onunkine yasladım ve iç çektim. "Seni seviyorum," dedim ona. "Hem de çok. Seni güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." Dudaklarımı başına bastırdım ve derin bir nefes verdim. "Şimdi iyi miyiz?" Umarım öyleyizdir çünkü Thorn'un benden soğumasını istemiyordum. Hele şimdi JD işi iyice kızıştırmışken. O piç intihara meyilliydi. Kadınımın evine girip yatağına kurşun sıkacağına göre öyle olmalıydı. Yine de cephaneyi takdir ettim. Beynini dağıttığımda aynı kurşunu onun üzerinde kullanmayı planlıyordum.

"Biz iyiyiz," diyerek düşüncelerimi yarıp bana güvence verdi. Yanağını göğsüme yaslayarak derin bir iç çekti. "Bu kalıcı, Noah. Öyle değil mi?"

"Bir kalem gibi." Ellerimi kollarının altından geçirerek onu kucağıma aldım ve yatağa doğru yürüttüm. "Şimdi giyin. Buradan havaalanına doğru yola çıkacağız."

"Ama hiç kıyafetim yok."

"Benimkini giy. Ne istersen al." Onu yatağa oturtup başının tepesine bir öpücük kondurdum ve kokusunu içime çektikten sonra geri çekildim. "Jordan'la kısa bir konuşma yapmam gerekiyor."

"Peki ya benim eşyalarım?" diye haykırdı yatağın üzerine diz çökerken. "Pasaportum ve kıyafetlerim. Annemin resimleri," diye ağzından kaçırdı. "Sahip olduğum her şey dairemde."

"Lucky zaten bununla ilgileniyor," diye onu temin ettim. "Bizimle havaalanında buluşacak. Her şey halledildi."

"Yani seninle gelmemi söylediğinde..." sesi kesildi ve sııttı. "Tatili kastetmedin değil mi?"

"Seni geri vermeyeceğim," diye uyardım onu, gülümsemeden. "Bunu benimle hallet Thorn, ben de seni mutlu edeyim. JD ile her şeyi halledeceğim," diye söz verdim ona - yemin ettim. "Ve sonra her şeye sahip olabiliriz, bebeğim."

Chapter 36

Noah

Süitin oturma bölümüne geri döndüğümde Hope'a, "GİDİP VEDA ETMELİSİN," dedim. "O da benimle geliyor."

Hope başını salladı ve inledi. "Noah, yemin ederim onu bir daha incitirsen -"

"Yapmayacağım," diye araya girdim ve onu susturdum. "Şimdi git ve veda et."

Dikkatimi Jordan'a çevirmeden önce Hope'un yatak odasında kaybolmasını bekledim.

"Onu bir süreliğine buradan çıkarman gerekiyor," dedim alçak bir ses tonuyla. "Ne yapman gerektiği umurumda değil," diye ekledim. "Ona kur yap. Onu tatile götür. Umurumda değil. Sadece ben aksini söyleyene kadar Hope'u o binadan uzak tut."

"Tanrım, Noah," diye inledi Jordan. Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Ben... Ben burada olamam," diye fısıldadı, başı eğik bir şekilde pencere pervazına tutunurken. "Olmam gerekiyordu... Siktir!"

"Beni dinle, salak," diye hırslayarak ona doğru yürüdüm. Omzundan tutarak onu yüzüme doğru döndürdüm. "Ondan uzaklaşmak için boktan bir sebebin olduğunu biliyorum ama o taş kalbinin içinde bir yerlerde onu hâlâ sevdiğini de biliyorum. Ve onu sevmememin tek nedeni

Ŗu anda kıcına tekmeıı basmamın nedeni senin mobil olmana ihtiyaım olması," diye ekledim, Hope'un kalbini kırdığı için onun lanet çenesini kırma dürtüsüne karŖı koyarak. "Babanla ilgili sorunların ya da evde seni kimin beklediğı umurunda bile değıl. *Tek* nceliğın yeğenim olsun."

Jordan sertçe baŖını sallamadan önce uzun bir süre bana baktı. "Onu güvende tutacağım," dedi sonunda, çenesi sıkılmıştı.

"Güzel." BaŖımı salladım. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim." *Sonunda taşaklarını bulduğuna sevindim.*

"Ama senin yüzünden Hope'un baŖına bir Ŗey gelirse, dŖmanların için endiŖelenmene gerek kalmayacak," diye tısladı, yaklaŖarak. "Seni kendim öldüreceğim."

Homurdandım. "Benim yüzümden Hope'a bir Ŗey olursa, beni öldürmeye hazır uzun bir listeden biri de sen olacaksın." İçimi çekerek ekledim, "O bir hedef değıl. Sadece *tek* hedefle birlikte yaŖıyor."

"Ben hazırım," diye seslendi Teagan, Hope'la kol kola yatak odasından çıkarken. Onu görmek için arkamı döndüm ve kalbim göğsüme çarptı. EŖofmanımın ve kapŖonlu tiŖrtmn içinde öyle küçük ve savunmasız görünüyordu ki içimdeki koruma iğds kükreyerek canlandı.

"Bundan emin misin Teegs?" Hope ona sordu.

"Ondan eminim," diye yanıtladı kollarıma doğıru yürümeden önce. "Ben de senden eminim," diye fısıldadı kollarını belime dolayarak. "Ne olursa olsun," dedi Teagan, gözleri yüzüme kilitlenmiŖti. "Bir daha senden uzaklaŖmayacağım. Senin yanında olacağım. Ben seninim, Noah Messina. Ben de varım."

Lanet olsun, bu konuda gerçekten benimle birlikteydi.

Ona baktım ve gülümsedim. "Biliyorum."

Bu kadın benim en iyi arkadaşımdı. İçimi dışımı biliyordu. Her şeyi biliyordu. İyi, kötü ve yasadışı. Ve bazı boktan sebeplerden dolayı beni yine de seviyordu.

Tekrar gitmesine izin
veremezdim.
Bırakamazdım.

İki Hafta Sonra

TAHMIN ETTİĞİM GIBI, NOAH KOVULMADI. Bir tokat yedi. bilek ve o gece Krash Bar'daki rolü için büyük bir para cezası, ama hepsi bu. Adamım şirket için çok önemliydi. Vazgeçilmezdi.

Bu gece Odyssey Arena'yı dolduran hayran ordusuyla bunu kanıtladı. On beş bin kişi ayaktaydı ve en ön sıradan ben de dahil olmak üzere onun adını haykırıyordu.

JD, Amerika'ya döndüğümüzden beri sessizdi. Ne güller, ne yastıklarda mermiler, ne de istenmeyen telefonlar... Ama aptal değildim. Hâlâ dışarıda bir yerlerde fırsat kolladığını biliyordum. Noah da biliyordu, bu yüzden bu gece yanımda oturan yeni tuttuğu koruması Lewis bana eşlik ediyordu. Beni öldürmeye -ve bunu acı verici bir şekilde yapmaya- kararlı sadist bir mafya babası tarafından takip edilmenin getirdiği tehlikelerin farkındaydım, bu yüzden bir korumam olmasına itiraz etmedim. Ayrıca sözünü yerine getirmesinin önünde duran tek kişinin benim düşmüş meleğim olduğunu da biliyordum. Benim kurtarıcım. Savaşçı sevgilim. Ama bu gece JD üzerinde durmayacaktım. Aslında, o sürüngeni aklımın bir köşesine koymaya kararlıydım.

Bu gece tamamen Noah ile ilgiliydi ve her saniyesinin tadını çıkarmayı planlıyordum.

Kafes, metal parmaklıklar, tütünle karışık ter kokusu ve Noah'nın kafese doğru ilerleyişini izlerken alkol çok dokunaklıydı.

Giriş şarkısı *Can't be touched* hoparlörlerden bangır bangır çalıyor ve ivmenin yükselmesine neden oluyordu.

Kollarını iri yarı göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş bir dizi güvenlik görevlisi, Noah'nın aşırı gayretli hayranları tarafından hırpalanmasını engelleyen tek şeydi.

Spiker heyecanla, "Bayanlar ve baylar, sadece bir gece için nakavt dövüşümüz var," diye seslendi. "Bu doğru, millet. MFA'nın emektarı ve üç kez eski ağır sıklet şampiyonu Roy the wringerrrr Wicks. Ve bu gece onun karşısında, seyircilerin favorisi, yolların yanlış tarafından gelen kendi kötü çocuğunuz var. Noah the Machine Messsinaaaaa!"

Kafese girdiğinde, Noah ayaklarının üzerinde hafifçe zıplıyordu; 1.80 boyunda ve 245 kiloluk saf kas gücüne sahip bir adam için bu bir meydan okumaydı.

Halihazırda kafeste olan ve kendisiyle alay etmeye çalışan rakibini görmezden gelen Noah, omuzlarını yuvarladı ve boynunu bir yandan diğer yana çevirerek gevşedi.

Maçın hakemi her iki adamı da eldivenlerine dokunmaları için ringin ortasına çağırdığında, çığlıklar ve tezahüratlar tavan yaptı.

Zil çaldı ve Noah dudağını kıvrıp sırttı. Ve sonra saldırdı.

 The End

Noah ve Teagan'ın hikayesi Tame'de sona
eriyor

2016'nın sonlarında çıkacak

Kırık Seri & Carter Çocukları Serisi

Düşüşümü Kır (Broken #1)

Parçalara Ayrıl (Broken #2)

Üzerime Düş (Broken #3)

Sonsuza Dek Düşeceğiz

(Broken #4) Hain (Carter

Kids #1) Her Zaman (Carter

Kids #1.5) Diken (Carter

Kids #2)

DiMarco Hanedanı

DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu: Birinci

Bölüm DiMarco'nun Gizli Aşk

Çocuğu: İkinci Bölüm

Bulanık

Çizgiler Bulanık

Çizgiler Beni

Asla Bırakma

About the Author

CHLOE WALSH İrlanda'nın güneyindeki County Cork'ta yaşayan yirmi altı yaşında bir eş ve iki çocuk annesi. Beş çocuğun en küçüğü olan WALSH için okumak ve yazmak çocukken bir kaçış yoluydu.

Ocak 2014'te Kyle Carter adında ukala, kendine güvenen bir adam hakkında yazmaya başladı ve beş hafta sonra, 2014 Sevgililer Günü'nde, çay içmeye çağıran, Kyle'dan parçalar okuyan ve hikayeyi basılı sayfalar yerine E-okuyucularında okumak isteyen bir avuç arkadaşı için ilk romanı *Düşüşümü Kır'ı* kendi kendine yayınladı.

Şaşırtıcı bir şekilde - ve hiç kimse ondan daha fazla şaşırmadı - kitap büyük bir başarı elde etti ve İngiltere En Çok Satanlar Listesinde 1 numaraya ulaştı. Chloe, Nisan 2014'te devam kitabı *Fall to Pieces*'i yayınladı ve bu ikinci kitabın Kyle için son bölüm olacağına söz verdi.

Üçüncü bir bölüm için talep çok fazlaydı ve bir seri doğdu! Son kitap iki oldu: *Kazara Kırılan* serisinin üçüncü kitabı *Fall on Me* Ağustos 2014'te, *Forever we Fall* ise Ekim 2014'te yayımlandı.

Carter Kids serisinin ilk kitabı *Treacherous* Mart 2015'te, *Always* (Carter Kids #1.5) ise Haziran 2015'te yayımlanmıştır.

DiMarco'nun *Gizli Aşk Çocuğu* (Bölüm 1 ve 2) Mart 2015'in sonlarında yayımlandı.

Blurred Lines Mayıs 2015'te, *Never Let me Go* ise Aralık 2015'te yayımlandı.

Thorn, yazarın on birinci kitabıdır ve Şubat 2016'da, yayıncılık kariyerinin ikinci yıl dönümünde yayımlanmıştır.

Hevesli bir okuyucu olan Chloe, E-okuyucusuyla bir köşede gizlenmekten ve spor yapmaktan hoşlanıyor.

Lütfen [Facebook sayfasından](#) kendisiyle iletişime geçmekten çekinmeyin.

Playlist

Catatonia - Road Rage

Wyclef Jon - 911

Lucy Spraggan - Last night

Gavin DeGraw - Soldiers

Walking on Cars - Always be with you

Paramore - Still into you

Chingy - One call away

Coolio - Gangster's Paradise

George Ezra - Blame it on me

James Bay - Hold back the river

James Bay - Scars

Jason Derulo - Want to want me

Lady Gaga - You and I

OMI - Amigo Kız

Roy Jones - Can't be touched

Shawn Mendes - Stitches

Klaxons - It's not over yet

Three Days Grace - Painkiller

Nickelback - I'd come for you

Theory of a Deadman - Kötü Kız

Arkadaş Abel'ı Kurtarıyor - Bağımlı

The Fray - Asla Asla Deme

3 Oh 3 - Bana Güvenme

Nickelback - Sıradaki Yarışmacı

The Verve - Lucky Man
X Ambassadors - Unsteady
Robert Pattinson - Never Think
Rita Ora - Poison
Sean Paul - Punkie
Semisonic - FNT
Avril Lavigne - Rock and Roll
The Beatles - Don't let me down
Ben Howard - Oats in the water
Rosey - Breathe
Jamie Campbell Bower - Waiting
Kings of Leon - Hayranlar
Barenaked Ladies - One Week
Pink - Who Knew
Creed - Stand Here With Me

Acknowledgments

Bu benim on birinci kitabım ve yavaş ama emin adımlarla kendimi bulmaya başlıyorum. Sadık ve fedakâr okuyucularıma sabırları için teşekkür etmeliyim.

Thorn neredeyse bir yıldır arka plandaydı ve sizler bana ihtiyacım olduğunda geri çekilip kendime zaman ayırmam için gereken zamanı verdiniz.

Geçen yıl dibe vurduğumda yanımda oldunuz ve savaşılarak geri döndüğümde beni desteklediniz. Hepinizin benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz. Hepinize minnettarım.

Go raibh míle math agut.

Upcoming Titles

Uysal

Yazan: Chloe Walsh

Kaçınılmaz

Yazan: Chloe Walsh

Kırılma Noktası

Yazan: Chloe Walsh

